

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

X legislatura

Sisè període

Sèrie P - Número 120

24 de juliol de 2015

Ple del Parlament

Presidència de la M. H. Sra. Núria de Gispert i Català

Sessió núm. 58, quarta i darrera reunió

Dossier

SUMARI

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el Pacte per a la infància a Catalunya (tram. 302-00307/10) p. 3

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els espais naturals (tram. 302-00308/10) p. 10

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'actuació del Departament d'Economia i Coneixement en el procés de licitació d'Aigües Ter Llobregat (tram. 302-00309/10) p. 16

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el procés d'adjudicació d'Aigües Ter Llobregat i la repercussió en les finances de la Generalitat (tram. 302-00310/10) p. 18

Declaració

del Parlament de Catalunya de suport al projecte de candidatura de la rumba catalana com a patrimoni cultural immaterial de la UNESCO (tram. 401-00040/10) p. 25

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les prioritats de l'acció del Govern (tram. 302-00311/10) p. 26

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les mesures per a fomentar la participació democràtica, l'accessibilitat i la simplificació de processos en les eleccions al Parlament (tram. 302-00312/10) p. 33

Paraules

dels presidents dels grups parlamentaris i de la presidenta del Parlament amb motiu del darrer Ple de la legislatura p. 41

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

Imprès a Multitext, SL · ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7984 (sèrie P) · DL: B-27.966-1980
www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 58.4

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí i tres minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i les lletrades Esther Andreu i Fornós i Anna Casas i Gregorio.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Benestar Social i Família i els consellers de la Presidència, de Governació i Relacions Institucionals, d'Economia i Coneixement, d'Ensenyament, de Salut, d'Interior i d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

La presidenta

Senyores diputades i senyors diputats, es reprèn la sessió, amb el punt 29 de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el Pacte per a la infància a Catalunya, presentada pel Grup Parlamentari Socialista.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre el Pacte per a la infància a Catalunya (tram. 302-00307/10)

Té la paraula la il·lustre senyora Núria Ventura.

Núria Ventura Brusca

Gràcies, presidenta. Consellera, diputats, diputades, bon dia, iniciem una nova jornada d'aquest darrer Ple de la legislatura, si les coses estan tal com estan anunciades, i els he de dir d'entrada que també per mi és un ple especial, atès que tanco avui una etapa de nou anys com a diputada al Parlament de Catalunya, i, per tant, no vull passar, no vull deixar passar l'ocasió d'agrair a totes aquelles persones amb qui he comparat en un moment o altre aquests nou anys de Parlament, el meu agraïment i mostrar la meva satisfacció per haver pogut representar els veïns i veïnes de les Terres de l'Ebre, un territori històricament oblidat, que hem ajudat entre tots a situar al mapa.

Entrant en el tema que avui ens ocupa, que és la Moció sobre el Pacte per a la infància, hem traslladat al paper sis dels temes sobre els quals vam interpellar la consellera ara fa quinze dies.

La petició al Govern espanyol, en primer lloc, d'inembargabilitat dels ajuts d'urgència social, i a la vegada l'exigència que aquest tipus d'ajuts destinats a la compra de medicaments, pagaments de rebuts de subministrament, lloguer d'habitatges o menjadors escolars no tributen, com ha passat aquest any, inclús aquells que els destinataris directes dels ajuts han estat els infants, amb una clara mostra, entenem, de la insensibilitat del Govern espanyol envers els més desfavorits.

Després parlem també de polítiques actives de provisió de famílies acollidores alienes, en el segon

punt de la moció, per tal de posar en marxa de manera immediata el programa de famílies acollidores professionals, assegurant que s'adopten els mecanismes necessaris per a evitar el perllongament de l'acolliment en centres per manca de famílies.

Als punts números 3 i 4, respecte a l'educació inclusiva i als instruments necessaris per a garantir-la, no sobre el paper, sinó a nivell real, proposem l'assignació del personal de suport necessari per a l'atenció adequada dels alumnes amb necessitats educatives especials en cada escola ordinària, mantenint a la vegada, també, la previsió de reconversió dels centres especials, els centres d'educació especial, en centres de referència a totes les escoles ordinàries i dotant els CREDA dels recursos per a garantir l'atenció logopèdica en cadascun d'ells.

I una qüestió tan simple com el compliment, també, d'una moció ja aprovada en aquesta mateixa cambra ara fa uns mesos. En aquest cas, que fa referència a garantir que els infants en situació de vulnerabilitat derivats als EAP, als CDIAP o també als centres de salut mental infantil i juvenil tinguen un diagnòstic en un període màxim de sis mesos des de la derivació al servei per part d'un professional, entre altres qüestions, perquè la detecció precoç en la infància i adolescència sabem bé que en la majoria dels casos condiona la vida de tots ells i, a més, és un acord que ja vam prendre en aquest Parlament, que ja vam aconseguir, i que, tot i que l'informe de compliment de la moció elaborat pel Govern ens diu sense més dades que tots els infants disposen del dictamen professional en els terminis que s'estableix en la moció, sabem sobre el terreny que no és així.

En moltes escoles de primària els terminis d'atenció superen el curs escolar, davant la desesperació d'alumnes, de famílies i de mestres. Lamentablement, aquests dos anys aquesta s'ha convertit en una pràctica habitual del Govern: aprovar mocions i després no complir-les o complir-les parcialment.

I acabo també fent una breu referència a la proposta d'impuls de la Llei de mesures integrals per a combatre la violència contra la infància i l'adolescència. Parlem a la nostra moció d'una llei, com ja ho hem fet en altres ocasions, i no d'un decret o d'un protocol, i parlem de violència i no de maltractament. Jo..., és un tema que requereix mesures d'urgència. Ara fa uns mesos vam presentar en aquest mateix Parlament, que no s'ha arribat a debatre a la Comissió d'Infància, una proposta de creació d'un grup de treball precisament per a estudiar aquesta proposta i per a estudiar totes aquelles mesures que ens proposaven entitats com Save the Children en els seus estudis en què ens reclamen aquesta llei.

Milers de menors són víctimes d'algun tipus de violència i en la majoria dels casos es tracta d'una realitat oculta, silenciada i poc documentada, i entenem, des del Grup Parlamentari Socialista, que el que cal és començar a treballar en l'impuls d'aquesta llei, que ens garanteixi acabar, eradicar la violència envers els infants.

I en el següent torn em posicionaria sobre les esmenes, presentades per Convergència i Unió i Esquerra Repu-

blicana. Hem arribat a tres transaccions de tres punts concrets; la darrera, que és la que fa referència a la llei, no l'hem acceptat. Però, en tot cas, al proper torn entraré ja amb més detall al respecte.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per defensar les esmenes presentades, té la paraula la il·lustre senyora Agnès Russiñol, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Agnès Russiñol i Amat

Gràcies, presidenta. Bé, bon dia a totes i a tots. Bé, en primer lloc, agrair a la diputada Ventura la presentació d'aquesta moció, i no només, evidentment, la presentació d'aquesta moció sinó tota la feina feta durant aquests nou anys de diputada al Parlament, que ella ara, doncs, ens anunciava que era el moment de cloure una etapa. Per tant, doncs, des d'aquí traslladar l'agraïment per la feina feta. De fet, amb la diputada Ventura ens vam conèixer, no?, abans que jo entrés a formar part d'aquesta cambra, i, per tant, doncs, no només compartim, segurament, una manera de veure la política, sinó també en moltes ocasions consells i comentaris sobre la criança d'una bessonada, que per tant, doncs... (*Veus de fons.*) És veritat, és veritat; jo crec que hi han coses que són importants i crec que, en aquests moments, les coses s'han de dir.

Bé, dit això i fet aquest comentari inicial, des d'Esquerra Republicana, durant aquests tres anys hem intentat i hem volgut fer un seguiment acurat de les polítiques d'infància del nostre Govern. Crec que és bo, precisament per això, que en l'últim Ple de la legislatura tornem a posar els infants a l'agenda política, perquè, doncs, com hem anat dient moltes vegades, malauradament els infants actualment és el col·lectiu amb una taxa de pobresa més elevada, bastant per sobre de la mitjana de la població. I, per tant, assegurar que els infants, doncs, puguin créixer desenvolupant el seu projecte vital amb garanties, estem convençuts, des d'Esquerra Republicana, que ha de ser una de les primeres prioritats del Govern.

Estem d'acord, en el primer punt de la moció del Partit Socialista, que cal demanar al Ministeri d'Hisenda els canvis legislatius necessaris per tal, doncs, de fer efectiva la inembargabilitat dels ajuts d'urgència social, i, per tant, doncs, recuperar els ajuts ja embargats i restablir els tipus d'ajuts dedicats a la compra de medicaments, pagaments de rebuts, lloguers d'habitatge, etcètera.

Creiem també i compartim el segon punt de la moció, que cal donar impuls a aquests programes concrets de polítiques actives de provisió de les famílies acollidores i dels acolliments familiars. De fet, el nostre grup parlamentari, a la última sessió de control, en el passat Ple, doncs, ja vam preguntar a la vicepresidenta sobre aquestes polítiques tot destacant la importància d'avançar en la igualtat d'oportunitats d'aquest col·lectiu, el col·lectiu dels infants i joves tutelats i extutelats, ja ho hem explicat moltes vegades, un col·lectiu

que creiem que és especialment vulnerable perquè és un col·lectiu que no té xarxa, i, per tant, precisament per aquest motiu, creiem que cal que sigui prioritzat.

Com ens proposa el Partit Socialista, també creiem que és important promoure una assignació del personal de suport necessari per a l'atenció adequada dels alumnes amb necessitats educatives especials, i, de fet, en aquesta mateixa línia, i fins i tot concretant una mica més, la diputada Anna Simó ja fa un parell o tres de mesos va presentar una moció sobre escola inclusiva, on s'assenyalava, doncs, que calia instar el Govern a incrementar l'any 2015 el personal no docent d'atenció a la diversitat, i de fet explicava també i especificava com calia anar progressant en aquesta línia.

Com no podia ser d'una altra manera, també votarem a favor de donar compliment, evidentment, a una moció d'aquest Parlament pel que fa referència a la situació de vulnerabilitat i a la relació amb les malalties mentals, i, doncs, com calia, doncs, millorar per tal que els infants que estan en aquesta situació puguin tenir un diagnòstic al més aviat possible. De fet, també, en la mateixa línia, en el debat de salut, Esquerra va proposar l'elaboració, en el marc del Consell Assessor de Salut Mental, d'un informe per analitzar l'actual funcionament d'aquest servei, i, per tant, doncs, la idea d'intentar establir i millorar circuits i elements de millora per tal de fer que els joves i els adolescents que ho necessitin i que ho necessitin poguessin i puguin tenir aquesta atenció amb un període no superior a dos mesos.

Creiem també que és important avançar en la configuració d'un sistema integrat de prestacions econòmiques; creiem que aquest ha de ser el compromís i la responsabilitat del nou Govern que surti de les urnes a partir del 27 de setembre.

I per acabar explicar que no podem votar favorablement l'impuls d'una llei de mesures integrals per combatre la violència contra la infància i l'adolescència, no evidentment perquè no hi estiguem a favor, sinó perquè entenem que tenim una llei, la Llei 14/2010, una llei pionera a l'Estat, que parla a bastament dels maltractaments, que parla a bastament de la violència envers els infants, que, a més, fins i tot parla de la creació d'un centre per investigar sobre els maltractaments i que entenem que el que cal és desplegar aquesta llei precisament perquè, com he dit fa un moment, és una llei pionera a l'Estat.

Per tant, ja per cloure, el futur d'un infant entenem des d'Esquerra Republicana que es decideix en la primera infància, i creiem que hem d'estar a l'alçada com a país amb polítiques d'infància ambicioses que donin i aportin benestar als infants i a les seves famílies. I, per tant, doncs, en aquesta línia considerem que tots plegats encara tenim molta feina a fer.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre senyora Anna Solé.

Anna Solé i Ramos

Moltes gràcies, presidenta. Bon dia, consellera, diputats. Bé, durant la interpellació que va precedir aquesta moció, la senyora Ventura reconeixia que teníem una gran fita aconseguida durant aquesta legislatura que és el Pacte per a la infància. Sí, hem de reconèixer que era una gran fita, perquè ha estat fruit precisament del consens que s'ha trobat entre Govern, grups parlamentaris i entitats que es dediquen i treballen per la infància, i va quedar implícita la necessitat d'un compromís per part de tota la societat de fer passes endavant en favor de la infància per tal que guanyi centralitat.

És un pacte orientat a impulsar polítiques integrals, que tinguin en compte, precisament, la perspectiva dels infants i adolescents. El més important en el seu desplegament, la governança i les accions que se'n deriven..., ja estem davant d'una nova manera de fer polítiques públiques, a partir, precisament, del que implica la gestió compartida, oberta i participativa.

De fet, d'aquest pacte se'n deriven instruments efectius i de participació importants, i amb mesures i accions concretes. El pacte s'ha anat veient que avança a bon ritme, i el seu desplegament i la seva difusió està sent un fet; representa un instrument de consens que ha aportat tota una sèrie de maneres de treballar i implica..., com es basa en l'experiència, l'expertesa i el coneixement que tenen totes les institucions, les administracions i les entitats que es dediquen, precisament, i participen en la detecció de necessitats de la nostra infància. I, naturalment, la necessitat d'una cooperació institucional que és absolutament indispensable.

Deia que es volia guanyar centralitat, i, en efecte, la infància s'ha situat en el centre, com una de les prioritats del país, ho deia fa un moment també la diputada Russiñol, dient que ja és un bon fet que es tracti en aquest darrer Ple d'aquesta legislatura, i se li ha volgut, precisament, donar una gran visibilitat, pel que s'han d'establir una sèrie de reptes que són totalment assumibles i que s'han de poder compartir d'una manera global entre tots els agents que hi estan participant.

S'ha desenvolupat un model català de serveis d'intervenció socioeducativa no residencial i de centres oberts, i les prestacions per a menors en situació de risc han tingut un creixement força notable, ho deia la consellera en la intervenció que va fer durant la interpellació, que de 2.200.000 euros s'ha passat a 3.800.000. I també, naturalment, les prestacions que es fa a famílies extenses, acollidores i joves extutelats. És aquesta una manera d'anar donant resposta a aquestes situacions.

S'han fet protocols de detecció de maltractaments, que han obert, precisament, tot l'imprescindible a una xarxa sanitària i educativa i xarxa de serveis socials per fer una intervenció continuada en el temps i amb un seguiment conjunt per part de tots els professionals, com deia, per detectar i atendre totes aquelles situacions que se'n tingui necessitat per la dificultat que alberguen.

Respecte a les esmenes que hem presentat, agraïm a la senyora Ventura la seva disposició a transaccionar. Pel que faria al punt 2, entenem que va perfectament en la

línia del que plantejaven i que encaixa també en el que ja està fent el Govern per donar compliment a la Llei de drets i oportunitats en la infància i l'adolescència.

Respecte al punt 3, també, com en el punt 2, acceptarem la transacció feta, en tant que igualment la veiem encaixada en l'aposta que el Govern també fa, i que, ja en la via del programa d'escola inclusiva d'atenció a la diversitat, com deia la diputada Russiñol, vam aprovar una moció de manera recent en què, d'alguna forma, ja hi era previst l'increment de personal educador d'educació infantil i d'integració social.

I aprofito també per dir, com ja també ho vaig fer durant la substanciació d'aquella moció sobre atenció a la diversitat i a la inclusió en centres educatius, que, gràcies al fet que les comissions d'atenció a la diversitat segueixen endavant, el Pla de la diversitat es concreta amb criteris i actuacions de centres que donen resposta educativa a tots els alumnes i les famílies amb tota la seva diversitat.

Per últim, i del punt 6, anuncio el nostre vot contrari, en tant que entenem que el Govern ja està preparant el decret sobre protecció pública i sobre maltractaments a infants i adolescents, que vol donar, per descomptat, major visibilitat a la lluita contra la violència vers aquests, tal com mana la Llei de drets i oportunitats a la infància, i, per tant, al nostre entendre, no hi cap una llei.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per fixar la seva posició té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Fernando Sánchez.

Fernando Sánchez Costa

Gràcies, presidenta. Honorable consellera, senyors i senyores diputats, crec que podem celebrar que en el darrer Ple d'aquesta legislatura –d'aquesta legislatura tan accidentada que allò que vostès deien d'«el Dragon Khan del tripartit», doncs, aquesta legislatura ha estat com allò de *los saltos de Acapulco*, o sigui, anar saltant a veure si hi ha aigua o no hi ha aigua en el mar, no?–, bé, doncs, en el darrer Ple d'aquesta legislatura tinguem una moció sobre infància –una moció sobre infància–, perquè la infància ha estat, la veritat, una prioritat en el debat parlamentari. Dissortadament, no ha estat una prioritat del Govern; dissortadament, el Govern no s'ha pres seriosament el repte que tenia al davant de fer una política d'infància audaç, contundent, global, eficaç. I potser per això el Parlament ha hagut de parlar tant d'infància. I també s'ha d'agrair a aquells grups que han portat especialment aquests temes al debat parlamentari; nosaltres també ho hem fet, però als que ho han fet amb sistematicitat, doncs, crec que ha estat important i els ho agraïm.

I el Parlament ho ha hagut de fer per reclamar menys pactes i més accions, menys paraules i més fets, menys fotografies i més accions. Això no significa que els pactes no siguin necessaris, que ho són, i jo pen-

so..., i espero que a la propera legislatura, a nivell espanyol, doncs, signem el pacte estatal per la infància, també. Però no és suficient, hi ha d'haver menys pactes i més accions.

També cal agrair el paper de les entitats, que fa anys que intenten que el tema de la infància estigui a l'agenda política i pública.

A la moció se'ns demana que reclamem canvis legislatius al Govern d'Espanya per fer efectiva la inembargabilitat dels ajuts d'urgència social. Sembla una reclamació justa –sembla una reclamació justa–, i de fet ho és. El Grup de Convergència i Unió –bé, no sé si segueix el grup, no segueix el grup, al Senat–, fa uns dies, preguntava al ministre Montoro i li va plantejar aquest assumpte. I el ministre Montoro, que per vostès és gairebé el dimoni, doncs, va dir el següent: «El Gobierno ya anunció públicamente en el mes de mayo, hace unas semanas, que estaba estudiando proponer un cambio normativo. Lo razonable es establecer unos requisitos legales que conviertan en inembargables –inembargables– estas ayudas que tienen como objetivo garantizar un mínimo de subsistencia a las familias que carecen de medios económicos.» Per tant, el Govern d'Espanya està treballant en la inembargabilitat de les ajudes socials, com vostès reclamaven, com es reclama en aquesta moció, i, per tant, hi votarem a favor. Més encara, el ministre deia: «No solo eso, sino que queremos evitar el embargo y declararemos exentas de tributar estas ayudas sociales.» Per tant, el que vostès reclamen..., votarem tot el punt.

I votarem a favor, de fet, de tota la moció. Estem a favor de totes les mesures que proposen a favor de la infància, d'aquestes mesures a favor de la infància en risc d'exclusió o en situació de vulnerabilitat, que són lògiques, que són justes, que tenen tot el sentit i que volen fer una societat i una escola més inclusives. I jo, ara que acaba la legislatura, en aquest darrer torn, doncs, aquesta legislatura de l'*acantilado de Acapulco*, ara no sé si ens dirigim a una legislatura del *salto*, ja, *al vacío* directament. O sigui, fins ara era veure si hi havia aigua, ara potser anem al *salto al vacío*.

Però jo crec, senyores i senyors diputats –i permetin-me aquest darrer minut, doncs, per fer un excurs relacionat amb la infància, perquè la infància està sempre present a tot, no?–, que les aigües tornaran a *su cauce*, perquè hi ha una força d'atracció molt forta que és la integració, la suma, la concòrdia, que les atraurà i farà que la marea torni a pujar.

Vivim un d'aquells moments que tan bé va descriure Vicens Vives. Ahir el diputat Pere Bosch parlava de Vicens Vives. Doncs, miri, jo li llegiré... Vicens Vives, parlant d'un període històric que vostè també coneix bé, deia que «es van deixar lliures els frens de la rauxa, a recer d'un misticisme messiànic d'encuny celtibèric.» Doncs, Vicens Vives no sé si pensava en el moment actual. Ell definia i descrivia molt bé la rauxa com aquelles situacions que a vegades, a la història de Catalunya, fan que «rebenem» –ell deia– tot el que s'ha fet durant anys i ens ho juguem tot al tot o res; al tot o res, és a dir, això és fruit de la rauxa i d'una passió desbocada.

Però a mi no em preocupen tant la rauxa i la passió, perquè en el fons són motors històrics, sinó que em preocupa que siguem –veritat?– fidels a la nostra identitat. I aquest diputat, estigui on estigui en el futur, lluitarà perquè es faci realitat allò que una poesia descrivia quan va arribar Prim de l'Àfrica a Barcelona i deia: «Que sàpiga tot el món que a Espanya ningú la insulta mentre hi hagi un català.»

Gràcies, president.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. També per fixar posició, i en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Esquerra Unida i Alternativa, la diputada Laura Massana.

Laura Massana Mas

Moltes gràcies, president. Avui ens anuncia la senyora Ventura que no repetirà de diputada. Vull dir des d'aquí que ha estat, per mi, una magnífica diputada, una millor persona, una persona que entén què és la cooperació, què és la col·laboració, què és aquest bé comú, i que crec que aquí hem pogut fer grans coses que ella com a alcaldessa segur que seguirà fent i que segur que ens trobem per aquí o per allà, però sempre pensant en els mateixos. Moltes gràcies, diputada.

Ho votarem tot a favor, no perquè sigui la diputada Ventura, que podríem fer-ho amb una rauxa, així..., perquè ho compartim, com tantes altres vegades.

El primer punt és un fet molt greu d'aquesta manca de sensibilitat en aquest sentit, doncs, del Partit Popular, perquè està molt claret, eh?: aquell que cobra una prestació està controladíssim; aquell que fa frau fiscal, evasió fiscal..., ja ho trobarem un altre dia. Per tant, era important posar-ho, malgrat que la consellera ja va dir que havien parlat... Aquí sí que m'agradaria dir-li una cosa a la consellera. Vostè ens va explicar aquí que va parlar amb Hisenda, que va parlar amb el Govern... Jo crec que això mereixia el que es diu popularment un «canutasso», mereixia sortir i dir: «Miri què estan fent amb els més vulnerables, miri què estan fent.» I de vegades penso que tampoc ho va fer amb tanta contundència, consellera, perquè a Catalunya també ens passa que hi ha algunes ajudes que són incompatibles amb d'altres, malgrat que la gent les necessita molt. No és aquest espoli, diríem, eh?, però això ens està passant: hi ha incompatibilitat d'ajudes en persones que necessiten les dues. I crec que això també és una manera, diríem, de no donar les prestacions que les persones o famílies, en aquest sentit, necessiten.

Estem totalment d'acord amb el punt 2. Ho vam parlar, ho diu l'informe del síndic, ho reconeixem tothom: cal desinstitucionalitzar l'acolliment, cal potenciar i cal desplegar les famílies acollidores especialitzades, que no s'ha fet, i posar en valor les famílies acollidores alienes, famílies que són generoses, a les quals hem de fer una tasca de reconeixement, però que també hem d'ampliar i protegir.

Sobre el punt 3, també totalment d'acord: és un enfortiment dels CREDA i és un enfortiment de tots aquells recursos necessaris per a alumnes amb necessitats educatives especials.

Pel que fa al punt 4, és, com sempre, donar compliment a una moció que, lamentablement, aquest Parlament, doncs..., el Govern ha deixat de fer. Ja és prou greu que siguin sis mesos, que ja és molt temps, però el que no es pot és esperar a tot un curs. Per tant, agrairíem que en això el Govern entrant sigui sensible –creiem que ho serà, eh?, sobretot si hi ha un govern alternatiu–, per poder-ho, doncs, desplegar.

I el fet també de donar a conèixer aquesta anàlisi en tres mesos, que al final han pactat, del sistema integrals de prestacions econòmiques, és fonamental –és fonamental. Ho hem dit nosaltres, ho diu la Fedaiia, ho diu UNICEF, ho diu Save the Children... Hi ha propostes per garantir aquest nivell de vida adequat. Sense la infància apoderada no hi ha futur, ni hi ha un país nou, ni hi ha un país lliure, ni hi ha res, diríem, que pugui ser pensat, doncs, d'una altra manera.

I nosaltres sí que compartim que hi hagi una llei d'infància. Volem superar la paraula «maltractament», i, a més a més, ho dic molt tranquil·lament també: jo vull que en aquesta llei es parli que és violència i atac als drets humans desnonar infants. Ara mateix tenim informes de quantes famílies estan desnonades, però no sabem, en aquestes famílies, quants infants han estat desnonats, i això no ens ho podem permetre. No ho sabem, no sabem res. I volem saber, volem indicadors per saber-ho i, a més a més, el que volem és que, en una llei de violència, entre altres coses, però ens sembla fonamental que es digui claríssimament que no es pot desnonar una família amb infants, perquè ja sabem..., i ara no tinc temps de fer el relat de què succeeix amb els infants que han estat desnonats, com han viscut. I això és una violència, violència directa i atac als drets humans.

Per acabar, hi ha hagut baix nivell de desplegament de la llei, hi han hagut moltes situacions que ens han fet, doncs, veure que la infància no ha estat en el centre, com avui aquí s'ha dit. Però el que ens sembla més greu és que es vulgui amagar el cap sota l'ala. Hem estat anys sense reconèixer que hi havia pobresa infantil; també ho han fet a Barcelona, i avui surt l'informe: un dictamen, amagat des del mes de desembre, on es diu la desigualtat creixent i la pobresa infantil a Barcelona. No s'amaguin ni de números 4, ni de números 5, ni els caps sota les ales. El que cal és dir que, amb una pobresa infantil del 30 per cent, ni lliure, ni just ni res, i tenim la possibilitat de capgirar-ho. Vostès no ho han posat en el centre. Aquí hi ha grups que hem empentat perquè la infància estigui en el centre, entitats que han empentat perquè la infància estigui en el centre, però quan es retalla la renda mínima i es deixen deu mil infants en pobresa, quan es diu que hi ha cinquanta mil infants en risc de malnutrició i es diu que això és mentida, no s'afronta, s'amaga el cap sota l'ala. Esperem que això ja no passi mai més.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Per fixar la posició del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el diputat José Manuel Villegas.

José Manuel Villegas Pérez

Gracias, presidenta. *Consellera*, diputados y diputadas, se trae a este Parlamento otra vez una moción sobre infancia. Nosotros coincidimos en que las políticas de infancia y juventud deben ser prioritarias para cualquier gobierno, para cualquier legislativo y para cualquier sociedad que se precie y que tenga unas mínimas aspiraciones de justicia social, pero son especialmente prioritarias en una época de crisis como la que estamos viviendo desde hace ya muchos años, demasiados años, en Cataluña. Una crisis que está haciendo que un colectivo, el de jóvenes y niños, sea especialmente vulnerable por su situación económica y por las cifras de riesgo de exclusión que en este ámbito, pues, se están dando y estamos viendo que se hacen públicas, cifras inaceptables que necesitan de actuación decidida por parte de los poderes públicos.

Es verdad que en Cataluña estamos trabajando estas políticas desde un principio de consenso, que es el Pacto por la infancia y la juventud, pero no podemos ser autocomplacientes; al revés, dentro de ese ámbito y dentro de ese consenso debemos ser exigentes para seguir avanzando. Y entiendo que la moción presentada está, pues, dentro de ese ánimo de autoexigencia al legislativo y de exigencia al Gobierno, para seguir avanzando en esas metas que están descritas en ese consenso firmado en este Pacto por la infancia y la juventud.

Y en ese ámbito se nos presentan una serie de medidas muy concretas, de distintos ámbitos, y que ya adelante que nuestro grupo va a apoyar, va a votar favorablemente a todas ellas.

Hay unas medidas que se refieren específicamente a medidas de tipo económico, los puntos 1 y 5. El punto 1, muy concreto también, sobre inembargabilidad de determinadas prestaciones de urgencia social y de exención de tributación de las mismas. Creemos que es de justicia que estas medidas se puedan adoptar, que se pida al Gobierno de España que se adopten. Y nos congratulamos de la intervención del representante del Partido Popular anunciando que esto va a ser así en un futuro próximo. Esperemos que sea así. Y también en este caso seremos exigentes en el cumplimiento de ese compromiso.

La segunda medida de carácter económico, el punto 5, es no tan concreta, es más amplia; habla de sistematizar las prestaciones económicas que tienen que ver con la pobreza infantil; sistematizar y mejorar, porque, insisto, es necesario que en una situación de crisis económica en la que nos mantenemos pese a unas expectativas razonablemente favorables, la situación de muchos de nuestros jóvenes y niños en el aspecto económico sigue siendo precaria y, por lo tanto, tenemos que seguir sistematizando –está bien– todo el sistema de prestaciones, pero también mejorándolas para

llegar al gasto en políticas de infancia que nos hemos planteado, ir acercándonos a la media europea.

Aparte de estas medidas económicas, se plantean en la moción otras medidas; algunas de carácter institucional: el punto 2, donde habla de seguir trabajando e impulsar programas para favorecer el número de familias de acogida. Creemos que este es un punto importante. En la presentación que nos hizo el *síndic* en la última comparecencia ante la Comisión de Infancia, en su informe se podía ver que nos está costando incrementar el porcentaje de niños en familia de acogida, frente al porcentaje de niños que están en instituciones, y él nos decía que había que seguir trabajando en esa línea. Por lo tanto, creemos que también es importante el hacer más de lo que se ha hecho hasta ahora en la línea de que tengamos más familias de acogida para nuestros jóvenes y niños tutelados.

Después, se habla también de políticas educativas. Obviamente, la educación inclusiva hay que creársela, hay que defenderla, pero luego hay que poner también medios para que sea eficiente, si no, al final, no nos sirve de nada. En política sanitaria, de salud mental, otra vez pedimos que se cumpla una moción aprobada en este Parlamento. Pues seguiremos pidiendo que las mociones se cumplan.

Y también vamos a votar a favor del punto 6, a favor de la Ley contra la violencia en el ámbito de la infancia y la juventud. Nos alegramos del consenso alcanzado en los cinco primeros puntos, y añado que nosotros también votaremos a favor del punto 6.

Nada más.

Muchas gracias, señora presidenta, señoras y señores diputados.

La vicepresidenta primera

Pot intervenir, pel Grup Mixt, la diputada Isabel Vallet.

Isabel Vallet Sánchez

Bon dia. Per a posicionar la CUP - Alternativa d'Esquerres en aquesta moció. Nosaltres també votarem a favor de tots els punts de la moció.

Volem fer unes reflexions al voltant del que demana i al voltant del posicionament sobre el que demana, i començant per una cosa bastant òbvia, no? I, com als castellans els agrada dir, que s'anuncii ara que Montoro va dir la setmana passada que no embargarien els ajuts, doncs, *a buenas horas, mangas verdes; a buenas horas*, perquè això que sembla una cosa que és bastant òbvia, no?, era una metàfora bastant lamentable que mostra el tarannà del Govern de l'Estat espanyol, que fa amnisties fiscals, que no persegueix suficientment el frau fiscal, que no controla els rics, que abaixa impostos als rics, que fa que les rendes de treball suportin tota la càrrega fiscal, i en canvi mira amb lupa qualsevol ajut social que puguin tenir les classes populars, qualsevol ajut social que és necessari per a la subsistència.

Per tant, nosaltres no ens congratulem de l'anunci del Partit Popular; simplement li diem que lamentem que arribi tan tard, lamentem que sigui una mesura electoralista i lamentem la curta volada i el tactisme d'aquesta mesura justament ara, quan hauria hagut de ser fa..., bé, mai s'hauria hagut d'implantar.

Després, votarem a favor sobre les reflexions que fan de l'acolliment familiar, no només per l'informe de què es parlava abans sobre el *síndic*, que entenem que d'alguna manera ve a explicar una cosa òbvia: que una mesura que es creava els anys noranta ara encara segueix sent una mesura subsidiària. I segueix sent una mesura subsidiària i no paren de créixer les demandes de menors en residències perquè aquesta mesura no s'ha desenvolupat. I tot i que es digui que és la mesura més eficient respecte a l'acolliment, ara mateix hi ha tres-cents menors que han de ser en residències perquè no s'ha desenvolupat suficientment aquesta mesura, com és l'acolliment familiar. I, si no s'ha desenvolupat, hi tornem a insistir, és perquè no se li ha donat la importància que tenia.

Sobre el tercer punt i l'atenció dels alumnes amb necessitats educatives, també ho compartim, també hi estem a favor. Estem totalment d'acord a potenciar precisament al màxim l'escola inclusiva, i aquest model, diguéssim, d'escola inclusiva que també integra l'alumnat amb necessitats especials.

D'alguna manera, no podem passar per alt la reflexió que fem al voltant del que ha passat en l'escola inclusiva, i és que tampoc s'han reservat o en tot cas tampoc s'ha tingut massa miraments al voltant de l'escola inclusiva. I l'òbvi o com ho podem comprovar és amb les retallades que ha patit, amb les retallades que ha patit els últims quatre anys, i amb les retallades que han suposat que dels 12.031 alumnes queia a 11.657 el 2012. I, per tant, com les mesures d'austeritat també han anat a parar a aquests col·lectius amb més necessitats, que són els alumnes amb necessitats educatives especials.

Sobre la pobresa infantil, jo diria que sempre fem la mateixa intervenció, que és la intervenció..., que nosaltres entenem que la situació dels infants i el benestar dels infants ha de quedar fora de tot tactisme polític, fora, per tant, de tot programa polític, sigui d'esquerres o de dretes. Que els infants tinguin una vida digna i, per tant, que estiguin fora de viure situacions de pobresa hauria de ser una mesura ètica de qualsevol govern, sigui de dretes, d'esquerres, o del que sigui, o de centre.

I perquè això passi, no són suficients les mesures paliatives, no són suficients les mesures d'urgència, no són suficients els pactes grandiloqüents que després acaben concretant-se en ben poc. Perquè això passi, perquè els infants quedin fora del tactisme polític, perquè els infants quedin fora del fet que governi qui governi tindran una vida digna, nosaltres diríem que calen mesures estructurals, diríem que calen mesures, sobretot, que vagin a igualar la renda de totes les persones i, per tant, de les classes populars.

Catalunya no es pot permetre que gairebé el 30 per cent dels seus menors siguin pobres, no es pot perme-

tre que en 220.000 famílies, tots els dos membres de la família estiguin a l'atur, no es pot permetre que la pobresa i, per tant, les desigualtats de classe cada vegada segueixin creixent; en definitiva, no es pot permetre que es faci cap mena de tactisme, cap mena de pacte grandiloqüent al voltant de la pobresa infantil i que no es duguen a terme mesures concretes. I les mesures concretes, per nosaltres, com hem dit, no poden ser palliatives, han de ser estructurals.

Sense més, votarem a favor de la moció.

La presidenta

Per pronunciar... Ai, l'honorable senyora Marina Geli.

Marina Geli i Fàbrega

Moltes gràcies, presidenta. Primer, el meu reconeixement a la veu ferma i serena del sud de l'Ebre de la senyora Núria Ventura. Anunciar el meu vot favorable a aquesta moció.

Tres de cada deu nens i nenes a Catalunya són pobres. Aquesta és una moció nova que crec que ens hauria de fer reflexionar. Perquè l'únic camí com a mesura estructural que va en alguns països és que de les prestacions econòmiques els titulars siguin els nens, gestionades pels seus tutors, pares o mares o qui sigui que en tingui la tutoria. Aquest és un camí extraordinàriament important, que crec que hem de ser valents. Perquè ratlla l'absurd que embarguem ajuts socials per donar-los-els per una altra banda; és que ratlla, a part de la mala consciència, ja l'absurd, eh?

Però les mesures que planteja aquesta moció van en aquest camí: escola inclusiva; cal un professional líder especialitzat entre els EAP, els CDIAP i el CSMIJ, perquè a vegades compliquem molt les intervencions; així com nen sense una família d'acollida.

I per altre costat hem de fer visible, ho deien vostès, la violència. Hem fet més visible la violència de gènere, amb totes les dificultats, però encara està en un àmbit molt privat la violència psicològica, el maltractament social dels nens.

I acabo, perquè al tema de salut mental..., ja tenim dades a Catalunya de com estan incrementant-se els problemes de salut mental amb aquesta crisi, d'aquests nens i nenes que, per allà on han nascut, amb la família vulnerable, doncs, tindran en el present i en el futur moltes més dificultats.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per pronunciar-se sobre les esmenes, la il·lustre senyora Núria Ventura.

Núria Ventura Brusca

Gràcies, presidenta. Tot i que no hi havia esmena, començaré pel punt número 1, per les afirmacions fetes pel diputat del Partit Popular respecte a la inembargabilitat dels ajuts socials i la necessitat de no-tributació,

dels matisos. Faria meves, inclús, les seves paraules en la seva intervenció, dient que, sí, és cert, el ministre ha fet aquestes declaracions, però ara el que hem de fer és passar de les paraules i dels titulars als fets, i garantir que aquesta situació no torni a succeir i, evidentment, revertir aquesta gran injustícia que hem patit aquests darrers mesos i que han patit milers i milers de famílies i milers i milers d'infants que també eren titulars d'aquestes ajudes i que han vist com s'embargava els comptes dels seus pares per aquest motiu, i per ajudes que, ho he dit abans, no només fan referència al lloguer d'habitatge, que n'ha parlat la senyora Massana, sinó també a altres com menjadors escolars. I, per tant, és una situació que hem de revertir de manera immediata.

Hem transaccionat el punt número 2, el punt número 3 i el punt número 5; el primer, amb Convergència i Unió i amb Esquerra Republicana, que també havia presentat una esmena al respecte, i el segon i el tercer, amb Convergència i Unió.

Hem parlat ja, en el primer torn d'intervenció, de la necessitat de desplegar el programa de famílies acollidores especialitzades, tal com ens demana també la Llei de drets i oportunitats en la infància i l'adolescència. En més d'una ocasió, des del nostre grup parlamentari hem criticat la lentitud amb què s'està desplegant la llei, i avui, evidentment, aquesta n'és una mostra, el tema de l'escola inclusiva.

I també hem transaccionat «donar a conèixer en el termini de tres mesos» –hem ampliat d'un a tres– «l'anàlisi del Govern per a configurar un sistema integrat de prestacions econòmiques per a combatre la pobresa infantil, tot identificant les prestacions existents i les possibles millores, amb la finalitat precisament de desplegar normativament els drets dels infants a un nivell de vida adequat i establir criteris per assegurar-lo»; un punt que a la vegada ens ajudarà també a saber on som i a establir mesures per a revertir aquelles situacions que no es poden tornar a produir, i a fer també més efectives, més eficaces les polítiques d'infància, que sabem que a Catalunya tenen un índex bastant baix en aquest aspecte.

Ja acabo, amb el punt de la Llei de mesures integrals per a combatre la violència contra la infància i l'adolescència. Em sap greu que aprovem..., o estic contenta per aprovar els cinc primers punts per unanimitat; em sap greu que finalment no hàgim arribat a un acord sobre aquest punt, perquè estem parlant, deia al principi, no de maltractaments, sinó de violència amb majúscules; estem parlant de desatenció, de negligència, de violència física i mental, d'abusos sexuals o de maltractament, entre altres formes de violència, i ens trobem, a més, en una societat en què només les formes més cruels d'agressió són considerades violència, quan aquesta va molt més enllà dels casos extrems. I la nostra obligació, com a diputats, com a diputades, és actuar. I, per tant, creiem, des del Grup Parlamentari Socialista, que l'opció més adequada és la redacció d'una llei i no d'un decret o d'un protocol.

I si em permet, president, aquests últims segons, gràcies sobretot a les paraules de les diputades Marina Geli,

Laura Massana i Agnès Russiñol; hem compartit molts moments en aquesta darrera legislatura, sobretot a la Comissió d'Infància. Ha estat un plaer treballar pels drets dels infants i posar sobretot la mirada a aquesta situació en l'agenda política. I encoratjo tots els que continueu sobretot a impulsar la Comissió d'Infància i a plantejar tots aquests temes en la propera legislatura.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Cridem a votació.

(Jordi Turull i Negre demana per parlar.)

Senyor Turull.

Jordi Turull i Negre

Gràcies, presidenta; per demanar votació separada del punt número 6.

La presidenta

D'acord. Molt bé.

(Pausa llarga.)

Passem a la votació d'aquesta moció.

I votarem en primer lloc el punt 6.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 49 vots a favor, 65 en contra.

Votem ara la resta de la moció.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 114 vots a favor.

Moció

subsegüent a la interpe·llació al Govern sobre els espais naturals (tram. 302-00308/10)

Passem al següent punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpe·llació al Govern sobre els espais naturals. Presentada pel Grup Socialista, té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Terrades.

Jordi Terrades i Santacreu

Senyora vicepresidenta, senyora consellera, secretari de Medi Ambient del Govern, senyores diputades i senyors diputats, en trenta-cinc anys a Catalunya hem passat de tenir espais amb algun sistema de protecció d'un 1 per cent del territori a pràcticament un 30 per cent del territori. Si analitzéssim la xifra des d'aquesta perspectiva, podríem concloure que no està malament, no? Ara, si fem una aproximació més de *zoom* a la realitat, veiem que aquests darrers quatre anys hem perdut, s'ha perdut, un temps important. Perquè conservar el patrimoni natural de Catalunya és, des del nostre punt de vista, una necessitat i un repte immediat com a país. I contemplem quatre anys de deixadesa en aquest camp, i de retallades pressupostàries. Jo crec

que és el sector, el vector, de les polítiques governamentals que ha patit una retallada més gran, des d'un punt de vista pressupostari, des de l'any 2011 fins avui.

Ho hem dit en més d'una ocasió: el president Mas es va equivocar quan va prendre la decisió de dividir les competències en medi ambient en dues conselleries. Es va equivocar perquè no va establir prevalences en les polítiques ambientals. I un té la sensació que l'anterior titular d'una de les parts d'aquestes competències, el conseller d'Agricultura, feia una aproximació a les polítiques de medi natural a través de la finestra del cotxe oficial. Perquè, més enllà d'aquesta aproximació, hem vist com hi havia una visió absolutament agrarista des de la seva conselleria i de poca atenció a les polítiques ambientals.

I la conservació de la biodiversitat –ens ho diuen tots els organismes internacionals, també la Fundación Biodiversidad, que té un prestigi reconegut a nivell mundial– és una font de béns i serveis que no podem no tenir en compte. És a dir, dit d'una altra manera: hauríem de ser capaços de fer una aproximació a la comptabilitat nacional no només des de la visió del producte interior brut, sinó també des de l'aportació de serveis econòmics que el medi natural aporta a l'economia del país, des de serveis d'abastament, o serveis de regulació..., fins i tot serveis culturals, socials i turístics. Si féssim cas també a aquesta aproximació econòmica, com ja fan altres països... A vegades, el president de la Generalitat diu: «Volem que Catalunya s'assembli a Dinamarca.» Doncs apa que no ens falta tros, per assemblar-nos a Dinamarca, no?, i a l'aproximació també als tipus de comptabilitat nacional que es fan aprofitant els vectors importants del sector mediambiental. És fonamental també tenir en compte les polítiques de protecció del medi natural perquè és una part fonamental per fer front al canvi climàtic... Ho torno a dir: és una font d'aportació de recursos econòmics a l'economia local d'aquest 30 per cent del territori que té algun sistema de protecció; alguns més amplis, altres més reduïts. Però per poder fer aquesta aproximació a l'economia local d'aquests territoris, prèviament hi ha d'haver una aposta pública en forma de recursos pressupostaris.

I creiem que un dels grans reptes que té el país i un tema que podem passar, o que hem de posar, en el passiu del Govern és la no-elaboració de la llei de biodiversitat i patrimoni natural. Podríem censurar el Govern per no haver fet aquesta llei, que l'ha promesa tantes vegades, que fins i tot hi han hagut mocions d'aquest Parlament que s'han aprovat –en recordo una darrera del Grup d'Iniciativa per Catalunya– i que el Govern sistemàticament ha incomplert –sistemàticament ha incomplert.

Volíem posar aquest tema en el darrer Ple d'aquesta legislatura, perquè és un deure que la propera cambra, els propers diputats i diputades que surtin del procés electoral del 27 de setembre, més enllà d'algunes de les qüestions que estan dia sí i dia també a l'agenda política..., aquests temes, que són fonamentals, els hauran d'abordar.

Gràcies, presidenta.

La vicepresidenta primera

Hi han presentat esmenes el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, i té la paraula la diputada Hortènsia Grau.

Hortènsia Grau Juan

Gràcies, presidenta. Consellera, diputades, diputats, bé, avui, la moció que ha presentat el company Terrades jo entenc que és com una declaració de principis. Perquè els punts que hi ha a la moció ja els hem aprovat, estan tots aprovats. Per això, jo..., bé, no reprovaré el Govern, perquè és l'últim Ple i estem tots molt ecumènics, però no em diran que una estirada d'orelles, com a mínim, sí que es mereixia, el Govern. Almenys en un dels punts: amb el de la llei de la biodiversitat i medi natural, que va ser un punt d'una moció, una moció que va ser full de ruta, que el moviment ambientalista va agafar amb molt d'interès i que vam fer l'esforç entre tots i totes de poder aprovar al febrer del 2014. I miro la senyora Cristina Bosch, en Marc Sanglas, el Matías Alonso... Tots vam fer l'esforç de treballar en aquesta moció perquè s'aprovés, amb l'esperança que almenys algun dels punts es complirien. No ha estat així, desgraciadament. I amb els altres punts, el mateix, que no hi entraré.

Per tant, el balanç de les polítiques ambientals, el balanç de les polítiques de cura de la Terra, de cura de la biodiversitat, hem de dir que és molt pobre, que han sigut cinc anys de lluitar i aconseguir molt petites coses. I, a més, no ho repetiré, amb dos departaments que d'alguna manera tenien les competències separades i no s'acabaven de posar d'acord.

Però jo crec que hem de tenir esperança. Hem de tenir esperança, i sobretot hem de pensar que en el futur..., si no incorporem aquestes polítiques no tenim futur. I això, el tema verd, no ha de ser un tema dels d'Iniciativa. Nosaltres ja ho portem. Ha de ser de tots i de totes. El tema verd és un tema transversal. La dreta europea també incorpora el tema verd. Perquè sense això no hi ha futur. Miri, ho diu l'encíclica del papa. Aviso d'això als democratacristians: llegeixin l'encíclica del papa. L'encíclica del papa en què, a més –la *Laudato si*, no?–, ell parla de «la cura de la casa comuna». Parla de «la cura de la casa comuna», parla del canvi climàtic, parla del fet que no hem de posar la maximització de beneficis per sobre de la cura aquesta de la biodiversitat, perquè hem de poder deixar als que vindran..., allò com ho hem trobat. Però no només el *Laudato si* del papa Francesc. També en altres filosofies, no? A mi m'agrada molt la filosofia *ubuntu*, dels bantus d'Àfrica, no?, que ells diuen que el que hem de fer és donar i rebre. Clar, si a la Terra només li traïem i no li donem, no li fem cura, arribarà un moment que no podrem viure en el planeta. Per tant, hem de tenir cura: cura de les altres persones..., que hi ha, però també cura del medi en què vivim.

I Catalunya és un país petit, és un país densament poblat. I, per tant, si no tenim cura de tots aquests elements, si no fem possible que l'aire sigui respirable, que l'aigua sigui potable, que els rius portin aigua fins a la desembocadura, si no cuidem la biodiversitat, si

no acceptem que el canvi climàtic ha de ser un tema transversal també a totes les altres polítiques, si no som capaços d'asseure en una taula persones que tenen interessos contraposats i, en comptes d'atiar aquestes diferències, fer pedagogia perquè es puguin trobar... I parlo d'ecologistes, o conservacionistes, i pagesos, de conservacionistes i pescadors... Hem de ser capaços d'asseure'ns en una taula i arribar a aquests punts comuns de conservació. I també amb la indústria. Amb la indústria és superimportant. La indústria ha de canviar. La indústria ha d'entendre que no pot externalitzar els costos ambientals. La indústria ha de fer aquest canvi, aquest xip, no? I, de fet, afortunadament, alguns empresaris, alguns industrials, ja ho fan. I s'ha de continuar fent pedagogia. I aquí discrepo, que veig el secretari Llebot... No només pedagogia. En temes de qualitat ambiental, secretari, sap que a vegades amb la pedagogia no n'hi ha prou, eh? Desgraciadament, s'ha d'anar, a vegades, amb la pastanaga i el bastó. Pedagogia i multes quan calgui. Multes per fer aquell principi que qui contamina pagui. Perquè, al final, aquest que contamina acaba produint un mal a tota la societat. I, per tant, això no pot sortir gratis, no pot sortir debades, això ha de tenir un cost. Quan una paperera contamina un riu, com ha passat ara fa poc en el meu territori, al Francolí, quan una empresa contamina l'aire, això crea un perjudici a tota la societat. I, per tant, igual que aquestes empreses creen i generen riquesa, quan creen un mal també hauran de pagar aquests costos. I a vegades, desgraciadament, hi han costos d'aquests que són irreversibles, o que costen molts diners, i ens costen diners a tots, eh? I pensin, per exemple, en la descontaminació dels tòxics de Flix.

Per tant, jo..., el que m'agradaria és que el proper govern que surti, aquest eix verd, l'incorpori, treballi per una economia circular, treballi per anar exclouent la cultura de l'obsolescència programada i, sobretot, treballi per fer efectius...

La vicepresidenta primera

Diputada...

Hortènsia Grau Juan

...els principis –i acabo, presidenta– de reduir, reciclar, reaprofitar, perquè tots... (*La vicepresidenta primera retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.*)

La vicepresidenta primera

Per fixar la posició del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada Rosa Amorós.

Rosa Amorós i Capdevila

Bé, molt bon dia. En primer lloc, voldria començar comentant que valorem molt positivament el canvi d'adscripció de les competències de medi natural i biodiversitat del Departament d'Agricultura al de Ter-

ritori i Sostenibilitat, perquè aquest és el departament de referència que millor ens pot defensar els interessos d'aquests espais que formen part del nostre patrimoni natural.

Les polítiques de conservació del medi natural han patit una reducció pressupostària superior a la mitjana i una pèrdua constant de recursos humans i materials. A la pràctica, això fa molt difícil el compliment dels objectius establerts, tant per les mateixes normes de creació dels parcs com les obligacions legals creixents derivades del marc normatiu internacional, entre altres motius. En particular, els parcs naturals i el parc nacional han perdut gran part de les eines de treball que són imprescindibles.

El mateix conseller Vila explicava a la interpellació que el Govern que sorgeixi de les eleccions, i també el Parlament, té dos grans desafiaments: la gestió dels espais naturals i resoldre les qüestions de governança. I per fer-ho caldrà una dotació pressupostària adient. Haurem de fer realitat un pla director de sistema d'espais naturals protegits de Catalunya que inclogui tots els espais i tipologies de protecció i que s'homologui d'acord amb els criteris de la Unió Internacional per a la Conservació de la Natura. I per aconseguir-ho caldrà molt consens per establir uns objectius de conservació concrets i mesurables per a cada espai natural, així com els objectius relacionats amb l'activitat econòmica, l'explotació dels recursos naturals i l'activitat turística, i que siguin tots ells compatibles amb l'objectiu de conservació i protecció del medi natural.

I, dit això, a continuació els passaré a comentar el posicionament dels diferents punts de la moció. Pel que fa al punt 1, d'aturar l'execució del pla de gestió, de fet, en l'actual context de transferències a la conselleria de Territori i Sostenibilitat, aquest pla ja ha quedat aturat. Hem de reconèixer que en el pla és la primera vegada que es defineixen accions decidides en un acord de govern i en aquesta matèria, però és evident que ha estat mancat del suport necessari des del seu inici, perquè, a banda de la complicitat de les juntes rectores dels parcs, ens consta que força entitats i organitzacions científiques hi estan en contra. Calia un procés exhaustiu d'informació i també la participació del territori, cosa que no s'ha fet. Per tant, i per ser conseqüents, tornarem a votar a favor d'aturar l'execució d'aquest pla de gestió.

Pel que fa al punt 2, hi votarem a favor també perquè les pèrdues de pressupost i de recursos humans es van produir sobretot al començament de la crisi, però tot i que els dos darrers anys s'han anat mantenint, no han estat suficients i en aquests moments és molt important revertir aquesta situació i alhora evitar la precarietat dels llocs de treball, democratitzar el seu funcionament tenint en compte el territori i estructurar bé els equips de treball existents.

Pel que fa al punt 3, comentar que els expedients de remoció dels cinc directors dels parcs afectats –Aiguastortes i Sant Maurici, Cadí-Moixeró, Zona Volcànica d'Olot, Aiguamolls de l'Empordà i el Cap de Creus–, d'un total de dotze espais, ja estan aturats, i ens consta que fins i tot hi ha un compromís exprés

dels actuals responsables polítics al respecte. Ja hi vàrem votar a favor en una altra moció i per tant és coherent que ho tornem a fer en aquests moments.

Pel que fa al punt 4, d'aprovar el Projecte de Llei de biodiversitat i de patrimoni natural, aquesta proposta forma part d'un paquet de mesures proposades pel conjunt de les entitats ambientals, organitzacions, col·legis professionals i acadèmics, entre d'altres. De fet, el Govern ja va anunciar a l'octubre del 2014 que impulsava la Llei de biodiversitat per a garantir la conservació del patrimoni natural i convertir-lo en un revulsiu econòmic per al territori. Deien que esdevindria la norma bàsica de conservació i ús sostenible de la biodiversitat i el patrimoni natural de Catalunya, i substituïria l'actual Llei d'espais naturals, vigent des de l'any 1985. Però no només no ha fet la llei, sinó que, com ja s'ha indicat abans, no s'han complert altres compromisos adquirits, com la presentació durant l'any 2014 de la memòria preliminar de la Llei de biodiversitat i patrimoni natural. Per tant, hi votarem a favor perquè és imprescindible tirar endavant una proposta de gestió del patrimoni natural i la biodiversitat que sigui moderna, eficaç i d'acord amb tots els sectors implicats i també del país.

I, ja per finalitzar, en definitiva, comentar que els parcs naturals i els espais naturals protegits formen part del nostre patrimoni natural i també són una font de riquesa. Per aquest motiu hem de trobar un equilibri entre el que suposa la conservació i la mateixa dinamització d'aquests espais. De fet, els pagesos i els ramaders són els jardiniers del territori perquè hi han viscut, treballat i l'han conservat des de generacions. I per a ells especialment per a totes aquestes persones que han decidit desenvolupar la seva vida en contacte amb la natura i a més s'hi volen guanyar la vida honestament, per a totes aquestes persones específicament, hem de treballar per a fer una gestió eficient del medi natural que faci compatible la seva conservació amb el gaudiment de les persones que s'estimen la natura i alhora que permeti també la generació de riquesa per a la gent del territori. Per tant, dit això, tenim un gran repte de país, tant per a nosaltres com per a les futures generacions que ens vindran al darrere.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Pot intervenir, pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la diputada Marisa Xandri.

Marisa Xandri Pujol

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, estem en un moment d'incertesa política, a dos mesos i escaig d'unes eleccions, i per tant d'un govern que no sabem quina serà ni quines seran les seves prioritats. Per tant, crec que en primer lloc hem de contextualitzar aquesta moció, incloure-la en un marc de futur incert, que no sabem què farà per exemple pel que fa referència al que avui ens ocupa. Coincidirà amb mi, diputat Terrades, que la moció que votarem està plenament contaminada per un avançament de la legislatura. I és evident

que el resultat de les votacions d'avui no sé fins a quin punt, doncs, seran vinculants.

En primer lloc, hi donarem suport perquè és cert, tal com reflecteix la moció, que hi ha una manca de consens en una part important del sector a l'hora de gestionar els espais naturals protegits. Coincidim en el punt primer de la moció, i més tenint en compte el moment en què es debat, en el fet que cal aturar l'execució del pla 2015-2020. Fa falta més diàleg amb el territori a l'hora de gestionar no solament els parcs naturals protegits, sinó també els que no ho són, tenint en compte que ocupen gairebé una tercera part del territori, i en tant que, com deia el diputat en la seva interpellació, són un actiu econòmic de primer ordre i un patrimoni col·lectiu que cal preservar per a les futures generacions. Refer aquest pla de gestió, de moment aturar-lo, ho veiem coherent si tenim en compte aquesta manca de consens amb el sector afectat. I de la mateixa manera ens afegim a la petició del Partit Socialista que es mantingui la paralització de l'expedient de remoció dels actuals directors i responsables dels parcs naturals.

En segon lloc, coincidim que hi ha hagut una pèrdua de dotacions pressupostàries i de recursos humans en aquests darrers anys pel que fa a la gestió dels espais naturals; hi ha hagut una retallada fruit de la recessió econòmica però també perquè les prioritats d'aquest Govern, doncs, no han estat pas les persones i el medi ambient. Com bé sabem, doncs, han promogut altres interessos, han invertit els seus interessos en altres tipus de qüestions que, contràriament, en lloc de beneficiar els catalans i el seu entorn, el que han fet és destruir-ho tot.

I en tercer lloc parlem del Projecte de llei de biodiversitat i del patrimoni natural. Quant temps fa que roda pel Parlament? Quant temps fa? I, bé, nosaltres també hi donarem suport, encara que és una mica absurd quan estem parlant en el darrer Ple de la legislatura sobre aquest projecte de llei. Potser amb una mica de sort i depenent de quant durarà la següent legislatura, doncs, potser ens en sortirem i aconseguirem aprovar aquest projecte de llei.

Per tant, considerem que, a més d'aprovar-se aquest projecte, sempre tenint en compte les veus del territori, escoltant el territori, caldrà a més dur a terme un pla de gestió, un bon pla de gestió, segurament un pla de gestió que serà similar al que ja es va aprovar el passat mes de febrer, però sobretot un pla que garanteixi la conservació i la millora dels valors naturals dels espais de protecció especial, i en segon lloc que busqui també un equilibri que permeti compatibilitzar les activitats que s'hi desenvolupen, amb l'objectiu de crear noves estructures socioeconòmiques al territori.

Per tant, jo crec que en la propera legislatura hi ha dos objectius que han de ser clars i que s'hauran de tirar endavant: en primer lloc, tirar endavant que s'aprovi, l'aprovació del Projecte de llei de biodiversitat, i, en segon lloc, un bon pla de gestió, consensuat amb el territori i amb les persones que l'integren.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Pot intervenir, pel Grup Parlamentari de Ciutadans, el diputat José María Espejo-Saavedra.

José María Espejo-Saavedra Conesa

Gracias, presidenta. Señoras y señores diputados, vicepresidenta, hace un par de semanas el diputado Terrades interpellaba al *conseller* Vila y le decía que los espacios naturales y en especial los parques naturales eran sobre todo un activo económico de primer orden; muchas otras cosas más, por supuesto, y muy importantes también, pero un activo económico de primer orden, que supone además el 32 por ciento del territorio y que hay que proteger, ¿eh?, hay que proteger por parte de todos los ciudadanos de Cataluña y especialmente, por supuesto, por parte de la Generalitat. Nosotros no podemos estar más de acuerdo con esa afirmación.

Bien, pues, a pesar de lo anterior, el Govern de la Generalitat estos años –y esto lo vino a reconocer el propio *conseller* Vila en la réplica que le dio al diputado Terrades– ha hecho que la dotación presupuestaria con relación a estas materias haya llegado a unos límites que ya son absolutamente inaceptables y que no se podía ir más allá en esta materia.

Pero lo realmente clarificador de la intervención del *conseller* Vila, que él identificaba además como el otro talón de Aquiles de esta cuestión de los espacios naturales, era todo lo relativo a su gobernanza. Y se hacía una serie de preguntas el *conseller* Vila con relación a cuál debería ser el modelo de gestión de los espacios naturales.

Lo preocupante, por tanto, es que después de tantos años de gestión el propio Govern de la Generalitat no tenga claro cuál ha de ser a estas alturas el modelo de gestión, empezando por la distribución de las competencias entre los propios departamentos del Govern. Y esto es lo que entendemos que pone de manifiesto que hay un grave error en el enfoque de esta cuestión: por un lado, la reducción de los recursos más allá de lo mínimamente razonable, y, por otro, la falta de modelo y de visión por parte del Govern de la Generalitat.

Y en este contexto encontramos la moción del Partido Socialista, que hace hincapié precisamente en estos dos aspectos de la cuestión, que el propio *conseller* reconocía: pérdida brutal de recursos, modelo de gestión. Parece que el propio *conseller* ya estaba asumiendo el compromiso, si es que puede hacerlo así un *conseller* al final de una legislatura, y de una legislatura además como la presente, de no persistir en los recortes presupuestarios. Pero no se advertía tampoco en su intervención ninguna dirección concreta en lo referente a la gestión, no se advertía ninguna dirección concreta, más allá de hablar de consenso, que es precisamente lo que ha parecido faltar de manera total cuando vemos que no hace mucho, pues, los propios directores de los parques naturales y del parque nacional dependiente de la misma Generalitat se quejaban del proceso de elaboración y del contenido del plan estratégico, en cuya elaboración no se han teni-

do en cuenta muchas de las propuestas que hicieron esos mismos directores. Se tenían en cuenta algunas, es cierto, pero denunciaban que denotaba un desconocimiento de la realidad de la gestión de los parques, que evidentemente ellos conocen bastante bien, y que demostraba esa falta de modelo en la que perseveraba el *conseller* Vila en la réplica que dio el pasado Pleno. Pero es que, en vez de tomar en cuenta esas consideraciones que hacían los directores, antes al contrario, se tomaron medidas que perjudicaban, bueno, la situación, digamos, laboral de esos directores en lo que podría casi interpretarse como una especie de represalia o al menos una manera de evitar su contestación a la política del Gobierno en esta materia.

Es por estas razones por las que nosotros votaremos a favor de la totalidad de la moción presentada por el Partido Socialista, que en primer lugar pide que se pare el desarrollo de la ejecución del plan de gestión, que se aprobó sin el necesario consenso con el sector y también con los directores. Y por tanto creemos que debería rehacerse ese plan de gestión por el nuevo Gobierno que surja de las próximas elecciones, atendiendo a las premisas que se indican en la moción. Y también, por supuesto, y suponemos que se votará a favor por parte del propio grupo del Gobierno, ya que esto ha sido aprobado en otras mociones, votaremos a favor de la paralización de los recortes y del mantenimiento de la paralización del expediente de remoción de los directores.

Gracias, señoras y señores diputados.

La vicepresidenta primera

Pot intervenir, per fixar la posició del Grup Mixt, la diputada Isabel Vallet.

Isabel Vallet Sánchez

Sí, moltes gràcies; de l'escó estant, per a anunciar que votarem a favor de la moció, tot i assenyalant precisament el que la diputada d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa assenyalava, no?, el fet que els punts estan recollits en mocions i en resolucions que ja s'han aprovat al voltant, doncs, del Pla de gestió d'espais naturals.

Nosaltres entenem que és urgent que s'apliqui, no que s'aprovi, que s'apliqui aquesta aturada efectiva del Pla de gestió d'espais naturals no només pel que s'ha dit que no hi ha consens, i és obvi que no hi ha consens perquè el pla de gestió ha rebut la majoria d'opinions contràries de les organitzacions ecologistes i de protecció del territori; és a dir, demanem que s'aturi per aquest motiu, perquè no hi ha consens i perquè hi ha rebut explícit d'aquestes organitzacions, però sobretot demanem que s'aturi perquè entenem que la reflexió de fons que prioritza el rendiment econòmic dels espais naturals per sobre de qualsevol altra circumstància era equivocada, i per això entenem que s'ha de començar a treballar de nou.

Respecte a la resta de punts que demana la moció, doncs, els compartim, hi votarem a favor. I fem una reflexió al voltant de la Llei de biodiversitat i patri-

moni natural, que, sense fer un memorial de greuges, i sumat a l'argumentari que també ha fet algú, és una llei que arriba tard, és una llei que, si mal no ho recordem, estava en un dels compromisos del pacte del Tinell de 2003, per tant, un dels compromisos que el tripartit havia adquirit per a tirar endavant i que mai ha arribat. Ho lamentem, perquè entenem que la importància, precisament, d'aquesta llei i, per tant, que no hi hagin actuacions sectorialitzades que vagin a canviar petits aspectes i que formi part tot d'una reflexió global..., era necessària.

Jo diria que, sense més, per mostrar el vot favorable de la CUP.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per defensar la seva posició, la diputada Marina Geli.

Marina Geli i Fàbrega

Moltes gràcies, presidenta. Per anunciar el vot favorable a tots els punts de la moció.

No només hi ha hagut falta de recursos, que també, sinó que hi ha hagut falta de visió. I crec que hi ha hagut un cert reconeixement, en aquests últims dies, amb relació al canvi d'ubicació i de paratització d'un pla de gestió. Perquè sí que s'han de gestionar els espais naturals, i tant que s'han de gestionar. El límit de la gestió de qualsevol activitat econòmica precisament és no minvar la biodiversitat. No sé si necessita, aquest país, una llei; el que sí que necessita és ciència per veure com ho fem. I ho conec bé: des del delta als aiguamolls, és igual... Sí que es poden fer activitats ramaderes, agrícoles, de gestió; però s'han de fer les coses pensant si l'activitat humana, l'activitat econòmica, no minva un principi bàsic, que és la biodiversitat.

Per tant, encara que ho hàgim aprovat en altres ocasions, redundar en un tema transcendent, atès que Catalunya...

La vicepresidenta primera

Diputada...

Marina Geli i Fàbrega

...és un dels territoris que té més espais protegits d'Europa.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Per fixar la posició del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el diputat Pere Regull.

Pere Regull i Riba

Presidenta... Consellera, diputats, bé, el tema no és fàcil, eh?, el tema no és senzill, perquè... Jo puc estar d'acord amb moltes de les coses que s'han dit aquí, amb moltes de les coses; inclús puc estar d'acord amb

el conjunt de la moció, que jo entenc que és una moció presentada d'una forma responsable i sense demagògia, eh? Per tant, arrenquem d'aquí, no? Puc estar d'acord, inclús, amb asseveracions que feia la companya Hortènsia Grau, en el sentit que és necessària la transversalitat a l'hora de defensar el medi ambient. Tot el tema de medi ambient no ha de ser patrimoni ni d'esquerres, ni de dretes, ni del mig: és un tema que ens incumbeix a tots –a tots. Ara..., però, en tot cas, també, és important dir que si no s'han tirat endavant moltes coses és perquè hi ha hagut falta d'acords, i no perquè no s'hagi sabut fer, sinó perquè a vegades ens trobem davant de posicions molt enfrontades i molt transversals i en què segurament totes les parts poden tenir raó, i, per tant, trobar el punt mitjà en què es recullin totes les sensibilitats, en què tothom sàpiga cedir en alguna cosa, no és senzill –no és senzill. Per tant, aquí és on surt el problema, no? Per altre cantó, és evident que el conseller ho endevinava plenament: estem davant d'un actiu no només ecològic, també econòmic, i que no pertany només a les persones que estan allà, que hi viuen, sinó que pertany a tot el país, a tot el conjunt del país.

Per tant, jo diria que, reconegut això –reconegut això–, les propostes que ens fa la moció en el sentit... Primer –aniré punt per punt, no?– diu: «Aturar l'execució del Pla de gestió d'espais naturals protegits fins que hi hagi el consens majoritari», tal, tal, tal. Clar, aquests consensos majoritaris..., el que dèiem ara: que era complicat. Clar, i aleshores el dubte que se'ns presenta és dir: «Bé, aturem absolutament tot el Pla de gestió d'espais naturals protegits fins que s'arribi al total consens amb tothom? Aturem tot el pla?» Sincerament, jo... Nosaltres donarem suport a la moció, però jo crec que el Govern, en els punts en què hi hagi consens amb la majoria d'actors, hauria d'anar tirant endavant per no quedar-nos a l'espera d'un consens futur global a què no sé si s'arribarà mai.

Per tant, per un cantó, jo crec que la reestructuració del Govern feta el passat 22 de juny permetrà un abordament de la problemàtica i del tema d'una forma clara; això, per un cantó. I, per altra banda, jo entenc que el Govern ha d'agafar aquest ventall de mesures que havien proposat els directors d'aquests parcs per millorar-ne la gestió, i agafar i prioritzar, evidentment, les que ja hi havien consensuades. I on no hi ha consens, doncs, replantejar-s'ho, asseure's a la taula amb els actors i tirar endavant. El que no podem és deixar en la inacció total –en la inacció total– un tema, a l'espera d'un consens que no sabem quan arribarà.

Això, quant al primer punt. Per tant, l'aprovaré en aquest sentit, no?

Segon punt: «Aturar la perllongada situació de pèrdua de dotacions pressupostàries, la pèrdua de recursos humans», etcètera. Evidentment, aquest tema dels espais naturals protegits no és aliè a tota la problemàtica econòmica del país. I aquí ha rebut tothom, i aquí han rebut tots els departaments. I segurament ha rebut més aquest departament, i concretament aquest sector, que no pas el sector sanitari o el sector d'ensenyament, perquè a vegades hi ha prioritats, i és important la supervivència de les espècies, però sobretot la su-

pervivència nostra. I, per tant, a vegades hi ha un tema de prioritats que el Govern ha de fer, és el que ha de fer, precisament, un govern...

I, per tant, aquí què va passar? Doncs, per un cantó hi havia uns acords de govern sobre contenció de plantilles, amb què s'obligava a amortitzar les places de jubilacions, etcètera, que en va impedir el reforç, però quina sort tenim?, quina bona notícia hi ha? Doncs, que el 12 de maig de 2015 es va aprovar la flexibilització d'aquestes plantilles, i, per tant, en aquest moment, i de cara al 2016, ja no tenim aquesta problemàtica, i, per tant, podrem tornar a dotar tot aquest sector.

Ara bé, el que això no ens treu és de reconèixer –i és veritat– que en aquests quatre anys s'ha reduït molt, la dotació, i que s'ha de fer un nou model de finançament. I aquest nou model de finançament haurà de fugir de demagògies, i s'haurà, d'entrada, de dir: «Bé, com ho financem, això?» Doncs, a través de recursos públics, a través de pagaments de serveis, a través de l'ús de la fiscalitat ambiental, a través d'inversions, a través de la taxa turística, etcètera. I s'haurà de fer amb valentia i sense demagògies, per tal d'aconseguir una millora d'aquests espais protegits.

Dir que el departament el que ha de fer no és només el que diu la moció, sinó que diu: «Escolta, hem de fer un pla de xoc per al que queda de 2015 i preveure ja el que es necessitarà en aquest 2016, en el qual ja hi haurà aquesta recuperació de dotació pressupostària.»

I quant als directors, evidentment, ja està suspès, no hem de dir res més, ja estan suspeses, aquestes remocions.

I la Llei de biodiversitat i patrimoni natural, com comentava la diputada Vallet, si estava al pacte del Tínel...

La vicepresidenta primera

Diputat...

Pere Regull i Riba

...i hi van estar set anys i no la van fer... Aquestes dues legislatures han durat cinc anys. (*La vicepresidenta primera retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.*)

La vicepresidenta primera

Per pronunciar-se sobre les esmenes té la paraula el diputat Jordi Terrades.

Jordi Terrades i Santacreu

Gràcies, presidenta. Bé, en tot cas, el Govern del president Montilla va elaborar una llei de biodiversitat i patrimoni natural que també es va esgotar la legislatura i no va acabar de fer el seu debat final, no? Una llei que de totes maneres, després de sis anys i vista amb perspectiva..., probablement hauríem de tenir uns criteris diferents respecte a la visió que tenia. Perquè jo no estic d'acord que els espais naturals són el jardinet

del territori i que hem de fer una llei de la biodiversitat amb una visió sectorial, sinó justament al revés, eh? El que és la matriu del país és el territori, i, per tant, hem de fer una llei de biodiversitat i de patrimoni natural que contempli tot el territori, no només els espais naturals, eh?, tot el territori, sobretot si ens volem assemblar a països, torno a repetir-ho, que a vegades el president de la Generalitat s'hi emmiralla, com Dinamarca.

Per què Dinamarca té una economia d'aproximació al que en diem «una economia verda»? Doncs, perquè hi ha un ampli acord, governin les dretes o governin les esquerres, de com ha de funcionar el país. Això és el que estem reclamant nosaltres, eh? Ho hem fet en altres aspectes de les polítiques ecològiques o de medi ambient: un gran acord de país amb què, governin les dretes o governin les esquerres, sapiguem quins són l'horitzó i l'objectiu del que anem a buscar en aquests temes de defensa del patrimoni natural, o també en temes com les polítiques energètiques.

Nosaltres volíem, en el darrer Ple d'aquesta legislatura, portar justament aquests temes a consideració, amb una voluntat explícita que alguns dels acords que és veritat que s'han adoptat en comissió i que s'han adoptat fruit de la transacció entre diversos grups polítics també vinguin al Ple i es ratifiquin en el Ple; no perquè tinguem una mal confiança del Govern –que, miri, seria lògic, eh?–, sinó perquè quedin ratificats en el darrer Ple de la legislatura.

I, senyora Grau, bé, vostè sap que no li hem acceptat les esmenes per aquestes consideracions que li he fet. I no estem ecumènics, eh?, com deia vostè, perquè el Govern, en política ambiental –i ho he dit jo en la meua intervenció–, jo crec que ha suspès, ha suspès de manera clara en la protecció de la qualitat de l'aire a l'àrea metropolitana, a la regió metropolitana, perquè des del primer dia els vam dir que amb plans voluntaris no arreglaríem el problema, i traspasant el problema als ajuntaments tampoc; qui té la competència, que és el Govern de la Generalitat, ha d'assumir les seves competències i les seves decisions legislatives. La Llei del canvi climàtic, o les polítiques del canvi climàtic, que van més enllà d'una llei, tampoc no han estat a l'agenda d'aquest Govern. I ho torno a repetir i acabo, i finalitzo aquesta intervenció: la Llei de la biodiversitat i del patrimoni natural és el gran deure, el gran passiu d'aquest Govern en els cinc anys en què ha estat gestionant aquest país.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Cridem a votació.

(Hortènsia Grau Juan demana per parlar.) Senyora Grau.

Hortènsia Grau Juan

Presidenta, per al·lusions.

La vicepresidenta primera

Trenta segons.

Hortènsia Grau Juan

Trenta segons. Al senyor Pere Regull i a la senyora Isabel Vallet: el tripartit..., el Govern d'entesa va governar set anys, va deixar un esborrany de llei de biodiversitat i patrimoni natural al calaix que el Govern que ha entrat se'l va trobar, i a més en dues ocasions –7 d'abril del 2011 i 10 de gener del 2013– vam presentar-lo com a proposició de llei, no amb la voluntat que s'aproves la nostra llei, sinó amb la voluntat de, a partir d'aquell text, treballar tots i fer una llei que fos de tots, de governi qui governi, perquè aquest tema –ho torno a dir– ha de ser transversal.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Hi ha alguna petició de votació separada?

(Pausa llarga.)

La presidenta

Passem a la votació de la moció.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 123 vots a favor.

Moció

subsegüent a la interpe·llació al Govern sobre l'actuació del Departament d'Economia i Coneixement en el procés de licitació d'Aigües Ter Llobregat (tram. 302-00309/10)

Passem ara a la Moció subsegüent a la interpe·llació al Govern sobre l'actuació del Departament d'Economia i Coneixement en el procés de licitació d'Aigües Ter Llobregat.

Els faig avinent que, per acord dels grups parlamentaris d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa i de Ciutadans, autors de les dues mocions següents, relatives al procés d'adjudicació d'Aigües Ter Llobregat, punts 31 i 32, procedirem a fer un debat conjunt d'aquestes dues mocions, per un temps d'intervenció de set minuts per a cada grup parlamentari, i posteriorment farem la votació separada de cada una de les mocions.

Per exposar la moció, té la paraula, en primer lloc, l'honorable senyor Salvador Milà, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida.

Salvador Milà i Solsona

Sí; gràcies, presidenta. Honorables conselleres, no sé quina és la d'Economia i quina és la de Coneixement, però, en tot cas, no sé si hi ha hagut alguna remodelació al Govern... *(Pausa.)* No; és la vicepresidenta i ho cobreix tot. Gràcies.

Bé, n'hem parlat força aquestes últimes, darreres setmanes, d'Aiguies Ter Llobregat –la darrera fa un parell de dies amb la proposició de llei del Partit Socialista–, i crec que n'hem après molt i que tenim noves dades. Pot semblar que és un tema molt recurrent i que ja s'ha dit tot, però la veritat és que no. Hem après, en boca del conseller Mas-Colell, que el que es diu sempre que va ser una concessió –una concessió–, una forma de gestió, a efectes jurídics i tècnics..., i no em desmentirà el secretari del departament –benvingut; ja, crec, doncs, que el departament n'estarà perfectament assabentat. Dic que crida l'atenció i és significatiu que el conseller ens digués, i ho sabem, que l'informe que va fer el Ministerio de Hacienda respecte a aquesta operació perquè pogués computar és que és una «venta de actives con precio aplazado». Ho dic perquè és difícilment compatible amb la idea de la concessió; no: és una venda d'actius. Que, de fet, ahir aprovàvem la llei de la propietat temporal. I, realment, una dita concessió per cinquanta anys, els que ho vegin d'aquí a cinquanta anys –que espero que no hagin d'esperar a veure-ho abans, per la reversió–, doncs, pensarien que se sembla molt a una venda.

Segona cosa que vam aprendre, que deia el conseller que la carta famosa del juliol del 2013 enviada als concessionaris i als bancs que havien finançat l'operació era la cosa més normal del món, que es feia sempre, que això no tenia més transcendència. Bé, ara vindrà la prova del cotó, no?, sobre si això és ordinari i no té cap transcendència econòmica.

I tercera cosa que vam aprendre amb la compareixença que va fer el conseller en la Comissió d'Economia era que... –anava a dir «alegrement»; no crec que el conseller Mas-Colell pugui digui res alegrement, no per l'expressió, sinó pel coneixement–, que és que, si això s'havia de revertir, «325 milions d'euros», va dir –està escrit a la comissió; vaig quedar parat–; 325 milions d'euros i que a més hi hauria molt per discutir perquè, en definitiva, com que el cànon l'havien pagat a canvi de fer un servei, i el servei se l'havien cobrat, doncs, *lo comido por lo servido*, suposo que va pensar.

Són afirmacions valentes, per no dir-ne atrevides, però que necessiten un contrast, no? I el contrast que necessiten és el que pretén la moció que els presentem avui, en tres aspectes molt concrets, jo diria pràcticament dos.

Un. Bé, hi hagut una sentència en què la Generalitat –fixin-se bé, la Generalitat– va impugnar la resolució de l'organisme administratiu de control de la contractació. Cert? Vam impugnar-ho. I el conseller, què va dir? Benvingut, conseller, perdoni que no l'havia saludat anteriorment. (*Pausa.*) Dic «benvingut», que no l'havia vist fins ara. Dic que vostè ho va assenyalar en l'informe jurídic extens que es va rebre; va dir: «El Tribunal Superior de Justícia ens ha donat la raó: ha anul·lat la resolució de l'organisme administratiu.»

Proposta número 1: qui ha guanyat una resolució davant dels tribunals, que anul·la la resolució i, per tant, torna endarrere el procediment, pot demanar-ne l'execució provisional i no interposar recurs; que ho facin els altres. Si ho fan els altres, proposem en la moció nostra que la Generalitat en demani l'execució provi-

sional. Molt bé. Vostès recorren, la Generalitat considera que hi han prou fonaments, i aquest Parlament ho considera, o això ho veurem ara, si hi han o no prou fonaments per considerar que la resolució del Tribunal Superior està ben fonamentada, i per tant tornem endarrere el procediment i *provisionalment* –execució *provisional*, conseller– podem exercir la gestió pública en tant que es procedeix a resoldre el procediment definitiu. Però ja tenim la gestió pública recuperada.

Segona part, dividida en dos aspectes. La primera: si el conseller està tan segur que les conseqüències econòmiques en els pitjors dels casos serien 325 milions, que menys que encomanar-nos a l'organisme que depèn d'aquest Parlament, i que es diu Sindicatura de Comptes, i que entre les funcions del qual està precisament informar sobre les actuacions de contingut econòmic que faci el Govern i informar-ne el Parlament. És un organisme parlamentari; no és un organisme governamental. És prou objectiu.

Per tant, el segon punt, que estem segurs, vaja, no en tenim cap dubte, que Convergència i Unió i sobretot Esquerra Republicana, vaja, tots els grups, hi estaran d'acord, és dir: «Escolta, que, en definitiva, la Sindicatura de Comptes ratifiqui o, improbablement, desmenteixi l'honorable conseller», i tindrem un dictamen fefaent. I, a més, aquest dictamen té l'avantatge que no decaurà perquè es dissolgui el Parlament i el Govern, perquè la Sindicatura de Comptes continua allà, a no ser que els senyors del PP també ens anul·lin fins i tot la Sindicatura de Comptes. Per tant, podrem tenir un bon informe.

I tercer aspecte, la carta. Si la carta, conseller, és del més normal del món i no té cap efecte econòmic ni significa una sobreindemnització –que això vostè ho va assegurar i perjurar–, doncs, demanem-li també, comparativament, perquè és un document molt tècnic, eh?, sincerament –segur que no en sabem prou–..., doncs, bé, demanem-li a la Sindicatura de Comptes i a la sindicatura de greuges, en l'apartat de bon govern, que és un dels aspectes que té encomanats, que ens diguin si entre el que diu el plec de condicions sobre els efectes de la resolució, el que diu la directiva europea sobre els efectes de resolucions que anul·lin *ab initio*, des de l'inici, un procediment concessional, i el que diu la carta és efectivament el que va dir el conseller: «Re, és pura redundància, el que ja es deia.» Ens sembla que és prou raonable per «securitzar» a tots; «securitzar» les finances públiques, «securitzar» els ciutadans, que hauran de pagar en tot cas les conseqüències, i «securitzar» també les empreses concessionàries.

I avui no vull deixar de dir que nosaltres, conseller... –ho dic perquè en l'últim Ple es va tornar a dir–, ni aquest grup parlamentari, ni crec que cap –cap– d'aquesta sala, té cap interès que això costi molt quartos a la Generalitat. No tenim cap interès que hàgim de pagar a cap empresa. Si això hagués continuat en mans públiques, seria viable i no hauríem de pagar cap desgavell ni cap nyap. Per tant, que no es torni a insistir en aquest tema. Qui ens ha posat en aquest problema és el Govern. I ara del que es tracta és que els nostres organismes assessors, la Sindicatura de

Comptes i la sindicatura de greuges, ratifiquin o clarifiquin les conseqüències econòmiques d'aquesta actuació, en l'improbable cas que s'haguessin d'executar. I mentrestant assumim la gestió pública, ni que sigui de forma provisional.

Gràcies, senyora presidenta, senyors i senyores diputats.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans...

Moció

subsegüent a la interpe·llació al Govern sobre el procés d'adjudicació d'Aigües Ter Llobregat i la repercussió en les finances de la Generalitat (tram. 302-00310/10)

...té la paraula l'il·lustre senyor José Manuel Villegas.

José Manuel Villegas Pérez

Gracias, presidenta. Miembros del Gobierno, diputadas y diputados, hablamos nuevamente del tema Aguas Ter Llobregat; se ha hablado durante toda la legislatura, se ha hablado en los últimos días y, por desgracia, se seguirá hablando en la próxima legislatura; este diputado ya no estará aquí, pero los diputados que sigan aquí y que sigan con este tema tendrán que seguir hablando, y el nuevo Gobierno..., supongo que el *senyor conseller* de Economía tampoco estará aquí, o ya no será *conseller* de Economía, pero esperamos que el próximo Gobierno –esperamos que sea un nuevo gobierno– tendrá que lidiar con la resolución, con la resolución de este tema, y es una de las herencias que ustedes dejan al próximo Gobierno.

Y seguimos hablando y traemos otra moción para su discusión y su aprobación, o no, por esta cámara, porque nos sigue faltando información. Se ha hablado muchas veces, señor *conseller*, ya lo dije en una intervención previa, sobre este tema, hemos hablado mucho, pero seguramente desde el Gobierno se ha dicho poco o por lo menos se ha dado poca información.

Y queremos centrar..., la presentación de la moción fue previa a su comparecencia, fue previa al cumplimiento parcial que había por parte de usted y del *conseller* Vila de comparecer conjuntamente ante las comisiones pertinentes; al final, fue una comparecencia solamente por parte del *conseller* de Economía y no por parte del *conseller* de Territori, pero en todo caso, después de esa comparecencia, quedaron, siguen quedando temas por aclarar. Se ha mencionado alguno de ellos, porque al final son los fundamentales.

Riesgos económicos, lo seguimos repitiendo en todas las intervenciones. Queremos información, queremos que los catalanes sepan los riesgos económicos que su actuación supone para el erario público, supone para el bolsillo o ha supuesto para el bolsillo de todos los catalanes; qué riesgos estamos corriendo.

Usted hizo una cuantificación en su comparecencia y dio una cifra muy obvia, que es devolver lo que se pa-

gó en su momento, en aquel momento en que ustedes, con toda prisa, cobraron 300 millones para tener liquidez a fin de año y poder luego contabilizar también esos 1.000 millones como de venta de activos, como un ingreso, e intentar cuadrar las cuentas de aquella forma que usted las cuadra. Por los menos en aquel momento intentaron cuadrarlas con un contrato y con un ingreso real, aunque precipitado, y que nos va a salir muy caro. A partir de ahí, supongo que usted ya aprendió los riesgos que esto supone y ya las cuadra de una forma mucho más teórica y sin ni siquiera la necesidad de firmas de contratos ni de ingresos reales, ¿no?, hace otros inventos mucho más creativos. Pero en ese caso usted cuadró las cuentas de esa forma.

Y usted cuantifica el riesgo; en caso de que la sentencia que tenemos actualmente del Tribunal Superior de Justicia pase a ser firme, lo cuantifica en 325 millones, devolver lo que nos pagaron en aquel momento y alguna inversión realizada desde entonces. Usted dice que no habrá lucro cesante ni daños y perjuicios.

Se ha hecho referencia anteriormente al compromiso de sobregarantía, que usted niega, pero es verdad que existe ese documento firmado por el Gobierno. Usted mismo dijo aquí que son documentos normales para tranquilizar a los proveedores, dentro del tráfico jurídico, para tranquilizar a los contratantes. Una de dos: a los contratantes o se les tranquiliza con una garantía o con una sobregarantía, o ya me explicará qué firmaron ustedes. Y si realmente se firmó una sobregarantía para tranquilizar al concesionario, pues una sobregarantía tiene un coste, tiene un coste económico. Y me resisto a pensar que ustedes firmen documentos de esa envergadura y compromisos de esa envergadura sin haber hecho un cálculo de cuánto estaban arriesgando del dinero público. Porque supongo que es lo mínimo que se puede pedir a un gobierno mínimamente responsable.

Y lo único que pedimos nosotros, y no hemos conseguido a día de hoy, es que usted nos cuantifique ese riesgo, es que usted cuantifique el riesgo que los catalanes estamos sufriendo por su actuación. Primero, por su actuación en la chapuza de la adjudicación, tal como se realizó, de acuerdo con la sentencia del TSJ, y luego el sobrieriego que implica la firma de ese documento al que se ha hecho mención. Hemos hablado mucho sobre el tema, pero en ningún momento se ha dado explicaciones, se han puesto esas cifras que yo creo que el Gobierno debe tener, porque, insisto, me resisto a creer que el Gobierno asuma ese tipo de compromisos sin haber hecho una cuantificación previa. Casi sería más grave que el ocultar la cifra.

Y, por eso, nosotros lo que pedimos es información, y como ustedes..., pedimos que la den ustedes, y, si ustedes no la dan, pues que haya una auditoría externa –es un mecanismo; también nos sirve el mecanismo de la Sindicatura de Cuentas, que propone Iniciativa en su moción– para que se puedan cuantificar y que de una vez los catalanes sepamos cuánto nos puede costar su actuación.

Y, por otra parte, el otro punto fundamental de la moción es la responsabilidad política. Nosotros vamos a

pedir la reprobación de su actuación en este ámbito. La pedimos en su persona porque creemos que usted es especial responsable, primero por las prisas que tuvo en su momento para intentar cuadrar unas cuentas que no le cuadraban y luego por la opacidad que su departamento ha mantenido respecto a esta información que se le ha pedido. Está claro que no es usted el único responsable, que esas decisiones son unas decisiones de gobierno en que han participado otros departamentos, y que la responsabilidad es del presidente de ese Gobierno, y seguramente no es suya personalmente. Pero nosotros, en este momento, vamos a poner a votación la reprobación de su actuación personalizando en usted esta gestión, aun a sabiendas de que el verdadero responsable de todo es el señor Mas, que supongo que por eso, entre otras cosas, se esconde en el número cuatro de una lista que no se atreve a encabezar.

Muchas gracias, señora presidenta; muchas gracias, señores diputados.

La presidenta

Per defensar les esmenes i posicionar-se, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre diputat senyor Marc Sanglas.

Marc Sanglas i Alcantarilla

Gràcies, presidenta. Consellers, diu la dita popular que «gira el món i torna al Born». I ens trobem al darrer Ple, la darrera sessió de la legislatura, i tornem a parlar d'un tema que ja ens el vam trobar a l'inici d'aquesta legislatura, un tema que va sorgir en un Govern..., diguem-ne..., mentre no estava constituït aquest Parlament..., i que van ser els primers temes que vam tractar ja en aquest Parlament des de l'àmbit de territori.

Presidenta, em sembla que no...

(Pausa.)

La presidenta

Ja està.

Marc Sanglas i Alcantarilla

Gràcies. En tot cas, si vol escurçar algun minut tampoc no hi haurà cap problema. Me l'he menjat, i en tot cas també és un tema reiteratiu i que, per tant, diguem-ne...

Miri, senyor Milà, com que me l'aprecio molt, farem una cosa: li retiraré l'esmena perquè no m'hagi de dir que no. I, per tant, com que en tot cas vostè ja ha manifestat la voluntat de no acceptar-me-la, ja li dic que... En tot cas, bé, en parlarem després si m'ofereix una transacció.

Però, miri, d'aquest tema en vam parlar en aquesta sessió ja en el dia d'ahir amb una proposta que va presentar el Partit Socialista. I ahir els ho deia: nosaltres, des d'Esquerra Republicana, tenim uns arguments, i que ens agradaria..., els tornem a reiterar, que que-

din clars –que quedin clars–, perquè he vist en algun mitjà de comunicació que nosaltres ens oposàvem que Aigües Ter Llobregat fos pública. No, no ens oposem que Aigües Ter Llobregat sigui pública, sinó que ens oposem que sigui en aquest moment.

Senyora Vallet, m'intentaré explicar, perquè ahir em va dir: «No l'he entès.» Vaig pensar: «Avui en tindràs oportunitat», i tornarem a intentar explicar-nos sobre aquest tema. És evident que sí que entenem que la millor gestió per a un tema tan important i per a un tema tan estratègic com és l'aigua ha de ser des de l'àmbit públic. El que a nosaltres ens sembla és que en aquest moment, amb el garbuix jurídic que hi ha, el que hem d'intentar és arreglar aquesta situació, i no a través d'una resolució, com apuntava el senyor Milà, provisional, perquè tornem a estar una altra vegada amb una certa provisionalitat... No ens podem permetre més provisionalitats, en aquest tema. Necessitem garantia, necessitem seguretat jurídica, sobre aquest procés. I, per tant, des del nostre punt de vista, potser equivocadament, senyora Vallet..., però en tot cas ens sembla que és el millor en aquests moments. Aclarim des del punt de vista jurídic on som, perquè inicialment la resolució de l'OARCC deia una cosa i la sentència que ha sortit del Tribunal Superior de Justícia en diu una altra. Per tant, les responsabilitats són diferents, les conseqüències també són diferents. Per tant, no entrem en un altre garbuix jurídic de sentències per aquí, recursos per allà. Aclarim quina és la situació. I a partir d'aquí nosaltres hem defensat..., l'esmena que hem presentat, l'esmena que hem presentat a la moció del senyor Milà, anava en aquest sentit, precisament: traspassem; esperem que la gestió sigui pública, però esperem, finalitzem els processos judicials.

L'únic, eh?, ja ho he dit en diverses ocasions..., ens interessa garantir que el servei, l'abastament, estigui ben garantit, que la qualitat del servei sigui correcta. Ens sembla que aquest..., ho és. Ens interessava que els drets dels treballadors estiguessin garantits. Ens consta que estan garantits. I, en definitiva, hi havia un tercer punt, una tercera pota de tot plegat, que era les conseqüències econòmiques sobre les finances de la Generalitat. I és en aquest punt que fins que no tinguem una resolució clara que ens digui el què no sabem on som.

La primera sentència del Tribunal Superior ens apunta una línia molt positiva per al Govern de la Generalitat. No invalida l'adjudicació, sinó que invalida el plec de clàusules, la qual cosa ens situa en l'inici del procés, la qual cosa pot facilitar, des del nostre punt de vista, també com els apuntava ahir, la situació i pot facilitar que hi hagi un retorn cap a la gestió pública de manera molt més clara, la qual cosa no originaria nous recursos, que és el que ens sembla que pot ocórrer en aquest moment.

Senyor Milà, no donarem suport a la seva moció bàsicament perquè ens demana un seguit d'informes que... Hi insistim: pensem que el que cal és esperar la resolució definitiva, i quan tinguem la resolució definitiva podrem determinar. I, per tant, des d'aquest punt de vista ens sembla que és el millor.

Sobre la qüestió de demanar censurar l'actuació, nosaltres esperem, també ja ho vam manifestar la setmana passada amb motiu de la compareixença del conseller Mas-Colell..., esperarem, i quan tinguem la resolució de tot plegat demanarem les responsabilitats polítiques que calgui. Per tant, ens sembla que ha de ser aquest el moment on es podrà determinar on està..., quin és el cost, què és el que ha passat. És evident, i ho hem qualificat, que l'actuació que hi ha hagut fins al moment no es pot qualificar d'exemplar. Nosaltres hem parlat que es tractava d'un nyap. I, per tant, des d'aquest punt de vista ens sembla que no pertoca, en aquests moments.

Pel que fa al plantejament de la moció de Ciutadans, es demana que hi hagi una compareixença per part del Govern. El Govern ha comparegut en aquesta ocasió i ha comparegut en diverses ocasions per tractar aquest tema. Per tant, ens sembla que vostès han tingut prou ocasió de sol·licitar el suport o la informació necessàries. I, per tant, des d'aquest punt de vista tampoc no donarem suport a la seva moció.

Per tant, dit ras i curt: Esquerra Republicana vol que Aigües Ter Llobregat sigui gestionada a través d'una empresa pública, d'una manera directa pel Govern de la Generalitat. Ara bé, entenem que aquest no és el moment. Entenem que el que cal fer és esperar definitivament que s'acabin tots els processos judicials en marxa, i a partir d'aquí..., ens permetrà resoldre molt millor la qüestió.

I permetin-me, després d'aquest posicionament, aquest minut i escaig que em queda, aprofitar que estic en possessió del «micro», i per tant mentre la senyora presidenta m'hi autoritzi, per fer agraïments per aquesta legislatura.

Voldria començar agraint al senyor Milà la feina que ha fet a la Comissió de Territori i Sostenibilitat. Ha estat una feina ingent. Els puc assegurar que ha sigut sense descans. Hem tingut una comissió molt agraïda des de molts punts de vista. Ha estat una comissió a la qual hem trepitjat territori, hem xafat territori, que és una qüestió important; hem conegut moltes realitats del país. Però, també, al mateix temps, hem aconseguit tenir una comissió molt oberta, amb moltes compareixences, tant des de l'àmbit governamental com des de diverses entitats que treballen pel territori. Per tant, ho volia posar de manifest i volia agrair-li aquesta funció.

Volia agrair també a la resta de portaveus –a l'Hor-tència, el senyor Matías Alonso, el senyor Terrades, la senyora Roigé, la senyora Vallet i el senyor Quim Ar-rufat, quan han anat canviant, i el senyor Rodríguez– la facilitat que han tingut moltes vegades per tractar els temes, amb els acords que hi ha hagut..., i que hem possibilitat prendre acords importants per al territori.

Vull agrair també, a manca de presència del conseller, però hi han altres membres del departament, la facilitat que hem trobat en el Departament de Territori i Sostenibilitat per a diverses qüestions que s'han succeït. I, per tant, des d'aquí en voldríem deixar constància, com hem fet en altres ocasions.

Finalment, donar les gràcies especialment a la gent del grup parlamentari, als treballadors del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, especialment al company Marc Suárez, que ens ha permès dur a terme una tasca ben feta, ben aconsellada..., ben assessorats. Sense ell no hauria estat possible.

I, finalment, l'última dedicatòria és per al meu company Pere Bosch, que hem compartit despatx durant dues legislatures i que s'acomiada d'aquest Parlament..., amb molta il·lusió d'haver compartit despatx amb ell i haver après moltes coses d'un gran parlamentari.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari Socialista, l'Il·lustre senyor Jordi Terrades té la paraula.

Jordi Terrades i Santacreu

Gràcies, presidenta. Vam iniciar aquesta legislatura –saludar els secretaris dels departaments corresponents–, ens ho recordava el senyor Marc Sanglas, no?, parlant d'aigua, d'Aigües Ter Llobregat; acabem aquesta legislatura parlant del mateix, i ja els asseguro jo que a la propera, hi hagin els diputats que hi hagin, per part del meu grup parlamentari seguirem parlant d'aquest tema.

Nosaltres donarem suport a les dues mocions que s'han presentat, la d'Iniciativa per Catalunya i la de Ciutadans, entre altres coses..., i sobretot pel que fa a la sol·licitud d'informes, o d'organismes que depenen del Parlament o d'organismes externs, no? Per què? Perquè en aquest tema concret els serveis jurídics de la Generalitat, en aquest contracte, des del moment inicial, no han estat gaire fins. Deixem-ho així, eh? No han estat gaire fins. Perquè si ho haguessin estat probablement no tindríem aquest embolic que tenim. El conseller Mas-Colell, ja ho hem discutit alguna altra vegada..., jo discrepo, no?, d'alguna de les visions que té respecte..., però, miri, és absolutament legítim. Ara, el que s'ha de demanar a un govern és que sigui des d'un punt de vista jurídic eficaç quan decideix treure a concessió..., o l'externalització d'aquesta gestió. És el mínim que es pot demanar a un govern liberal: que allò que vol privatitzar..., quan ho faci que sigui eficaç i eficient. Jo crec que en aquest tema no ho ha estat.

Els costos de retorn, explicats pel conseller en la sessió de la Comissió d'Economia de la setmana passada, poden semblar lògics, no?, a la vista de la darrera sentència, en què queda clar que el que s'anulla és tot el contracte des del seu inici. Ara, de l'explicació de l'altre dia, a mi hi ha un tema que em va preocupar, no?, em va preocupar, perquè si són certes les dades econòmiques que ens explicava el conseller vol dir que hi ha un incompliment del mateix contracte de concessió en allò que fa referència a les inversions que havia de fer la concessionària. Perquè, si no... Ahir vaig repassar els números, i no em quadren respecte a aquelles inversions que havia de fer la concessionària..., amb les xifres que el conseller ens explicava la setmana pas-

sada. O sigui que tenim un nou embolic al damunt de la taula.

Tampoc no acabem d'entendre això de la carta de garantia, o de sobregarantia, que en el seu moment es va donar. Perquè si el contracte estava tan ben fet, com defensa el Govern, la mateixa garantia és el contracte –la mateixa garantia és el contracte. No necessitem sobreactuar, o en aquest cas donar una garantia doble en aquest contracte. Tinc la impressió, per tant, que molt segur que el contracte era la garantia tampoc no en devia estar, el Govern.

I com que d'aquest tema n'hem parlat molt..., ara no veig el diputat. Ah!, sí. Marc Sanglas ens deia: «Roda el món i torna al Born.» Doncs sí, sí, senyor diputat. Ras i curt, com deia vostè: des del minut zero, és a dir, des de l'endemà de la signatura del contracte i on l'organisme de la Generalitat, l'organisme de control contractual, va dictar la seva resolució, nosaltres, perquè ja eren els socis del Govern –ja eren els socis del Govern–, vist que això es podia complicar, i molt desencertats no estàvem, vam emplaçar Esquerra Republicana de Catalunya, el seu grup parlamentari, justament perquè en aquest tema no donés corda al Govern i posés el fre de mà, cosa que vostès en dos anys no han fet malgrat els discursos que reiteradament, en comissió i en ple, vostè ens ha fet.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, presidenta. Senyores i senyors diputats, jo crec que amb relació a aquest tema, que, doncs, ja fa tant de temps que cueja com la mateixa legislatura i, evidentment, superarà la mateixa legislatura, si hi ha una cosa que podem assegurar, i hi estarem absolutament, crec, tots d'acord, és que això s'ha fet molt malament, això s'ha portat molt malament, des del minut 1 s'ha embolicat, i estem a dos anys i mig i això continua embolicat i sense un horitzó en què puguis dir: «Aquí s'acaba aquesta història i aquí s'estabilitza el sistema de gestió de l'aigua», en el cas de l'empresa Aigües Ter Llobregat, no? Per tant, partint d'aquesta premissa, ja anuncio que el nostre grup donarà suport a aquells apartats de les dues mocions: la d'Iniciativa, que demana la censura al Govern, o la de Ciutadans, que demana la reprovació al conseller. Vull dir que, si una cosa s'ha fet malament, jo crec que, doncs, mereix explicitar-ho d'aquesta manera. Primera qüestió.

Segona qüestió. Amb relació a la situació judicial o a la situació jurídica, jo crec que no hem de prendre una decisió política amb relació a aquesta qüestió, sinó que el que podem expressar és una determinada voluntat política, però després hi hauran variants jurídiques que com a mínim nosaltres no ens atrevim a valorar. I, per tant, no entrarem en el fet si s'ha de recórrer o no s'ha de recórrer en cassació, la sentèn-

cia que hi ha. Jo crec que els serveis jurídics, sembla que ja han pres la decisió que sigui la més beneficiosa per als interessos generals de la Generalitat i, evidentment, de tots els catalans. Tampoc no donarem suport a la posició dogmàtica de canviar el sistema de gestió indirecta pel sistema de gestió directa. Ahir ja en vàrem donar també prou explicacions en el debat de la proposició de llei del Grup Socialista.

I després les dues..., bé, la moció de Ciutadans demana també que hi hagi la compareixença del conseller a la comissió. Aquesta compareixença va tenir lloc ja la setmana passada, vam continuar parlant d'aquest tema, segurament no amb totes les derivades que hi han hagut, i, per tant, creiem que, bé, no és necessari que es torni a produir aquesta compareixença i, per tant, no votaríem aquesta proposta.

I, finalment, les dues mocions coincideixen a demanar... –finalment no, perquè encara queda un altre punt– que es faci una valoració. La d'Iniciativa la demana a la Sindicatura de Comptes, la de Ciutadans demana una auditoria externa. No es tracta que no ens creguem la valoració que va fer el conseller, sinó que es tracta que, d'alguna manera, aquesta valoració, doncs, estigui feta de..., o la pugui fer un organisme. A nosaltres la Sindicatura de Comptes ens semblaria apropiat, entra dintre de les seves funcions, i, d'aquesta manera tenir valorat..., de fet, ja hi ha un acord d'aquest Parlament, una resolució d'aquest Ple que demana al Govern la valoració dels diferents escenaris que es poguessin produir, en funció de l'evolució judicial d'aquesta adjudicació. Per tant, donarem suport a aquesta proposta que demana l'informe econòmic de la Sindicatura de Comptes.

I, finalment, hi ha l'altra, que demana l'informe del Síndic de Greuges. Sincerament, entenem que no és estrictament necessari que hi hagi un informe del Síndic de Greuges en matèria de les garanties o de les sobregaranties que poguessin haver-hi, però tampoc no tenim cap inconvenient que no ho faci. Per tant, hi donarem suport.

Això és tot. Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

En nom del Grup Mixt, la senyora Vallet.

Isabel Vallet Sánchez

Bon dia de nou –ja acabem. Havia d'intervenir el meu company Quim Arrufat, però intervindrà jo, perquè tot just ahir, o abans-d'ahir, parlàvem precisament d'aquesta proposta que el PSC posava sobre la taula per a recuperar la gestió de l'aigua. En aquest sentit, o en coherència amb aquella defensa, doncs, ens encarregàvem avui tractar aquestes mocions, que per nosaltres, tot i que són semblants, no acaben de ser exactament iguals, i mantindrem un posicionament... –diria que el temps no està comptant, eh? (Pausa. Veus de fons.) Bé, en tot cas, deia que, tot i tenir, d'alguna manera, pretensions semblants, donarem uns vots, diguéssim, amb sentits, amb orientacions diferents.

Jo diria que la primera reflexió que cal fer és òbvia, és la que vam fer l'altre dia. És a dir, arribats aquí, arribats al moment en el qual estem, després del viacrucis judicial que ha passat, bàsicament per evidenciar una cosa òbvia, que ha dit tothom que ha vingut aquí, que era que aquesta privatització havia estat un nyap, que era insostenible des del punt de vista jurídic i que, en tot cas, d'alguna manera –i vam fer servir aquesta paraula l'altre dia i la reiterem–, el Govern havia fet el ridícul tirant endavant aquesta privatització, entenem que ara, és a dir, el moment en el qual estem era idoni per a decidir una cosa bastant simple –bastant simple–, que és si volem que la gestió de l'aigua sigui privada o sigui pública; és una cosa, diríem que bastant simple de decidir.

És per això que nosaltres no entenem la postura d'Esquerra Republicana de Catalunya quan ve a repetir que, tot i que ells volen que la gestió sigui pública, hem d'esperar que s'acabi, doncs, precisament, aquest viacrucis judicial. La pregunta és per què, per què necessitem que una resolució judicial ens digui si el procés està fet d'acord amb la legislació o no, quan, encara que s'hagi fet d'acord amb la legislació, no estem d'acord amb el fons, que és que es privatitza la gestió de l'aigua. És per això que no entenem, dèiem, que el moment sigui d'aquí a un any, d'aquí a dos o d'aquí a quatre, o quan es resolgui en cassació la situació, i no sigui ara, si realment tenim clar que l'aigua, com a bé essencial, mereix una protecció i, per tant, una gestió pública directa.

Per tant, més enllà de la guerra fratricida entre taurons capitalistes, entre qui es queda, doncs, aquest pastís que és l'aigua, entenem que el que tocava ara finalment era dir: «Mira, això s'ha fet mal. El Govern fa una mínima autocrítica –una mínima autocrítica– sobre un tema, i, fruit d'aquesta autocrítica no només no presenta recurs, sinó que recupera la gestió de l'aigua.» Nosaltres, per tant, entenem, com diem, que el moment era ara; i no és cap utopia. Parlàvem l'altre dia de l'exemple de París, que ha, d'alguna manera, recuperat la gestió directa de l'aigua, però podríem parlar de l'exemple italià, que després de reunir moltes signatures en referèndum va decidir no privatitzar l'aigua. (*Remor de veus.*) Tant és així, que van modificar les lleis perquè cap govern pugui privatitzar l'aigua, i al final es dona un panorama bastant, diguéssim... –perdoneu, eh?

La presidenta

Sí, sí... Una mica de silenci, que hi havia massa remor de veus.

Isabel Vallet Sánchez

Gràcies, presidenta. Dèiem que, en tot cas, no era cap utopia, no és cap utopia, quan la tendència global, diguéssim..., per dos coses bastant òbvies, que és l'encariment del servei, que és, per tant, que els mantres associats al dogmatisme liberal que deia que tots els serveis s'han de prestar en mans d'empreses privades... És el cas de l'aigua a Catalunya: un 80 per cent de la gestió de l'aigua ara mateix està en mans de Suez, en mans de Sorea i d'Agbar. Per tant, jo diria que si

algú ha sigut dogmàtic al voltant de l'aigua ha estat la dreta, la dreta ha estat bastant dogmàtica al voltant de la gestió de l'aigua.

Per tant, era necessari, és necessari que el replantejament sobre ATLL, sobre la privatització de l'aigua, més enllà dels embolics judicials, més enllà de les sentències o no-sentències, vingui a respondre una cosa bastant clau, que és: quin servei d'aigua volem donar a la ciutadania?, si volem garantir l'aigua com un servei, com un bé, per tant, comú i bàsic, i per això ha d'estar fora de tota lògica de mercat.

I dos acompanyaments necessaris a la gestió pública. La gestió pública, sí, nosaltres també la defensem, però amb dos condicionants més. Un, criteris de tarifació social. És obvi que una gestió pública *per se* segurament no acaba de modificar les coses, no acaba d'igualar, diguéssim, els greuges entre classes que ara mateix existeixen, també per a pagar l'aigua.

I un tercer condicionant, a part de la gestió pública, a part de la tarifació social, que són mecanismes de control i participació popular i ciutadana al voltant d'aquesta gestió pública perquè, precisament, no es creïn buits d'ombres al voltant de com s'ha gestionat.

Diria que la moció d'Iniciativa és la que més ens ha agradat. Nosaltres votarem la moció d'Iniciativa, i, per tant, no votarem la reprovació només del conseller d'Economia, perquè entenem que, més enllà de la responsabilitat del conseller d'Economia, això també és responsabilitat de l'altre conseller, en tot cas, implicat. És més, votaríem una reprovació del Govern, ja que el Govern ha fet el paper aquestos anys de defensar aquesta privatització amb ungles i dents, i, per tant, entenem injust només focalitzar-ho en la persona del conseller d'Economia.

Jo diria que, sense més, i evidenciant el que ja vam dir l'altre dia, per nosaltres el moment és ara. Segurament no hem viscut una crisi de desposseïció de les classes populars tan greu com la que estem vivint ara. És obvi que aquesta crisi de desposseïció està fent aflorar una cosa bàsica, que és que els béns, els serveis essencials, doncs, les energies, l'aigua, l'habitatge, tot allò que són circumstàncies o, en tot cas, factors necessaris perquè reproduïm la vida amb mínimes qualitats, amb mínima dignitat, ha d'estar en mans públiques, perquè són les mans públiques les que garanteixen, precisament, que es compliran aquests drets. I, com sempre diem referent a aquest tema, aquest tema requereix una cosa bastant bàsica, que és que el poder vulgui tocar beneficis al poder. I això és més complicat quan, almenys, estan els governs de dretes al capdavant.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre senyor Joan Morell.

Joan Morell i Comas

Gràcies, presidenta. Conseller, consellera, secretaris dels departaments, diputades, diputats, bon dia a

tothom. Tornem a parlar de l'aigua, tornem a parlar d'ATLL. Podríem parlar-ne àmpliament; nosaltres, que som el grup parlamentari que dona suport al Govern, podríem donar molts arguments, moltes justificacions, però amb els set minuts no és possible. Intentaré centrar-me en les dues mocions.

Però permeteu-me només recordar, com sempre hem fet, que, atesa la situació que tenia ATLL, que tenia l'ACA, i també la situació fiscal que es va trobar el Govern de la Generalitat, el Govern no podia atendre de cap manera les urgències generades per les pèrdues de l'empresa, així com tampoc no podia fer front a totes les inversions del tot necessàries per poder mantenir els nivells actuals de garantia i de qualitat que requeria el subministrament de la xarxa per a benefici dels ciutadans de Catalunya.

I també m'agradaria recordar com a introducció que aquest procés judicial que es segueix es un procés llarg i complicat. Hem de recordar que aquest procés d'adjudicació de l'ATLL ha estat una operació valenta, necessària, ambiciosa, una de les més grans que s'han fet a Europa. I aquest tipus d'operacions generen, com és natural, en molts casos, litigis judicials. Caldrà veure, després d'haver-ne parlat durant tota la legislatura, veurem com acaba.

Pel que fa referència a les mocions, votarem en contra de l'apartat 1, perquè entenem que la Generalitat només és part en el Recurs contenciós administratiu 14 del 2013. La Generalitat considera que la sentència recaiguda en aquest contenciós és parcialment contrària a dret, pels següents motius que resumiré breument. La sentència revisa tot el procediment contractual, malgrat que la Generalitat, en la seva demanda, no ho havia fet. La sentència també considera que els aclariments formulats alteren el plec; la Generalitat entén que aquest plec no s'ha modificat. I també perquè la Generalitat considera que no s'ha vulnerat –no s'ha vulnerat– cap dels principis de publicitat, transparència, legalitat i concurrència que se citen a la sentència, en la mesura que els aclariments es van penjar en el perfil del contractista i, per tant, totes les empreses –totes– que s'haguessin volgut presentar a la licitació en van tenir coneixement. Per tant, per tots aquests motius exposats, la Generalitat entén que per a la defensa dels seus interessos, que són els interessos de tots, cal presentar aquest recurs de cassació i, de fet, ja ho ha anunciat en el Tribunal de Justícia de Catalunya.

En l'altre apartat també hi votarem en contra, perquè la Generalitat, a través de l'Agència Catalana de l'Aigua, sempre ha garantit la plena titularitat del servei de producció i subministrament d'aigua potable per a l'abastament a totes les poblacions de la xarxa Ter-Llobregat, tal com preveu la llei des de l'any 1990. L'única diferència és que la gestió d'aquest servei ara és indirecta i abans era directa, la qual cosa tampoc no vol dir que amb una gestió directa sempre s'hagi fet bé o no s'hagi pogut fer malament, igual que amb la gestió indirecta.

La Generalitat, doncs, considera que aquesta gestió és la millor alternativa per garantir la millor qualitat de servei d'abastament garantint el finançament de les in-

versions que feien falta i les ampliacions necessàries per poder donar un bon servei.

És més, aquest nou model de servei ha permès dissenyar un pla d'inversions, reposicions i millores que hauria estat impossible de realitzar si s'hagués mantingut en l'àmbit que estava..., aquestes restriccions a les quals estan sotmesos els organismes adscrits a la Generalitat, i, en aquest sentit, el deteriorament de les infraestructures i, per tant, el decrement en el servei.

Per tots aquests motius, doncs, votarem en contra d'aquests punts.

També dir que no té cap sentit que la Sindicatura de Comptes faci un informe sobre els efectes econòmics de la sentència. Ara per ara, no existeix cap sentència ferma per tal de poder fer cap còmput, perquè no hi ha encara cap efecte econòmic; tot dependrà del que sentenciï en el seu moment el Tribunal Suprem.

D'altra banda, també recordar que el conseller Mas-Colell, en la seva compareixença àmplia del passat 15 de juliol, que, en les circumstàncies actuals i amb la informació que tenim en aquests moments disponible, va comentar que la compensació dels actuals gestors de l'ATLL, depenent de la decisió judicial, podria pujar a 326 milions d'euros, tinguem-ho clar, amb els conceptes de retorn dels pagaments efectuats, de les obres ja realitzades i dels interessos legals meritats. Amb tot, caldrà esperar, com deia abans, quina és la sentència del tribunal.

Per tots aquests motius, doncs, nosaltres votarem en contra d'aquestes dues mocions.

I, per acabar, jo crec sincerament que el que hauríem de fer, més que reprovar el conseller, és un reconeixement al conseller, i li ho dic sincerament: no esperem que la resta de la cambra l'hi puguin fer, perquè una persona del seu prestigi internacional, de la seva capacitat de treball, del seu coneixement i amb les circumstàncies tan complicades que ha tingut, no només el conseller Mas-Colell, sinó tot el Govern, això no s'ho mereix.

Vostè no tenia cap necessitat de prendre aquest compromís, i com que estima el país, i les dificultats que hi havien, vostè l'ha pres, i nosaltres li ho agraïm. I a sobre, senyor conseller, membres del Govern, el que heu hagut de sentir.

Bé, jo diria, conseller, que té el nostre agraïment per la feina feta que ha fet durant tots aquests anys, pel servei al Parlament, al Govern i a Catalunya. Gràcies, conseller, el temps, la història, la perspectiva i molts de nosaltres li reconeixem i li agraïm la tasca que ha fet.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida, l'honorable senyor Salvador Milà.

Salvador Milà i Solsona

Sí; gràcies, presidenta. Miri, avui, ja que és l'última intervenció donarem un exemple que el debat i escoltar els arguments dels altres partits, doncs, pot convèncer.

Esquerra Republicana planteja una esmena al punt 1.b, que diu que un cop finalitzats de manera ferma els processos d'adjudicació existents pel que fa a l'adjudicació i a la vista de la sentència o sentències, dur a terme les accions necessàries per assumir l'explotació i la gestió directes del servei d'Aigües Ter Llobregat, garantint la plena titularitat pública del servei i la participació de les entitats locals de l'àmbit territorial en què es presta el servei.

Evidentment, en aquest mandat i en aquest Parlament ja no ho podem veure, però jo crec..., creiem, hem estat valorant que és un pronunciament prou clar, no?; és a dir que d'acord, acceptem el final i quan tinguem les sentències portem a terme totes les accions necessàries per assumir l'explotació i la gestió directes, sigui quin sigui el resultat de les sentències. Aquí ho diu ben clar.

Per tant, si els sembla bé..., bé, ens sembla bé a nosaltres, assumiríem l'esmena del punt 1.b i demanaríem, doncs, que es votés separatament aquest punt. I tots plegats ens definirem sobre què haurà de tenir en compte el futur Govern de Catalunya en aquest aspecte.

Gràcies, senyora presidenta.

Vull aprofitar també, doncs, per dir..., jo crec que és..., encara que pròpiament és una moció del Departament d'Economia i Coneixement... *(Pausa.)* Si volen, fem una pausa. Mai havia vist tanta estranyesa en l'acceptació d'una esmena. Hauríem d'estar tots plegats contents que acceptem una esmena, no?, que fa un grup del Govern, que, a més, dóna suport al Govern. No hi toquem ni una coma.

Bé, ja veurem, doncs, el sentit de la votació, no?, però jo crec que és una esmena interessant i que va en el sentit del que aquí ha dit el..., bé, no aquí, sempre ha dit Esquerra Republicana de Catalunya; ho va dir en el debat. *(Veus de fons.)*

Esperem una mica, senyora presidenta? Fem una pausa?

La presidenta

Jo crec que no cal; no he vist cares estranyades, jo.

Salvador Milà i Solsona

No, no cal?

La presidenta

No.

Salvador Milà i Solsona

Bé. D'acord, d'acord, molt bé, no?, però vull dir que ho coneixem.

No, deia que, malgrat que aquesta és una moció que es refereix al conseller d'Economia i Coneixement, doncs, sí que hi té un protagonisme important el Departament de Territori i Sostenibilitat, i també, en definitiva, tots els portaveus que han actuat en aquesta comissió, on hem parlat molt d'aquest tema, no? I, per tant, sí que agraeixo les paraules del senyor Marc Sanglas que la Comissió de Territori i Sostenibilitat crec que ha estat molt activa, molt potent, que hem aprovat moltes resolucions, que hem tractat molts temes de país, que hem escoltat molta gent i que, a més, s'ha fet una feina molt productiva. Estic segur, em remeto als lletrats, que som de les comissions que més resolucions deu haver aprovat, no?

Per tant, el nostre agraïment, jo crec conjunt, als membres de la Mesa, a la senyora Victòria Fornés i el senyor Joan Recasens; als portaveus, al senyor Jordi Terrades, al senyor Marc Sanglas, també a la senyora Dolors Montserrat i a l'Anna García, que és..., Eva García. *(Rialles.)* Eva García. Sempre ens hem confós amb els noms: Eva García. No, però abans era amb el cognom. No, perquè ella ha actuat de substituïda moltes vegades de la Dolors Montserrat. També al senyor Matías Alonso, i per què no recordar el senyor Jordi Cañas, que durant el primer període va ser el portaveu de Ciudadanos en aquesta comissió; a la senyora Meritxell Roigé, i a l'Hortènsia Grau, naturalment, la meva portaveu favorita, a la qual he mantingut sempre molt a ratlla.

I agrair també la col·laboració del lletrat, el senyor Xavier Muro, que ha tingut una feina realment extraordinària, perquè li hem donat molt de treball..., i no ens acompanya aquí.

Re més.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula l'illustre senyor José Manuel Villegas.

José Manuel Villegas Pérez

Gracias, señora presidenta; muy brevemente, y agradeciendo que se me conceda este turno pese a que no tengo, no hay enmiendas presentadas a nuestra moción. No agotaré el turno. Únicamente aprovecho para decir que nuestro grupo no votará a favor del punto 1.a, en cuanto a instar al Gobierno a que no se recurra. Creemos que, en un procedimiento judicial, en un procedimiento judicial complejo como este, quizás la cámara, el legislativo no es el ámbito adecuado para tomar una decisión jurídica y técnica como esa, y creemos que eso..., que conviene a la responsabilidad del Gobierno adoptar esa decisión, y ya una decisión adoptada. Y, en cualquier caso, tanto recurrir como no recurrir creemos que es una decisión, como digo, en la que esta cámara creemos que no debe entrar.

Y, por tanto, pediremos votación separada del punto 1.a.

Y también pediremos..., aprovecho el turno para solicitar la lectura del punto 1 de la moción de Ciudadanos antes de su votación en caso de que fuera posible.

Nada más.

Muchas gracias, señora presidenta; muchas gracias, señores del Gobierno; muchas gracias, señoras y señores diputados.

La presidenta

Cridem a votació.

(Pausa. Marc Sanglas i Alcantarilla demana per parlar.)

Senyor Sanglas.

Marc Sanglas i Alcantarilla

No, bàsicament perquè el senyor Milà ens ha fet un oferiment aquí públic, però veig que no ha acabat d'interpretar el sentit de la nostra esmena. Per tant, per evitar qualsevol tipus de confusió, i com que aquest portaveu ja havia anunciat la retirada d'aquesta esmena, mantenim la retirada de l'esmena i així no generem cap manera de conflicte.

Entenem que, a més a més, senyor Milà, em sap greu, ja li ho dic, vostè no ha jugat noble amb aquesta esmena; vostè ha intentat fer aquí filibusterisme parlamentari oferint-nos no sé quantes transaccions amb l'intent bàsicament de buscar una certa divisió, que no ens hi trobarà.

Gràcies.

(Pausa llarga. Santi Rodríguez i Serra demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Rodríguez... *(Remor de veus.)* No, no, no se sent. Ara.

Santi Rodríguez i Serra

Per demanar votacions separades; de la moció d'Iniciativa, l'apartat 1, i de la moció de Ciutadans, l'apartat 2.

La presidenta

L'1 sencer, eh, separat? *(Pausa.)* D'acord. I de l'altra, el punt 2.

(Pausa llarga.)

Passem a la votació de les dues mocions.

Iniciarem la votació de la moció presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

I en primer lloc fem la votació del punt 1.

Comença la votació... *(Veus de fons.)*

Ah, no, no, no; un moment –un moment.

José Manuel Villegas Pérez

Perdón; presidenta, había pedido votación separada del punto 1.a.

La presidenta

Té raó. Perdó.

José Manuel Villegas Pérez

Gracias.

La presidenta

Doncs, votem el punt 1.a.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 35 vots a favor, 68 en contra i 23 abstencions.

Votem ara la resta del punt 1.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 42 vots a favor, 68 en contra i 16 abstencions.

Votem ara la resta de la moció.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 58 vots a favor i 68 en contra.

Passem ara a la votació de la següent moció, la presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans.

I en primer lloc votem, per separat, el punt 2.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 42 vots a favor, 68 en contra i 16 abstencions.

També demanen la lectura del punt 1. És la següent: «El Parlament de Catalunya reprova el conseller d'Economia i Coneixement, honorable senyor Andreu Mas-Colell, per la gestió de tot el procediment de licitació i adjudicació d'Aigües Ter Llobregat.»

Aquest punt, junt amb la resta, el votem, perquè no m'han demanat votació separada. Me n'han demanat votació? *(Pausa.)* No, d'acord; doncs, tota la moció.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 58 vots a favor i 68 en contra.

Declaració

del Parlament de Catalunya de suport al projecte de candidatura de la rumba catalana com a patrimoni cultural immaterial de la UNESCO (tram. 401-00040/10)

Abans de continuar amb la següent moció, donarem lectura de la Declaració del Parlament de Catalunya de suport al projecte de candidatura de la rumba catalana com a patrimoni cultural immaterial de la

UNESCO. Aprofito per saludar les persones que representen l'associació que ha defensat aquest punt.

(Aplaudiments.)

Farà lectura de la declaració el secretari tercer de la Mesa, el senyor Rull.

El secretari tercer

«La rumba catalana és una música d'arrels populars i urbanes, sorgida de manera genuïna a Catalunya a mitjan del segle XX i que avui és ben viva i dinàmica. És el resultat d'un procés continu d'encreuament i acollida de tradicions musicals diverses que han confluït històricament a Catalunya, entre les quals destaquen el flamenc, altres cants melismàtics mediterranis i els influxos musicals americans. La seva trajectòria està marcada per importants fites de projecció comercial i internacional, com les protagonitzades per Peret, Los Amaya, Gato Pérez, Gipsy Kings o Los Manolos, entre molts altres.

»En la gestació i la trajectòria de la rumba catalana hi ha tingut un paper clau la població gitana que des de fa segles habita en moltes localitats del país i del Migdia francès i és una part activa de la societat. La rumba catalana es pot considerar una de les aportacions més importants d'aquest col·lectiu al patrimoni cultural comú.

»Ahora, en la seva producció i projecció, és un producte i una pràctica cultural de gran transversalitat social, que traça ponts entre persones de condició i procedència molt diverses, i esdevé un factor d'integració i cohesió socials.

»Avui la rumba catalana té una salut de ferro, és practicada tant per gitanos com per no gitanos, i té artistes i grups musicals repartits arreu del territori. A més, gaudeix d'un reconeixement social unànime i, gràcies al seu caràcter alegre i ballable, és present en moltes de les festes públiques i les celebracions privades.

»D'uns anys ençà, diverses entitats treballen per donar visibilitat i projecció a aquest fenomen cultural, tot subratllant-ne el valor patrimonial. El 2009 l'Ajuntament de Barcelona va aprovar per unanimitat una moció a favor de la rumba catalana i del seu reconeixement institucional. Aquesta moció demanava al Parlament de Catalunya que fes una declaració en aquesta direcció. D'uns mesos ençà, diverses entitats, entre les quals La Casa Musicale de Perpinyà, l'Escola de Música Moderna de Girona i Foment de la Rumba Catalana –Forcat–, impulsen la candidatura de la rumba catalana com a patrimoni cultural immaterial de la UNESCO, iniciativa a la qual s'han sumat diverses institucions socials i culturals tant a Catalunya com a l'Estat francès.

»Per tot això, el Parlament de Catalunya reconeix la rumba catalana com a música popular i tradicional i com a part del patrimoni cultural de Catalunya. El Parlament dóna suport al projecte de candidatura de la rumba catalana com a patrimoni cultural immaterial de la UNESCO i demana a totes les institucions públiques de Catalunya que s'adhereixin a la iniciativa.

Així mateix, el Parlament de Catalunya demana formalment al Govern d'Espanya que empari i assumeixi com a pròpia la proposta de la candidatura de la rumba catalana com a patrimoni cultural immaterial de la UNESCO, i demana a les diverses instàncies de la Generalitat que treballin conjuntament amb les entitats de promoció de la rumba catalana per a la divulgació, dinamització i internacionalització d'aquesta música i per al reconeixement dels seus valors socials i culturals.

»Palau del Parlament, 23 de juliol de 2015.»

(Aplaudiments forts i perllongats. En el sector del públic unes quantes persones canten i piquen de mans.)

La presidenta

Potser hauríem de convidar els *rumberos* en cada sessió plenària, a l'inici.

(Alguns aplaudiments i remor de veus.)

Moció

subsegüent a la interpeHació al Govern sobre les prioritats de l'acció del Govern (tram. 302-00311/10)

Passem al següent punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpeHació al Govern sobre les prioritats de l'acció de govern. Té la paraula l'il·lustre senyor Josep Enric Millo, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Josep Enric Millo i Rocher

Presidenta, senyores i senyors diputats, els he de confessar que no hi hauria millor manera de finalitzar una legislatura que cantant una rumba, aquí, a l'hemicicle, i els he de confessar també que en aquests moments a mi el que més em vindria de gust és cantar una rumba, agafar la guitarra i posar-m'hi, també, eh? *(Rialles.)* Per tant..., em reprimeixo –em reprimeixo. *(Remor de veus.)* Em reprimiré. *(Veus de «No!»)* Que no vull fer un *APM*? Ja n'he fet alguns, en aquesta legislatura, i no en vull fer un altre.

Bé. Governar és prioritzar –governar és prioritzar. Aquesta era la frase amb què jo començava la interpeHació fa quinze dies al Govern per demanar-li que ens expliqués quines eren les seves prioritats per al que quedava de legislatura. En aquells moments, doncs, en fi, encara amb el dubte de si hi haurien eleccions el 27 de setembre o no i amb les ganes de posar sobre la taula la necessitat que el Govern fixés unes prioritats més d'acord amb les autèntiques necessitats que té la societat catalana.

L'objectiu de la interpeHació, com dic, per tant, eren les prioritats de la legislatura, i la resposta va ser, senzillament, decebedora. La resposta del conseller –que ara no hi és– va ser, doncs, explicar-me el que ja han fet durant aquests tres anys –molt pobre, per cert–, però, en canvi, no em va parlar de prioritats de futur; senzillament, perquè no n'hi han. No n'hi han, o perquè les que hi han són erràtiques, que és el que hem viscut durant aquesta legislatura, i és la constatació de

l'error de les prioritats d'un govern que no ha encertat amb el que havia de fer.

La moció que hem presentat com a conseqüència d'aquesta interpellació té cinc punts –cinc punts– que estan en dos blocs, com vostès han pogut llegir.

Un primer bloc, que jo crec que és assumible pràcticament per tothom. Entenc que no el pugui assumir el grup parlamentari que dóna suport al Govern, però que la resta de grups estic segur que hi poden donar suport. Els tres primers punts d'aquest primer bloc el que fan és constatar que, doncs, durant aquests tres anys d'aquesta legislatura, hi ha hagut un govern de la Generalitat que ha centrat els seus esforços en accions que no han estat la lluita contra la crisi i els seus efectes, la generació de llocs de treball i oportunitats per als catalans, així com prendre mesures per pal·liar les conseqüències que la crisi ha generat en la societat. Un govern que ha generat inestabilitat política, a la qual ha sotmès a tots els catalans, generant frustració, desafecció i esgotament, condemnant-los a una paràlisi que abasta les opcions de consolidació de la recuperació a Catalunya.

Constatar, com dic, que els enfrontaments i la manca de voluntat del Govern de la Generalitat d'entendre's amb el Govern d'Espanya ha dificultat la cooperació, la recerca de sinergies conjuntes, per treballar en l'objectiu comú de la sortida de la crisi. Constatar això penso que és absolutament fàcil de compartir per part de tots els grups de l'oposició en aquesta cambra.

Ara bé, hi ha una segona part de la moció, un segon bloc, que entenc que sigui difícil, perquè pràcticament seria impossible de complir, que és el punt, el bloc en què manifestem què és el que el Govern hauria de fer a partir d'ara, no? I és que, segons la moció, encara el Govern estaria a temps de rectificar, si no hagués anunciat la convocatòria d'eleccions anticipades, i posés en marxa tot el que és necessari en l'àmbit de l'economia, de l'educació, de la sanitat, de la fiscalitat, abaixant impostos, negociant un nou model de finançament, tenint una administració més eficaç, més racional, donant suport a les famílies, l'atenció als més febles, etcètera. Tot això, evidentment, no serà possible, perquè finalitza la legislatura.

Finalitza una legislatura que passarà a la història com la més inútil, la més improductiva i la més estèril dels primers trenta-cinc anys de la democràcia de Catalunya. Només hi ha hagut una prioritat: trencar Catalunya i trencar amb Espanya. Una legislatura sense reformes, una legislatura només pensant en els trencaments, una legislatura de confrontació, que l'únic que ha fet ha sigut complir el president amb el seu compromís d'anar a la col·lisió frontal amb la resta d'Espanya.

Deixaran vostès, grup parlamentari que ha donat suport al Govern, la pitjor herència que mai ha tingut aquest Parlament: una societat dividida, una fractura social que mai havíem tingut, increment de la pobresa com mai havíem vist i un rècord d'endeutament de les finances públiques de la Generalitat.

Les conseqüències? Unes eleccions anticipades, un president que no es torna a presentar, el candidat de la

seva llista és el senyor Romeva, que aspira a ser president de la Generalitat –òbviamment, com passa a tot el món, quan un es presenta de cap de llista–, un grup parlamentari, el que dóna suport al Govern, que no es torna a presentar, i hi haurà, a més a més, un grup parlamentari que no rendirà comptes, perquè no presenta candidatura a les properes eleccions.

Votar que sí en aquesta moció vol dir reconèixer que les coses no s'han fet bé i que es pot fer molt millor. Votar que no vol dir aprovar la gestió d'aquest Govern i acceptar que s'ha fet tot el que es podia fer.

I, per acabar, doncs, aprofito també per acomiadar-me, com han fet altres companys, i desitjar a tots vostès un bon estiu. Jo agraeixo al meu grup parlamentari tota la feina que ha fet, que ha estat molta i molt ben feta, a la meua presidenta, per la confiança que m'ha fet, i a tots vostès, especialment a aquells que han manifestat major respecte per la diversitat de pensament i d'opinió, per les seves hores de treball compartit al servei de tots els catalans. Els garanteixo que, discrepàncies polítiques a part, m'emporto de tots vostès l'amistat a dins i a fora del Parlament.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Atès que no s'hi han presentat esmenes, passem directament al torn de posicionament dels grups parlamentaris. Té la paraula l'illustre senyor Sergi Sabrià, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Sergi Sabrià i Benito

Moltes gràcies, presidenta. Bé. Començo per constatar una bona notícia, no? Veig que, per fi, estan convençuts que el 27 de setembre hi haurà eleccions. Ha costat, però està bé que hagin arribat fins aquí.

Miri, l'única obsessió de la gent d'Esquerra Republicana és ajudar la gent, i quan diem «gent» parlem de tots els catalans. En aquest context actual, aquesta obsessió es multiplica: quan els fonaments de l'estat del benestar tremolen més que mai, quan les desigualtats socials s'incrementen cada dia, quan la malaurada i, a vegades, obligada reducció de la despesa pública ha afeblit els serveis públics i les prestacions. En aquest context, llegir aquesta moció, no sabia ben bé quin nom posar-li, potser «cruel», no?, quan les receptes europees per sortir de la crisi que vostès han seguit al peu de la lletra no han donat resultat... –el temps? *(veus de fons)*–, quan venim de la reforma laboral, quan venim de jugar amb les pensions, de –sí, ara sí– crear ocupació, però hem de reconèixer que més precària que mai, d'ocupació de molt baixa qualitat, d'un nou fenomen com la pobresa laboral, és justament d'això, de tot això, d'aquesta base, on rau bona part del clam independentista.

Vostè ens diu que no hem lluitat contra la crisi, que no hem lluitat contra els seus efectes; ens diu que no ens hem volgut entendre amb el Govern de l'Estat; que la

solució és que creem nous climes de cooperació; que fem un pressupost per al 2016, i nosaltres li diem que no, que ja estem, que la fase aquesta la donem per tancada, que nosaltres el que farem és la independència. I en aquesta independència sí que hi trobarem les eines per formular un nou contracte social, a partir de disposar de totes les eines. A partir de disposar de totes les eines podrem lluitar, per exemple, contra l'atur, o podrem ajudar les nostres empreses, o podrem posar-nos al dia amb les farmàcies.

I també és en aquest procés d'illusió col·lectiva, de somni de tots plegats, on hem de fer i farem irrenunciable el retorn de la confiança en les nostres institucions, amb transparència, amb més participació, amb tolerància zero amb la corrupció; conceptes que, per cert, no apareixen a la seva moció quan parlen de recuperar la confiança en les institucions. Curiós –o no.

Perquè no els reprengui, perquè no els agafi per sorpresa, els ho expliquem breument: no li votarem res d'aquesta moció, perquè tenim altres plans. I els altres plans no són precisament convertir el castellà en llengua vehicular a l'educació del nostre país, perquè els nostres plans són fer un país nou, i segur que no els agafa de sorpresa; perquè tot i les advertències, perquè tot i les amenaces, aquest país té set de llibertat, i està preparat per guanyar, i està preparat per ser lliure, i ho ha expressat cívicament, i ho ha expressat també políticament, i el 27 de setembre ho tornarà a expressar, aquesta vegada electoralment.

Estem al final del procés; que a vostès se'ls ha fet molt llarg, ja ho sabem, però no pateixin, perquè això ja s'acaba. Estem preparats per fer un procés constituent: la regeneració democràtica, l'independentisme i també un viratge cap a l'esquerra són elements imparables. El 27 de setembre donarem resposta a si Catalunya ha d'esdevenir un estat independent. I, com li deia, i els ho avanço, perquè no els vingui després mal de panxa, el resultat serà que sí. I tindrem el mandat democràtic, i començarem a construir un nou país, i donarem resposta als catalans. I llavors sí, i llavors podrem complir la seva moció, la que ens porten avui aquí, perquè tindrem les eines per millorar l'ocupació, perquè tindrem les eines per suprimir els barracons, per millorar l'aprenentatge de l'anglès.

I saben què? –i aquesta jo crec que és la notícia que els agradarà més de totes–, segurament a mitjà termini, potser no a curt, però a mitjà termini podrem complir el punt 5.c de la seva moció; aconseguirem crear un clima de cooperació amb el Govern de l'Estat espanyol, de tu a tu, d'igual a igual, d'estat a estat; amb respecte, hi cooperarem, per fi.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula l'il·lustre senyor Maurici Lucena.

Maurici Lucena i Betriu

Moltes gràcies, presidenta. Consellera, diputats, diputades, el Grup Socialista es vol posicionar amb relació a la moció presentada pel Grup del Partit Popular, voldria fer cinc consideracions.

La primera és que, més que una moció, això sembla un programa electoral, un desideratium.

La segona és que, senyor Millo, vostè sap que molts dels punts de la moció que ha plantejat, en cas que vostès poguessin governar el Govern de la Generalitat de Catalunya, no els podrien complir.

D'altres, directament crec que no els creuen sincerament. Hi ha, per exemple..., en el model de finançament autonòmic vostès parlen d'ordinalitat. Ja sé que d'ordinalitat hi ha definicions alternatives, però estic segur que, amb la definició acceptada pels experts en finançament autonòmic, que vol dir aquella que amb un mateix esforç fiscal els recursos públics *per capita* no poden estar alterats després de l'operació del principi de solidaritat, vostès no serien capaços com a govern, ni català ni espanyol, d'assolir un model de finançament d'aquestes característiques.

I després parlen d'abaixar impostos. Jo, el tema d'abaixar impostos i alhora denunciar, com vostès han fet, i crec que amb raó, l'augment realment preocupant tant del dèficit com de l'endeutament de la Generalitat de Catalunya, doncs, és incompatible, simultàniament. I ho saben, també.

La tercera reflexió que voldria fer és que el Grup Socialista està, amb la literalitat de la moció, d'acord en algunes coses, com és obvi, però estem en profund desacord en altres, particularment, com ha comentat el senyor Sabrià, en aquelles relacionades amb el model lingüístic que vostès proposen.

Aquesta proposta és fortament divisiva, representaria un trencament en la tradició contemporània de l'escolarització dels ciutadans de Catalunya, i crec que és un error per part de vostès que perseverin en una alternativa que saben que, a Catalunya, ara mateix, doncs, no podria reeixir.

La quarta reflexió que voldríem fer és que en cap cas el posicionament que el Grup Socialista farà en relació amb aquesta moció, doncs, és un aval a la pitjor gestió del president Mas. Nosaltres hem dit que, quan un fa un balanç honest, equànim de la gestió del president Mas i del Govern de Convergència i Unió, ara de Convergència Democràtica, doncs, no pot ser bo: cap nou projecte, sense augment de l'autogovern, sense finançament autonòmic per primera vegada a la història, una profunda divisió social que s'anirà aguditzant en els propers mesos, etcètera. I ha acabat, a més, amb uns elements bastant lamentables i patètics de comèdia italiana, aquesta legislatura. *(Veus de fons.)* I tot això amb un ingredient inesperat... Sí, sí, senyor Sabrià, comèdia italiana. I part de la comèdia italiana la representen vostès avalant la candidatura a la presidència de la Generalitat d'una persona que està completament en contra de la ideologia d'esqueres que vostès han defensat, que trenca, a més, l'esforç que vostès han fet durant la legislatura de separar-se

d'un govern que ha tingut membres que en el passat i en el present estan envoltats de sospites de corrupció. Però, al final, a Esquerra Republicana li ha passat el que tantes vegades en la seva història: que els han tremolat les cames i, a la vista de les enquestes dels darrers mesos, vostès han sucumbit a la pressió. I és una llàstima perquè fins fa molt poques setmanes estaven aguantant bé el *tirón*.

En cinquè lloc, senyor Millo, aquesta moció, en definitiva, crec que és una moció que arriba tard, que està fora de lloc, que és extemporània, i, si no fos per la molt bona opinió que jo tinc de vostè, pensaria que ha estat elaborada conscientment amb unes elevades dosis d'electoralisme i de cinisme.

I, per tant, el Grup Socialista, com a posició política global respecte a la moció, hi votarà en contra.

I aprofito, també, com ha fet el senyor Millo, per desitjar-los bon estiu i per subratllar que ha estat un plaer participar en aquesta legislatura com a portaveu del Grup Parlamentari Socialista.

Gràcies, presidenta, consellera, diputats i diputades.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'ihlustre senyor David Companyon.

David Companyon i Costa

Bé, diputades, diputats... (*Pausa.*) La presidenta del Partit Popular sempre marxa quan jo intervinc. No sé tenim alguna cosa... (*L'orador riu.*)

Bé, diputat Millo, primer de tot, tot el meu reconeixement, i pel temps que hem estat junts, doncs, sí que puc deixar constància de la bonhomia i la, naturalment, gran diferència ideològica.

Bé, naturalment, el nostre grup no votarà a favor d'aquesta resolució. Alguns dels arguments ja s'han dit aquí. Però sobretot vostè en el primer paràgraf parla dels darrers tres anys, i volgudament ens amaguen els dos anys anteriors.

Havent estat a la Sindicatura de Comptes, en la qual hem hagut de fer veure i treballar molts dels informes de fiscalització, hem vist com moltes de les coses que vostès precisament es plantegen després..., vostès molt cofoiament –he repassat algunes de les intervencions de la presidenta del seu grup parlamentari– estaven contents d'haver obligat el Govern de Convergència i Unió, amb el qual van tenir un pacte d'estabilitat durant dos anys, i van vostès dir que havien condicionat els pressupostos: amb relació als barracons, als centres escolars, a la recuperació de l'ocupació, etcètera. Vostès eren els adalils, vostès eren els que condicionaven els pressupostos de la Generalitat durant dos anys, perquè les retallades fossin al més enllà possible, fossin el més radicals possible, es tanquessin les més empreses públiques possibles. I ara vostès ens plantegen fer tot el contrari.

Estic d'acord amb el portaveu del Partit Socialista; hi ha una dosi, diguem-ne, deixi'm dir-li-ho amb minúscules, de cinisme, no?, a l'hora de plantejar-ho, perquè vostès han estat els responsables, coresponsables, de les majors retallades que hi ha hagut en els pressupostos de la Generalitat i ara ens vénen aquí a exclamar-se.

A més, i deixi'm que li ho digui amb tota la millor capacitat que pugui fer-ho, a mi em segueix mostrant una manca de comprensió molt preocupant del seu partit sobre la situació política que vivim a Catalunya, sobre el procés, sobre l'esgotament d'aquest règim. Vostès són responsables de la situació que hem tingut aquí; vostès van recollir 4 milions de signatures contra l'Estatut de Catalunya. O no se'n recorda, d'això?

Mirin, quan el 25 per cent de la població de Catalunya s'ha mobilitzat per exigir exercir el dret a decidir, vostès no ens poden venir aquí a dir el que ens estan dient. Quan el 70 o el 80 per cent dels catalans consideren imprescindible exercir aquest dret a decidir, vostès no tenen cap resposta en la seva moció.

Quan el 9-N, amb unes condicions d'amenaça pel Tribunal Constitucional, 2.400.000 catalans van decidir exercir un dret democràtic i expressar la seva opinió o la seva opció envers una pregunta acordada molt majoritàriament per aquesta cambra, vostès no poden seguir dient que el Govern de Catalunya no ha fet el que havia de fer amb relació al Govern de l'Estat espanyol. Vostès han trencat tots els ponts. I els han trencat perquè la seva concepció de la democràcia és una concepció absolutament..., de la legalitat, i no de la democràcia, i no del fet que el poble es pugui expressar.

Vostès, a més, són els principals responsables de l'ofegament de les classes populars, no només catalanes, sinó d'arreu de l'Estat espanyol, i del patiment social i del creixement d'aquestes desigualtats socials. D'un estat, senyor Millo, que està en fallida. Com podem concebre un estat en què el 50 per cent dels joves estan condemnats a l'atur si no és un estat en fallida? On el 30 per cent de la població viu en risc d'exclusió social. On el 30 per cent dels nostres infants viuen en risc d'exclusió social. Això és un estat que està en fallida. I són vostès els que han estat dirigint-nos.

Mirin, des de l'opció que jo represento, canviarem tot això; lluitarem per obrir un procés constituent, un procés constituent que ens permeti un veritable dret a decidir-ho tot, des del punt de vista social, econòmic i naturalment nacional.

Necessitem aquest procés constituent. Necesitem canviar-ho tot. Necesitem construir la nostra constitució catalana. I nosaltres, des de Catalunya Sí que es Pot, obrirem els ponts a tothom per la revolució democràtica que necessitem aquí, per la ruptura democràtica imprescindible per treballar des d'una legalitat catalana i per un estat, per una república catalana en la qual els catalans i les catalanes puguem decidir-ho, puguem decidir-ho tot. I esperem establir les millors relacions amb els nostres veïns, amb els nostres companys de l'Estat espanyol. Però mai serà, sens dubte, seguint el que avui vostès ens han plantejat aquí. Cap submissió a un estat que ens nega la democràcia.

La presidenta

En nom del Grup de Ciutadans, té la paraula l'illustre senyor Carlos Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

Gracias, señora presidenta. Señoras y señores diputados, a veces resulta curiosa la mecánica parlamentaria, porque nos encontramos con unas propuestas de resolución que promueve un partido político y que básicamente están diciendo que se pague a las farmacias, que se colabore de forma leal con el Gobierno para establecer un sistema de financiación adecuado para Cataluña, que a las pymes y los autónomos, pues, la Administración les pague en un plazo no superior a treinta días, etcétera. Son propuestas que hasta se les puede llamar «buenistas», bien redactadas, o sea, bien redactadas para que casi todos los partidos políticos presentes en el hemiciclo las pudieran aprobar. Sin embargo, el juego político, muchas veces de vuelo corto, de algunos partidos políticos hace que haya cosas que no se aprueben.

Y, por ejemplo, estamos viendo aquí que hay muchos grupos políticos que van a votar en contra de estas propuestas, que son objetivamente correctas, o ¿no es correcto pagar a las farmacias? ¿O no es correcto pagarle al tercer sector lo que se le debe? Lo que pasa es que como lo promueve un partido político concreto que, ciertamente, lo hace teniendo responsabilidades de Gobierno en España, que todas las cosas que aquí propone, seguramente, en su parte de competencias no las cumple tal y como lo está promoviendo, pero eso no quita, a nuestro entender, que el voto tenga que ser positivo. Tenga que ser positivo con crítica, si se quiere, al partido en el Gobierno, con reproches, pero habría que votar favorablemente, por lo menos, aquello en lo que se está de acuerdo. Es lógico que quien promueve la independencia y no quiere ningún tipo de acuerdo de financiación, porque lo que quiere es liar la troca, irse a estrellar contra el muro, que va a ser lamentablemente lo que va a pasar, a veces se ven desiderátums y muy buenas palabras y sonrisas y tal y la verdad lo encuentro, quizá, un poco naif.

Estamos aquí debatiendo cosas –es muy lógico y muy defendible que cada uno defienda sus ideas– pero la verdad es que todos sabemos que lo que va a resultar de esta lista única va a ser un monumental estropicio, una división grande de la sociedad; pero, al final, desde luego, de independencia no se preocupen ustedes que no la van a conseguir, porque va en contra del signo de los tiempos, por eso, básicamente, porque estamos en la Unión Europea, es ilegal, han buscado un cauce ilegal, no han hecho lo que hacen en otros países serios, negociar durante tiempo y conseguir un marco que les dé una mayor salida, porque a mí no me gusta lo que ustedes hacen, pero, por lo menos, podrían hacerlo por los cauces legales; pero como no lo hacen siquiera por los cauces legales, pues, ustedes se van a estrellar y, con ustedes, el señor Mas amparado y escondido en esa lista, que no se sabe cómo se va a llamar –creo que se llama «Junts per no sé què» o al-

go así, pero que no es tampoco Convergència ni Unió, ¿eh?–, y, entonces, con eso, se van a estrellar ustedes.

Decía el representante del Partido Socialista que hay cosas que promueven la división aquí. Yo creo que las cosas que promueven la división es el blandenguerío con ciertas cosas, porque ustedes, por ejemplo, en Castelldefels, ayer, hubo una manifestación porque la alcaldesa de Castelldefels pactó con Esquerra Republicana para gobernar y quitar al partido más votado, pactó meter a Castelldefels en la Associació de Municipis per la Independència. Esto sí que es generar división, eso sí que es lamentable, en fin... (*Alguns aplaudiments.*)

Y, luego, decir que el PP –el PP–, que yo creo que también merecen su reproche. Miren, hay muchas cosas y nosotros hicimos una interpelación en que reprochábamos al Gobierno de Cataluña las cosas que han dejado de hacer durante esta corta legislatura y, entre ellas, estaba la ley electoral. Hay que recordar al PP que ha entrado por registro una reforma de la ley electoral que es una cacicada para que los ayuntamientos en los que el PP haya sido más votado queden blindados con una mayoría absoluta ficticia. Y esto también hay que recordarlo y, por eso, cuando leí esta moción pensé: «Qué raro, no aluden para nada al cambio de ley electoral que aquí, en Cataluña, llevamos treinta años y no se ha hecho». Y, claro, luego lo entendí, porque hace un par de días o un día y medio ha salido la noticia que el PP hace una cacicada con la ley electoral.

Por lo tanto, lo que quiere la ciudadanía es que los partidos políticos por intereses de vuelo corto dejen de pelearse y que se llegue a acuerdos sobre cuestiones de Estado –ley electoral, educación, justicia– y que, cuando hay que votar cosas como que se pague a las farmacias, que se voten afirmativamente.

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula el senyor Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Bé. Sincerament, en aquests dos anys i mig de legislatura hem entès perfectament quina ha estat la seva postura i la seva actitud com a grup parlamentari a Catalunya i, en general, en aquest Parlament. I ha estat, bàsicament..., vostès tenen la seva funció i la seva postura aquí és, bàsicament, de cinisme. Són cínic i, per això, moltes vegades estan tota l'estona en els escons de darrere seu, senyora Alícia, rient, fent conyetes i tal, perquè la seva postura aquí no és ni d'analitzar bé les propostes, ni de fer càlculs, ni d'intentar pactar re amb l'Estat ni..., és cínic. És una postura molt còmoda i molt cínica. Vostès vénen aquí a demanar allò que ni de lluny farien, que no es pot fer i que no estan disposats, a més, a permetre que es faci, i, per tant, és una postura absolutament cínica i és la seva raó de ser.

Vostès han fet, han avalat, han aprofundit, han assegurat i han blindat un rescat bancari absolutament cruel, insolidari, que ha fet pagar la crisi a l'Estat i a les classes populars; han premiat la banca concentrant totes

les caixes, a preu de saldo, en cinc grans bancs on hi tenen tots els seus amics de classe.

Han apujat tots els impostos que van dir que abaixarien. Han usat políticament la justícia i els tribunals d'excepció fins a fer-los en ells mateixos un partit polític belligerant en la confrontació democràtica.

Han desarmat la classe treballadora i els treballadors amb la reforma laboral, esborrant tots els drets i les estructures d'autodefensa que encara els quedaven després de les reformes laborals del Partit Socialista, multiplicant l'atur, la precarietat i fent possible que a l'Estat espanyol i a les seves costes es cobrin menys de tres euros l'hora –menys de tres euros l'hora– per treballar en temporada.

Vostès han expulsat centenars de milers de persones del seu propi país i ens vénen a nosaltres a reclamar en una moció que diu: «Comprometre's amb l'estabilitat política i crear un marc propici per a la recuperació de la confiança de la societat amb les institucions.» Però si és que..., bàsicament això passa perquè vostès desapareguin, perquè vostès marxin de les institucions. Que algú recuperi la confiança en les institucions i es recuperin marcs d'estabilitat... però si tenen el seu país, l'Estat espanyol, fracturat electoralment en més formacions polítiques de les que mai havia hagut; tenen Catalunya a punt de marxar; tenen la inestabilitat política més gran creada des del final de la dictadura, l'han provocada vostès –l'han provocada vostès. Bàsicament, l'estabilitat política a l'Estat espanyol, ara mateix, prudentment, passaria perquè vostès abandonessin tranquil·lament el Govern després d'unes eleccions i es pogués reconstruir alguna cosa.

Miri, votar que sí significa no sé què i votar que no significa no? Mira, no farem un repàs de l'obra de Govern de Convergència i Unió; tindríem molt a dir o al contrari, tindríem molt poc a dir del molt poc que s'ha fet, en uns moments on es requeria molta intervenció pública i que no s'ha fet absolutament res.

Nosaltres votarem que no a la seva proposta de resolució, bàsicament, perquè ho hem expressat tantes vegades en aquest faristol, bàsicament, perquè s'ha de tenir molta cara i molt de morro per venir a proposar aquí el que serien incapaços de fer vostès i estan entestats que no es pugui fer.

(Remor de veus.)

La presidenta

Té la paraula l'honorable senyora Marina Geli.

Marina Geli i Fàbrega

Moltes gràcies, presidenta. *(Persisteix la remor de veus.)* Per anunciar el meu vot contrari en aquesta moció amb tres arguments...

La presidenta

Un moment... –un moment, senyora Geli. *(Pausa.)* Ja.

Marina Geli i Fàbrega

Anunciar el vot contrari en aquesta moció. Hi han molts arguments, però tres em semblen substantius, perquè res té sentit amb el que vostès demanen si han incomplert, per cert, una llei orgànica estatutària que deia que, a partir del 2013, es necessitava un nou model de finançament.

Segon, perquè hi ha hagut un repartiment injust dels dèficits, i, per tant, Catalunya ha tingut encara més problemes.

I, tercer, la inestabilitat política, probablement, té culpes repartides; però, si vostès, entenent, fins i tot..., si vostès haguessin entès que Espanya està en una segona transició i que a Catalunya hi ha una majoria que ha decidit que vol exercir la seva sobirania i haguessin presentat, des del seu partit, una proposta, potser la via democràtica no ens hauria fet arribar on estem.

Moltes gràcies.

La presidenta

I, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustríssim senyor Albert Batet.

Albert Batet i Canadell

Moltes gràcies, presidenta. Consellera, diputats, diputades, senyor Millo, ara que parlàvem de rumba, fruit de la seva intervenció i d'aquesta moció, em recordava i em venia una lletra, senyor Enric, que es deia *El mig amic*. Hi ha una estrofa que s'escau molt bé, que és: «Enredant per allà, enredant per aquí, li comprava una camisa i em regalava un cobrellit.» I això és el que han fet vostès –i això és el que han fet vostès–: enredar per allà i enredar per aquí, senyor Millo.

Miri, començava la seva intervenció dient: «Governar és prioritzar i el Govern ha prioritzat.» Oi tant que ho tenim clar els catalans i les catalanes com governa el Partit Popular i com prioritza en contra del benestar social i en contra de les persones d'aquí de Catalunya. Ho tenim claríssim, divendres rere divendres, durant quatre anys, només han tingut una obsessió, que és anar contra el finançament de la Generalitat de Catalunya, que és anar contra els serveis bàsics dels catalans i de les catalanes, que és anar contra l'autonomia local, que és anar contra l'autonomia del Govern de Catalunya. I aquesta ha sigut la seva feina durant quatre anys. Vostès han prioritzat, governar és prioritzar.

I, miri, li ho diré en xifres. Sap quant deu el Govern espanyol... Senyor Millo, sap quant deu el Govern espanyol a la Generalitat de Catalunya, incomplint l'Estatut de Catalunya? 3.967 milions d'euros –3.967 milions d'euros. Sap les coses que es podrien fer amb aquests diners? Sap quin és el dèficit fiscal que tenim i patim els catalans i les catalanes? Ho sap? Doncs, si ja ho sap, encara s'entén menys la intervenció que fa.

Sap les decisions que vostès han governat i han prioritzat contra el benestar de Catalunya? Doncs, miri, llei de dependència, tenia l'obligació de posar-hi el 50 per cent i hi posen el 17 i mig per cent i la Generali-

tat hi posa la diferència; un dèficit crònic de la sanitat pública, amb una reducció que han fet vostès, el Govern del Partit Popular, prioritzant del 98 per cent de les transferències finalistes en ensenyament, amb una reducció del 40 per cent a projectes culturals. Entre els anys 2009 i 2014, senyor Millo, que vostès han governat, la inversió de l'Estat a Catalunya s'ha reduït un 71 per cent. Catalunya és el tercer territori per la cua d'inversió, només el 9,5 per cent de la inversió total, i el que és més trist, en un moment en què era més necessari que mai, han reduït en un 60 per cent l'ajut de l'Estat espanyol en les polítiques d'ocupació a Catalunya.

Senyor Millo, «enredant per allà, enredant per aquí, li van comprar una camisa i li van vendre un cobrellit». I el 27 de setembre els catalans han dit que ni cobrellit ni camisa, que ja ens ho fem nosaltres, que segur que en sortirem molt més ben parats del negoci que ens ofereixen vostès.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Cridem a votació.

(Sergi Sabrià i Benito demana per parlar.)

Senyor Sabrià...

Sergi Sabrià i Benito

Per donar-li les gràcies al senyor Lucena per les seves al·lusions.

La presidenta

Trenta segons.

Sergi Sabrià i Benito

Sí. El senyor Lucena ens ha donat les solucions per a la comèdia italiana, crec que ha dit, ha fet el diagnòstic, ha donat les solucions. A mi m'encantaria donar-li les solucions per a la sarsuela que té muntada el PSC, però, francament, crec que de solució no en té.

(Josep Enric Millo i Rocher demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Millo...

Josep Enric Millo i Rocher

Sí, presidenta. Per contradiccions, demanaria la paraula.

La presidenta

Trenta segons.

Josep Enric Millo i Rocher

Gràcies, presidenta. En primer lloc, al portaveu del Partit Socialista, no?, per dues contradiccions que ens semblen importants. La primera, amb relació a quan ell nega la nostra capacitat de poder defensar un nou model de finançament que sigui més just i equilibrat, recordar-li que a l'estiu del 2012 vostès van votar en contra d'una proposta del Partit Popular català d'una reforma de model de finançament que inclou la defensa del principi d'ordinalitat. El poso a la seva disposició, l'hi enviaré avui mateix perquè se'l pugui llegir i pugui corregir les seves paraules.

La segona contradicció, que em sembla evident quan vostè posiciona el Partit Socialista clarament en contra que el castellà pugui ser llengua vehicular també a Catalunya, juntament amb el català, doncs, recordar-li que no és això el que defensa el senyor Pedro Sánchez quan s'envolta amb la bandera espanyola, tot i que no em sorprèn, atesa la seva posició a Castelldefels, al costat d'Esquerra Republicana, defensant...

La presidenta

Senyor Millo...

Josep Enric Millo i Rocher

...que Castelldefels entri a l'associació de municipis independentistes. *(Aplaudiments.)*

I per acabar...

La presidenta

Senyor Millo...

Josep Enric Millo i Rocher

I per acabar, senyor Batalla, senyor Batalla... *(Veus de fons.)*

La presidenta

No, senyor Batet.

Josep Enric Millo i Rocher

Batet –perdó–, Batet. Ja que vostè m'ha recordat una rumba, jo escoltant-lo a vostè..., també me n'ha vingut una al cap, que és «Borriquito como tú, ¡turrurú!».

(Aplaudiments i remor de veus.)

La presidenta

Passem a la votació d'aquesta moció.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 26 vots a favor i 102 en contra.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre les mesures per a fomentar la participació democràtica, l'accessibilitat i la simplificació de processos en les eleccions al Parlament (tram. 302-00312/10)

I passem al darrer punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les mesures per fomentar la participació democràtica, l'accessibilitat i la simplificació de processos en les eleccions al Parlament, presentada pel Grup d'Esquerra Republicana.

Té la paraula l'il·lustre senyor Roger Torrent.

(Remor de veus.)

Un moment, senyor diputat, que acabin de sortir les diputades i els diputats.

(Pausa.)

Ja pot començar.

Roger Torrent i Ramió

Gràcies, presidenta. Bé, sembla que és la darrera moció del darrer Ple d'aquesta legislatura i, malgrat això, intentaré no caure en el ridícul i intentar parafrasejar rumbes ni convertir això en un circ, com acabem de veure, per part d'algun diputat d'aquesta cambra. Última moció d'aquesta legislatura, perquè el 27 de setembre, encara no estan convocades formalment, però hi hauran eleccions a aquesta cambra, hi hauran eleccions al Parlament de Catalunya. Per tant, afrontarem una nova convocatòria electoral. I ho farem davant de la tessitura més important, segurament, que ha viscut aquest país, segur, dels últims trenta anys de democràcia i, probablement, fins i tot de la seva història, eh?; les eleccions més transcendents de la història d'aquest país.

I, malgrat això, malgrat que estem davant d'una cruïlla històrica fonamental per a Catalunya, afrontarem aquestes eleccions amb una eina caduca, amb una eina que no és adaptada a la modernitat, no és adaptada no només a les necessitats en podríem dir extraordinàries i excepcionals d'aquestes eleccions, sinó que no està adaptada fins i tot a les democràcies més modernes, a les democràcies més avançades, a les democràcies del segle XXI. És a dir, afrontarem aquestes eleccions encara amb la Ley orgànica de règimen electoral general, per tant, la LOREG.

I això és així perquè el marc legal ens «apreta», ens tenalla. Fins que no tinguem un estat propi i per tant puguem construir les nostres pròpies estructures d'estat, no podrem tenir una llei electoral amb tots els ets i uts, amb tots els detalls.

I, per altra banda, també és cert i cal reconèixer-ho –i aquí hi ha un punt d'autocrítica–, no hem estat capaços de, allà on la LOREG ens ho permet, allà on la llei, la legislació espanyola ens ho permet, fer la nostra pròpia llei electoral.

Per tant, tanquem una nova legislatura, tanquem un nou mandat sense haver aprovat la nostra pròpia llei

electoral. Per tant, afrontem el 27 de setembre, que des de tots els punts de vista convindran que són unes eleccions transcendents, amb una eina que és caduca.

Tot i això, plantejàvem amb la interpellació que li fèiem a la consellera Borràs –i plantejem el detall i mesures concretes en aquesta moció– que hi han consideracions, hi han iniciatives que es poden prendre més enllà de la llei. Encara que la llei no ho prevegi, en aquests moments no ho prevegi, es poden plantejar en el decret de convocatòria, logísticament es pot plantejar des del Departament de Governació, per a les eleccions del 27 de setembre.

I, en aquest sentit, nosaltres el que hem intentat és precisament estirar fins allà on hem pogut la legislació actual per plantejar elements que des del nostre punt de vista facilitarien que el 27 de setembre fossin, efectivament, unes eleccions celebrades en un context en el qual s'afavoreix més la participació ciutadana, la participació electoral, s'afavoreix l'accessibilitat del vot i s'afavoreix la neutralitat i la transparència en la campanya electoral.

Per tant, plantejem en aquesta moció quatre elements molt bàsics, quatre elements molt essencials. Primer, millorar l'accessibilitat del vot, especialment per a les persones amb discapacitat, perquè puguin, doncs, gaudir i exercir tots els seus drets com poden fer la majoria d'electors del país, i, per tant, mesures concretes que a vegades poden semblar petits detalls o qüestions molt menors, però que efectivament faciliten l'accessibilitat del vot de molta gent del nostre país.

Segon bloc, promoure la participació exterior, dels catalans i les catalanes que viuen a l'exterior. Aquí tornem a dir que, efectivament, això del vot pregat que han de fer servir els catalans i catalanes que estan a l'exterior per poder votar és un fre, és un obstacle importantíssim a la participació ciutadana, a la participació democràtica. I en aquest sentit, doncs, plantejem que el Departament de Governació faci totes les mesures concretes, informatives i pedagògiques, per explicar com han de votar els catalans i les catalanes a l'exterior.

I, dels últims blocs, un: amb major transparència i neutralitat. I aquí cal destacar que plantejem l'eliminació dels blocs electorals en els mitjans públics –de fet, ja ho hem plantejat a la proposta de llei que malauradament no veurà la llum aquesta legislatura–, i considerem que és un pas importantíssim endavant a l'hora de garantir la neutralitat, de garantir la pluralitat informativa i sobretot de fer que els criteris periodístics, els criteris informatius prevalguin sobre tots els altres criteris respecte a la informació electoral en la campanya de les properes eleccions del 27 de setembre.

I, finalment, un darrer bloc; un darrer bloc que el que busca és reduir la despesa en les campanyes electorals, amb un punt molt concret, bàsic i sobre el qual hem estat parlant en moltes i moltes i moltes campanyes i que mai finalment ens hem posat d'acord, i que ara es posa sobre la taula, que és el *mailing* únic, eh?, la tramesa conjunta de publicitat electoral.

Sigui com sigui, quatre blocs amb mesures molt concretes per intentar que efectivament tinguem eines que afavoreixin i que promocionin la participació ciutadana per a aquestes eleccions que, ho repeteixo... (*La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.*)

La presidenta

Per defensar les esmenes presentades, té la paraula l'il·lustre senyor David Pérez, en nom del Grup Parlamentari Socialista.

David Pérez Ibáñez

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, honorable consellera, efectivament estem per presentar les quatre esmenes que vam presentar sobre participació democràtica i accessibilitat, i simplificació de processos.

D'entrada, dir que votarem a favor del conjunt de la moció, atès que s'han acceptat les nostres quatre esmenes, que anaven precisament en aquesta direcció: més informació del cens, als sobres la possibilitat que hi hagi informació en braille –que estan transaccionades–, i també una, que per nosaltres era rellevant, que les persones amb discapacitat psíquica, seguint les recomanacions de la Convenció de Nova York, també puguin..., valorar la possibilitat de la incorporació en el cens.

Per tant, ja anunciem el nostre vot favorable a tots els punts de la moció, inclús a les esmenes presentades des d'altres forces polítiques, perquè, en definitiva, el que estem fent és donar la raó a una cosa que hem dit nosaltres des del primer dia: que moltes de les qüestions que s'estan plantejant dins de la ponència de la llei electoral es podien desenvolupar a través o d'acord amb els partits o a través d'acords de govern o de legislació delegada.

Destacar dos punts de la moció. El primer punt, el tema que prevalgui el criteri periodístic en el tema dels blocs electorals. Nosaltres estem convençuts que aquest criteri no ha de ser en absolut incompatible amb la possibilitat d'una presència proporcional de tots els partits polítics en el conjunt de la campanya electoral.

I també un dels temes que ha sortit a la comissió, i que per nosaltres és molt rellevant, que és tot el tema del *mailing* conjunt, com a acord entre els partits polítics. Crec que el Govern ja està treballant precisament en aquests temes. I, simplement, amb la proposta que va sortir de la moció, que hi hauria un sobre gran amb la informació dels partits, i en aquest sobre els partits n'hem de posar un amb cadascuna de les nostres papeletes –per tant, cinc milions de sobres d'aquests–, ens estalviaríem 30 milions d'aquests sobres, en un mailing conjunt. Per cert, en aquest sobre hi posa «eleccions al Parlament de Catalunya», eh? Aquest serà el sobre en què anirà el *mailing* conjunt i aquest serà el sobre que posaran els ciutadans; com tota la vida de Déu, «eleccions al Parlament de Catalunya». Aquest serà el sobre, eh? No, ho dic perquè és que hi ha alguns que diuen:

«No, això ho volem convertir...»; no, «eleccions al Parlament de Catalunya», com tota la vida de Déu.

Però, efectivament, com vostè deia, no ens hem posat d'acord. Ho deia el representant d'Esquerra Republicana, i ho deia bé. I jo crec que aquest és el primer gran fracàs d'això anomenat «procés»: Catalunya no tindrà llei electoral, com tenen altres comunitats. Si aquí no hi pinta, Madrid, res. Això era un acord que podíem prendre les forces polítiques catalanes, les del Parlament de Catalunya.

Però no tenim llei electoral fonamentalment per una qüestió: no ens hem posat d'acord amb el sistema. I no ens hem posat d'acord amb el sistema per un punt, l'únic punt en què no estem d'acord les forces polítiques en aquest Parlament de Catalunya –bé, hi han cinc forces que hi estem d'acord i dues que no–, que és l'igual valor del vot en el conjunt del territori del país, que tots els vots valguin el mateix. Amb això Esquerra i Convergència no hi estan d'acord. I la resta de forces polítiques, totes, estem d'acord que això sigui així.

I per fi en aquesta comissió s'ha demostrat que això no és incompatible amb la territorialitat; no té res a veure amb la territorialitat. Dius: «Home, és molt proporcional, la nostra llei?» Sí, però, miri, dues vegades nosaltres hem estat el partit més votat i no som el partit que hem tingut més diputats. Això ens ha passat dues vegades. Això no passa en un país normal. I tampoc passa en un país normal que el segon partit en nombre de vots no sigui el segon partit en nombre d'escons, com passa ara. I nosaltres volem que això no torni a passar. I l'única manera de fer-ho és que tots els vots valguin exactament el mateix. No hi ha hagut manera. Esperem que hi hagi més sort en el futur. Però no perdem l'esperança, perquè estem convençuts que tenim raó.

Em queda un minut. I, si em permet, també, els faré una petita confessió. Jo crec que sóc dels pocs diputats –bé, la Tiron també– que ja hem estat exdiputats en aquest Parlament de Catalunya. I no és fàcil ser exdiputat; és molt difícil ser exdiputat en aquest Parlament. Però jo sí que els recomano que es quedin amb el millor del que és la política, del que representa la política. La política fonamentalment és treballar per als altres, treballar amb passió per als altres, perquè els altres estiguin millor. I no hi ha actitud més noble i més digna en l'ésser humà que aquesta: treballar per als altres. Jo els recomano que es quedin amb aquesta grandesa de la política, el que significa aquest treball per als altres, i sobretot amb una altra cosa: que també en la política pots fer amics, inclús amics del teu propi partit. (*Rialles.*)

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

La presidenta

A continuació, té la paraula l'il·lustre senyor Jaume Bosch, del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Jaume Bosch i Mestres

Gràcies, presidenta. Bé, es tanca aquesta legislatura sense llei electoral. Tot un fracàs d'aquest Parlament, que no és un bon presagi de cara a futures decisions. El meu grup ha intentat, sense èxit, que es modifiqués el sistema electoral per assegurar la igualtat de vot de totes les persones. I ha intentat, també sense èxit, que, si no hi havia acord en el sistema, s'aprovés una llei de l'Administració electoral. Tots els grups hem fracassat, però penso que les responsabilitats no estan repartides de forma igualitària.

Aprovarem tots els punts que planteja Esquerra Republicana, i més després de la transacció que hem pactat. Algun, com el tema del vot accessible, es va aprovar també la setmana passada a la CAI a proposta del meu grup. Compartim els altres, tot i que dubtem, tenim alguns dubtes que el Govern ho tingui tot a punt per posar-los en marxa de forma immediata. Tant de bo m'equivoqui.

Nosaltres hem centrat l'esmena en els mitjans públics de comunicació. Aquestes eleccions són excepcionals, però els grups discrepen sobre com definir-les. Per uns, les eleccions són plebiscitàries i més endavant se'n farien unes de constituents. Per nosaltres, aquestes eleccions ja són constituents i després s'ha de celebrar un referèndum d'autodeterminació. I per altres són eleccions autonòmiques, i aquests grups neguen també el dret a decidir. Serà la ciutadania, en definitiva, qui ho acabi definint amb el seu vot.

Per això plantejem que TV3 i Catalunya Ràdio observin la neutralitat més absoluta sobre el caràcter de les eleccions. No pot ser que es doni per fet que són plebiscitàries. O que passin coses com quan el 28 de maig, després de les eleccions municipals, mentre la notícia més destacada era la victòria d'Ada Colau a Barcelona, el programa *.Cat* va convocar un debat només amb Convergència, Esquerra i la CUP, criticat ahir per unanimitat pel Consell de l'Audiovisual de Catalunya. O que el Sindicat de Periodistes de Catalunya hagi hagut d'advertir que no es pot qualificar la candidatura de Convergència i Esquerra de candidatura unitària.

Volem preservar que en el debat de caps de llista s'abordin totes les problemàtiques agrupades per àmbits temàtics, com s'ha fet sempre, per tal que els caps de llista puguin exposar les seves propostes sobre els drets nacionals, l'economia, els serveis públics, la corrupció, i puguin fer balanç de la darrera legislatura.

I volem que, ja que hi ha una candidatura en què el candidat a la presidència de la Generalitat no és cap de llista –amb permís del Raül Romeva– i aquest candidat és ni més ni menys que l'actual president, es celebri un altre debat de candidats i candidates a la presidència de la Generalitat. Ho exigeixen el principi d'interès informatiu i el dret de la ciutadania a saber què pensen fer els candidats a presidir la Generalitat, sense intermediaris.

Volem també que es mantinguin les píndoles informatives que s'han estat fent en les darreres conteses electorals per explicar el programa de les diverses can-

didatures en tots els àmbits –drets nacionals, sanitat, educació, serveis socials, política econòmica, seguretat, etcètera– i s'hi incorpori la novetat que proposava la ILP sobre la llei electoral, que s'elaborin informes sobre el grau de compliment dels compromisos electorals del 2012.

Agraïm de debò que Esquerra Republicana hagi acceptat quatre dels nostres cinc punts. Pensem que la seva aprovació pot ajudar que la campanya sigui menys tensa i conflictiva i, en definitiva, vagi bé, també, millor, per TV3 i per Catalunya Ràdio.

I trobem més que significatiu que l'únic punt que no accepten sigui el que proposa un debat entre els candidats i candidates a la presidència. Em temo que la seva negativa posa en evidència el punt més feble i contradictori de Junts pel Sí. El meu grup, primer el PSUC i després Iniciativa - Esquerra Unida, ha estat sempre al costat de TV3 i Catalunya Ràdio, i vull recordar aquí el paper de persones com Francesc Vallverdú; però pensem que la millor forma d'enfortir el prestigi de TV3 i Catalunya Ràdio és apostar pel rigor informatiu que eviti acusacions de partidisme.

I una reflexió per acabar la legislatura i la meua presència al Parlament. Aquesta campanya electoral serà molt dura, però cal mantenir oberts els ponts de diàleg entre les candidatures que defensem la sobirania i el dret a decidir. A la meua ciutat, a Sant Feliu de Llobregat, el 9 de novembre van votar 12.000 persones; a les municipals, els vots sumats de Convergència i Esquerra han estat 4.300, i la CUP no va fer llista. Gairebé 8.000 vots de diferència. Hi ha un espai sobiranista que no se sent representat legítimament per Convergència, Esquerra o la CUP i que vol construir una alternativa a Convergència però des de l'esquerra nacional. Per això és important que no situïn Catalunya Sí que es Pot al costat de Rajoy. És injust i és suïcida. Perquè si el PP fes la bogeria d'aplicar l'article 155 de la Constitució o alguna cosa semblant, malgrat que propugnem models de societat diferents, ens trobaríem plegats defensant l'autogovern a Catalunya.

Per acabar, ni un sol dia dels que he vingut al Parlament he pensat que entrava en un parlament autonòmic; sempre he tingut clar que aquest és el Parlament de la meua única nació.

(Aplaudiments perllongats.)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre senyor Lluís Corominas.

Lluís M. Corominas i Díaz

Bé; gràcies, presidenta. Conselleres..., de fet, també per avançar que votarem a favor de tots els punts d'aquesta moció que han presentat els companys d'Esquerra Republicana, amb les transaccions que s'han fet tant amb el PSC, com amb Iniciativa per Catalunya, com amb nosaltres mateixos. I, per tant, doncs, tots els vint-i-un punts tindran el nostre vot.

De fet –ho deien diferents diputats ara–, aquesta llei, ha estat una llàstima que no la poguéssim aprovar. I m'estalviaré, senyor David Pérez, entrar ara un altre cop a fer el debat de les culpabilitats, tal com ha fet en Jaume, que no cal. Jo crec que en tot cas és culpa de tots que no hagi sortit, perquè evidentment, si comencem a fer la gradació, tornarem a aquell vell debat que precisament jo crec que ens fa molt mal de cara enfora, que en un tema tan sensible, com és una llei electoral, anem dient qui té més culpabilitat i qui menys. En tot cas, aquest Parlament no n'ha estat capaç.

Però, dintre d'aquest fet negatiu, hi ha una cosa important, que és que tenim un text fet molt bo, un text amb moltes propostes, un text modern, un text que no hi és a cap altra legislació a nivell estatal. I, per tant, cada vegada que ens diuen allò que som els únics que no tenim llei electoral, el que haurem de dir és que les altres lleis electorals no incorporen cap element modern, cap element nou, cap element que no sigui de la LOREG, de fa trenta-cinc anys. I, per tant, ens hem de sentir orgullosos de la feina feta, perquè els que vinguin després de nosaltres tindran en tot cas una oportunitat de pactar només el sistema electoral –dic «només»– i, en canvi, la resta de la llei ja estarà tota feta. Per tant, és una feina que queda feta, i tot allò que es pugui fer sense una modificació legislativa, sigui aquí al Parlament de Catalunya o sigui a les Corts espanyoles, doncs, és bo que es tiri endavant.

I en aquest sentit aquesta moció el que fa és incorporar molts dels elements que vam posar en la llei i intentar que es puguin dur a terme de cara a les eleccions properes del 27 de setembre. En aquest sentit dependran, algunes d'aquestes propostes, de la voluntat dels partits, i com que intueixo que gairebé tots estarem d'acord en aquesta moció, doncs, crec que serà fàcil. Dependrà també de l'encàrrec al Govern –tenim la consellera Borràs aquí, que segur que està amatent i estarà al costat d'aquesta moció–, i també d'un encàrrec als mitjans de comunicació públics, a través del CAC, de cara a vetllar per la neutralitat, la pluralitat, i també l'objectivitat de la campanya electoral. Tot això creiem que serà bo per al país, serà bo per a aquest 27 de setembre. I tot allò que puguem incorporar després en la modificació legislativa benvingut serà.

De cara al punt polèmic que deia el company Jaume Bosch, del punt 20, sobre els debats dels presidenciables, el 19 ja ho inclou, i, per tant, nosaltres no hi tenim res a dir. Nosaltres, evidentment, doncs, ja oferim que..., tants debats de presidenciables com faci falta, però precisament el mateix punt 19 que vostès proposaven i que s'ha transaccionat diu ja «tants debats com calgui» per tal que la campanya sigui més informativa que mai, i també amb més debat que mai. Per tant, ens tindran al seu costat a l'hora de proposar-ho. I també les transaccions que s'hi han incorporat respecte a l'accessibilitat, que hi estem d'acord.

Bé, doncs, jo també acabo. I, per acabar aquesta intervenció, també afegir-me a les mostres de gratitud de tots els diputats i diputades. Anava a dir alguna altra cosa, però jo crec que si l'esperit de tots els diputats i diputades fos el del Jaume Bosch, amb la seva bonhomia, amb el seu esperit pactista i amb la seva capacitat

d'entendre's amb la gent, doncs, si el tinguéssim tots 135 –i m'hi incloc–, aquest país i aquest Parlament segurament anirien molt millor. I, per tant, m'estalvio de fer cap altra referència.

Sí que en faré una d'agraïment a tots els diputats i diputades, evidentment, al nostre grup parlamentari, al meu president de grup parlamentari, que ens ha portat molt bé, i a la Mesa que existeix i que va començar d'una manera una miqueta..., que dèiem: «Ai, ai, ai, com acabarà això?» Recordo el primer Ple –no sé si ho recordeu–, que en David Companyon va posar la samarreta a sobre del dallò i el Pere Calbó, que és petitó, se'l va mirar amb una cara..., i vaig dir: «Això no durarà ni un ple.» (*Rialles.*) I ha durat molt, perquè, entre altres coses, també ens hem entès molt bé a la Mesa, que també hi ha molt bon rotllo.

Vinga, res més. Gràcies.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Per fixar la seva posició té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, bé, la moció que ens presenta avui Esquerra Republicana és la demostració i la constatació que la llei del karma existeix, i presenten aquesta moció per intentar segurament netejar la mala consciència que deuen tenir pel fet que no ha estat possible tenir una llei electoral; que, permeti'm que li ho digui, si no hi ha llei electoral a Catalunya no és per culpa de ningú aliè a Catalunya: és per culpa dels grups parlamentaris, que no hem estat capaços de reunir el nombre de vots suficients per poder aprovar una llei electoral, simplement i planerament. I a partir d'aquí, home, responsabilitats, si se n'han de buscar o no se n'han de buscar, doncs, no ho sé, però el que sí que és cert és que com a mínim cinc dels set grups que hi havien en aquesta cambra estaven d'acord que s'havia de millorar la proporcionalitat, i els altres dos, casualment aquells dos que tenen un petit avantatge i en alguns casos més que un petit avantatge electoral, que precisament van conjunts ara en una llista electoral –no sé si deu tenir res a veure, això, amb la defunció ràpida del debat de la llei electoral–, els beneficiaris d'aquest sistema electoral, doncs, són els que d'alguna manera impedeixen assolir una majoria per poder-ho aprovar. I segurament per això, amb l'objectiu de fer el karma, doncs, es presenta aquesta moció per dir: «Ho veieu? Nosaltres tenim algunes propostes que poden tenir l'acord de la resta de grups parlamentaris.» I, certament, hi han alguns temes que tindran l'acord..., majoritaris, eh? –majoritaris.

Mirin, sobre el vot pregat, que certament dificulta molt el vot dels estrangers, nosaltres ens abstindrem. No ho farem perquè considerem que el vot pregat és un bon sistema, perquè no ho és; sabem que comporta molts problemes d'aplicació. Però també és cert és

que si això es va fer –per cert, una proposta del Partit Socialista en el seu moment– era perquè hi havia o es presumia que hi havia una quantitat de frau important en el vot de residents a l'exterior, i aquesta era una forma d'intentar controlar aquella mena de frau. En qualsevol cas, no pateixin, perquè hi haurà debat sobre la llei electoral en el Congrés dels Diputats, i estic convençut que el Grup d'Esquerra Republicana podrà fer propostes en aquest sentit en aquest debat en el Congrés dels Diputats, que és el que en té la responsabilitat.

Amb relació a promoure i posar eines perquè els residents a l'exterior, doncs, puguin realitzar, emetre el seu dret a vot, no hi tenim absolutament cap inconvenient. Com tampoc l'hi tenim amb relació a tots aquells aspectes que parlen de l'accessibilitat del vot i que les persones amb determinades discapacitats puguin votar, amb l'única excepció de la incorporació del 10 bis –esmena del Grup Socialista–, atès que creiem que hi ha una incompatibilitat en el fet que persones amb discapacitat psíquica que puguin haver estat inhabilitades judicialment puguin emetre el vot simplement per aplicació d'un criteri diferent.

Ens abstindrem també en el tema dels blocs electorals. Bàsicament, no perquè no hi estiguem d'acord; hi estem perfectament d'acord, que s'ha de tendir a suprimir la informació dels blocs electorals i oferir la informació d'una forma més lliure per part dels professionals, hi estem absolutament d'acord. Però aquesta llibertat s'ha d'emmarcar dintre d'uns principis, que són els principis que estableix la LOREG. I vostè, quan cita els principis sota els quals s'ha de donar aquesta informació, obvia algun dels principis que estableix la LOREG i que, a més a més, és d'aplicació directa i és bàsic. I el nostre criteri continua sent exactament el mateix: l'existència o no dels blocs electorals depèn únicament i exclusivament de les direccions dels mitjans de comunicació públics, que són els que han de presentar un pla de cobertura i donar compliment als principis de la informació. I aquí ells podran decidir si ho fan amb blocs o ho fan de qualsevol altra manera. L'únic criteri és que es compleixin els principis. No hi ha obligació de fer servir els blocs, simplement obligació que es compleixin els principis bàsics.

Alguna discrepància més... Sí, amb relació al nou apartat 21 que s'hi ha incorporat, és a dir, que el Consell de l'Audiovisual, doncs, faci el comptatge de minuts, etcètera, no hi tenim cap inconvenient i ens sembla bé. Abans d'anar al 21 em quedo –no sé si tindrà temps, però bé– en el 18: les eleccions, evidentment, són autonòmiques, no tenen cap altra característica. I el 21, sobre el fet que els mitjans públics facin una valoració de l'actuació dels grups parlamentaris, ens sembla un total despropòsit i, per tant, ho votarem en contra.

I per cert, i per acabar, senyor Bosch, dir-li que el Partit Popular no aplicarà mai l'article 155...

La vicepresidenta primera

Diputat...

Santi Rodríguez i Serra

...de la Constitució espanyola. En tot cas... *(La vicepresidenta primera retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per fixar la posició del Grup Parlamentari de Ciutadans, el diputat José María Espejo-Saavedra.

José María Espejo-Saavedra Conesa

Gracias, presidenta. Señoras y señores diputados, es para nosotros ciertamente curiosa esta moción, y no es que pensemos eso por su contenido, que en gran parte nos resulta aceptable, y lo vamos a votar favorablemente –yo creo que no vamos a votar ningún punto en contra, alguna abstención sí tendremos–, pero nos resulta curiosa porque nos parece el reflejo de, por decirlo de alguna manera, la mala práctica que por parte del grupo proponente quería llevarse a cabo a la hora de la discusión de una nueva ley electoral para Cataluña.

¿Y por qué digo esto? Hay medidas, en esta moción, que nos parecen bien, como digo, y que vamos a apoyar; son medidas que corresponden y competen al Govern de la Generalitat, al Departament de Governació en este caso, y son las medidas que tienen que ver con la garantía de la igualdad, con la garantía de la no-discriminación de todas las personas en el derecho de sufragio activo y pasivo, y especialmente para aquellas personas..., o aquellas medidas destinadas a favorecer la participación de las personas con algún tipo de discapacidad; medidas también sobre la información de los medios públicos, sobre la actividad de control del Consell de l'Audiovisual de Catalunya... En fin, todas estas medidas nos parecen positivas, como ya expusimos en la ponencia, y llegamos, yo creo, a un acuerdo y a un consenso sobre ellas yo diría que todos los grupos.

Pero, claro, ¿qué nos parece curioso? Que este grupo que propone estas medidas de igualdad en este ámbito, que nosotros, como digo, vamos a apoyar sin ningún tipo de reservas, es el mismo que mantuvo una postura contraria en la ponencia al recuento único de todos los votos de Cataluña, que es precisamente la garantía de que el voto de un ciudadano y de otro en cualquier parte del territorio de Cataluña valgan lo mismo, valgan igual. Es decir, es una garantía de igualdad, también, en la participación política. Y este grupo que propone hoy esto, pues, no estaba de acuerdo.

Yo sé que eso no le gusta oírlo a los grupos que apoyaban esta tesis, pero eso pasa en Cataluña, que los votos de los ciudadanos no valen igual, y eso se solucionaría con el recuento único, que nosotros y otros grupos proponíamos, y que Convergència i Unió y Esquerra Republicana de Catalunya rechazaban.

Por otra parte, también nos parece, pues, como digo, curiosa esta moción por algo que quizás a algunos parece desapercibido, y es que en algunos de sus puntos

pretende que el Parlament apruebe como moción aspectos que son objeto de obligada regulación por la ley electoral –de obligada regulación por la ley electoral– y que quedan fuera de un mero acuerdo parlamentario, como los bloques electorales o las encuestas electorales. Y como eso no se puede aprobar en una moción, porque además una moción es un instrumento de control al Govern de la Generalitat –no es otra cosa, una moción, que un instrumento de control al Govern de la Generalitat–, se pide que se inste al Govern de la Generalitat a incentivar a los partidos.

Es un poco una locura, desde el punto de vista de lo que supone el instrumento parlamentario de la moción. Si no quieren aprobar una verdadera ley electoral en la que el voto de todos los catalanes valga exactamente igual, con independencia de dónde viven –por ejemplo, como acaba de suceder en otra comunidad autónoma como es Murcia gracias al apoyo de Ciudadanos–, no pretendan apuntarse un tanto metiendo por la puerta de atrás con una moción como esta, y con instrumento que a nuestro juicio es inadecuado, algunas cuestiones que se tienen que regular por ley y por un amplio consenso.

Y el resto de la moción, estas medidas con las que le digo que estamos de acuerdo, pues, demuestra precisamente que ustedes no querían una ley electoral, porque efectivamente, salvo esta cuestión de los bloques y alguna otra cosa más, el resto se puede aplicar con una moción como esta. Porque lo realmente importante de la ley electoral, el sistema, no se quiso llevar a la ley –no se quiso llevar a la ley–: estaban de acuerdo en regular todo esto, como nosotros, pero sin un sistema electoral; querían una ley sin sistema electoral. Esto no lo podíamos ni lo podemos aceptar ahora.

De acuerdo en las medidas que se piden –en su mayor parte, como digo–, pero Cataluña sigue sin ley electoral treinta y cinco años después.

La vicepresidenta primera

Per fixar la posició del Grup Mixt, té la paraula el diputat Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Bé. Efectivament aquesta moció és, com s'ha dit ja..., és el que ens passa per ser sempre els últims o els penúltims a intervenir sempre, que s'han dit ja moltes coses abans, però que és la conseqüència directa d'un debat frustrat a la ponència de llei electoral, en la qual hi hem estat dos anys i mig, en la qual, de fet, han proliferat nombroses propostes de sistemes electorals per a Catalunya que estaria, potser, fins i tot bé algun dia publicar-les totes elles, perquè és un ventall prou ampli, prou innovador, de sistemes electorals.

Llàstima que no s'arribés a cap acord. No crec que ningú en tingui la culpa; tothom tenia les seves raons per discrepar dels sistemes oposats. En tot cas, nosaltres teníem la nostra opinió concreta: vam intentar fer l'impossible per casar territorialitat i igualtat de valor de tots els vots a nivell de Catalunya com a circumscripció única. Va ser impossible, perquè hi ha un

principi pel mig que no casa, i, en tot cas, lamentem, diguéssim..., no ha estat temps perdut, no?, «res no és mesquí ni cap hora és isarda», i, per tant, no es perd el temps si es debat sobre democràcia i sobre sistemes electorals.

Però és una llàstima, perquè una de les característiques de les crisis, de les moltes crisis que estem vivint, una d'elles és com han entrat pel pedregar cap avall les institucions en un camí de pèrdua de credibilitat enorme. I un sistema electoral de major vinculació de la intenció de vot, de la intenció política de la ciutadania enfront dels seus electes representants, de major control, de major territorialitat, de major proximitat, etcètera, hauria fet, hauria donat un tomb a una situació que està propera no a l'enorme distància, sinó ja directament a la no-vinculació de la ciutadania, ja, amb les seves institucions.

En tot cas, no hi va haver sistema electoral, no hi ha hagut llei electoral, però durant tot el debat de la ponència electoral vam abordar que hi havia una sèrie d'innovacions en el procés electoral que sí que podien ser acordades i es podien... Nosaltres hi vam insistir, i finalment sembla que així serà, que moltes d'elles no calia ni tan sols acordar-les per llei, sinó que podien entrar en el decret de convocatòria. Entenem que es presenta aquesta moció una mica per preparar aquest decret de convocatòria amb els socis, diguéssim, d'estabilitat parlamentària i preparar el decret de convocatòria que ha d'habilitar qüestions com el *mailing* conjunt, qüestions com la desaparició dels blocs electorals en favor del criteri periodístic i tot el seguit de facilitats per als discapacitats, per a les persones cegues, etcètera, que s'inclouen en aquesta moció.

En tot cas, nosaltres votarem a favor de tots els punts. Els únics que no votarem a favor, però no ho apliquéssim..., per una qüestió que no ens atrevim a asseverar, però, en tot cas, prudentment ens abstindrem, són els punts que diuen una mica als periodistes com han d'informar sobre les eleccions. Ja ho sé..., per això dic que no ens atrevim a asseverar..., però: «No digueu que siguin eleccions això, no digueu allò, feu els debats per temes, estructureu-los així...» No ens atrevim –no ens atrevim– a... (*Veus de fons.*) Sí, sí..., no ens atrevim a dir-los, als periodistes, com han de fer la seva feina. Coincidim en el fons del que es diu, però no ho faríem, nosaltres, en cap cas, i, per tant, ens hi abstindrem.

Més enllà d'això, a nosaltres ens preocupa enormement el vot pregat, perquè d'acord que l'origen potser va ser intentar evitar el frau massiu en el vot des de l'estranger, dels residents a l'estranger, però el que és cert és que, en una crisi que ha expulsat centenars de milers de persones –moltes d'elles joves, però també molts altres no tan joves– a treballar a l'estranger, i que, per tant, tenen enorme interès que la seva opinió sigui escoltada i el seu vot compti per a les decisions d'aquí, perquè han sortit fruit de la situació política. Tant els han canviat la vida la situació política i els governs del seu país que han hagut de marxar –han hagut de marxar–, i, per tant, canviar de país fruit de la situació política; per tant, volen que la seva opinió compti i tenen enormes dificultats per fer valdre el seu vot.

Justament per això abans de les eleccions municipals hi va haver una manifestació davant de les diferents ambaixades i consolats espanyols a l'estranger amb el lema «vot pregat, vot robat», amb què la marea granat, diguéssim, de l'exili econòmic d'aquest país estava protestant justament perquè no podia exercir amb normalitat el seu dret a vot, qüestió greu en un país considerat una democràcia avançada, una democràcia de l'Europa occidental.

Més greu encara ens sembla –però això em sembla que no està al nostre abast– que no puguin votar els, aproximadament, 800.000 residents a Catalunya que no tenen dret a vot, que és aquell *apartheid* que s'ha anat assentant i instaurant al nostre país després de la bombolla immobiliària, el creixement econòmic i de la crisi, de tot un seguit, un col·lectiu nombrós de gent que ja no marxa, que ja fa deu, quinze anys que viuen aquí, i que encara no tenen el dret de vot garantit, i, per tant, paguen impostos, viuen als nostres carrers, ho fan tot com nosaltres, però no poden opinar sobre què es fa amb els seus diners, amb els seus impostos, i amb els seus drets. Aquests són uns 800.000. Aquests quedaran fora també d'aquestes eleccions. Això no depèn del Govern de Catalunya, però, en tot cas, és una preocupació nostra greu, la de garantir la igualtat de drets per a totes les persones que visquin al nostre país.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per posicionar-se, la diputada Marina Geli.

Marina Geli i Fàbrega

Moltes gràcies. Per anunciar el vot favorable a tota la nació.

És evident que ens hem de dir col·lectivament que és la història d'un fracàs no tenir una llei electoral pròpia de Catalunya, de tots i de totes, no només en el tema de la proporcionalitat del vot, sinó en un tema que a mi em sembla rellevant, que són les llistes desbloquejades.

Els diputats territorials. Això és un element molt substantiu que jo em pensava que... –encara hi havia posat molta esperança–, que això fos possible per a aquestes eleccions que es convocaran.

Però el que fem avui, almenys, és salvar una part del consens que vostès havien establert, i això ho incorporarà el Govern, probablement, en el decret de convocatòria. Per tant, hi han molts d'aquests elements, també de simplificació, de veure quins són els elements que han d'anar junts, i almenys podem dir que alguna cosa hem fet des del Parlament de Catalunya en aquest sentit des del punt de vista de..., llei electoral pròpia no possible, però d'eleccions i com s'han de regular.

La vicepresidenta primera

Diputada...

Marina Geli i Fàbrega

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat Roger Torrent.

Roger Torrent i Ramió

Gràcies, presidenta. Els asseguro que fa molta mandra tornar a assistir a l'espectacle dels retrets, de per què no hi ha hagut llei electoral. Em fa mandra a mi, és pesat per als diputats; imaginin-se per a la gent que ens escolta des de casa i que, bé, en tot cas, assisteix a un espectacle una mica lamentable, el fet que per enèsima vegada tornem a entrar en els retrets de per què no hi ha llei electoral.

No hi entraré, evidentment no vull entrar-hi, però sí fer un comentari respecte a una de les asseveracions que feia el diputat David Pérez. Deia que aquest és un fracàs del procés. Si ara que no hi ha llei electoral és degut al fet que hi ha el procés que hem endegat al nostre país, els darrers trenta anys a què ha estat degut? També al procés? Anticipàvem ja que hi hauria aquest procés? O és degut a la incapacitat de, en aquells moments, dos grans grups majoritaris en aquesta cambra de posar-se d'acord?

Sigui com sigui, no tenim llei electoral. Jo he dit: fem autocrítica –tots–; fem autocrítica de per què no hi ha llei electoral tampoc aquesta legislatura.

Pel que fa a les esmenes: hem incorporat bona part de les esmenes –ho deia el senyor Bosch–; hem transaccionat amb el Grup del PSC, amb Iniciativa, amb Convergència, la majoria de les propostes que ens han fet al text que havíem presentat. Totes llevat d'una: llevat d'un punt, el punt vintè, que ens proposava el diputat Jaume Bosch, bàsicament perquè ens proposava una cosa que..., basada en una cosa que no existeix. No existeixen els candidats a la presidència de la Generalitat. En el nostre ordenament jurídic, en les nostres eleccions, no existeix, aquesta figura. Escollim diputats al Parlament de Catalunya, que després han d'escollir el president o la presidenta de la Generalitat, però no hi ha candidats o candidates a la presidència de la Generalitat *a priori*; no existeix, aquesta figura. No hi és. Votem caps de llista de les diferents demarcacions.

Perquè, és clar, què vol dir que el cap de llista de la demarcació de Girona no pot ser president de la Generalitat de Catalunya? És clar que pot ser-ho. S'ha de designar prèviament? No. No s'ha de designar prèviament. No hi ha una designació oficial prèvia que hi ha un presidenciable.

En tot cas, acabo llegint textualment –textualment– el que diu l'Estatut de Catalunya en el seu article 67.2. Diu: «El president o la presidenta de la Generalitat és elegit pel Parlament de Catalunya d'entre els seus membres.» I segueix dient que qui designa els que són candidats a la presidència de la Generalitat és la presidència del Parlament –no els partits polítics, no les

candidatures, sinó la presidència del Parlament–, i la voten els diputats i les diputades.

En qualsevol cas, jo crec que al final és una bona moció, que incorporem mesures que, hi insisteixo, han d'estar regulades per llei a la futura llei electoral de Catalunya. Esperem que tinguem més sort i més bon criteri a la propera legislatura, i que puguem aprovar definitivament la llei electoral de Catalunya. En qualsevol cas, per a aquest 27 de setembre introduïrem alguns dels mecanismes, algunes de les eines, que haurien d'estar en aquesta llei.

En tot cas, moltes gràcies. Gràcies als diferents grups per l'esperit de col·laboració, no només –val a dir-ho– en el marc d'aquesta moció, sinó també –tot i que no hi hagi llei–, en la penència de la llei electoral.

Moltes gràcies.

La presidenta

Cridem a votació.

(Pausa. José María Espejo-Saavedra Conesa demana per parlar.)

Senyor Espejo-Saavedra.

José María Espejo-Saavedra Conesa

Sí, para pedir votación separada del punto 3 bis...

La presidenta

3 bis...

José María Espejo-Saavedra Conesa

...11...

La presidenta

...11...

José María Espejo-Saavedra Conesa

...12, 13, 18 y 21.

La presidenta

Molt bé.

José María Espejo-Saavedra Conesa

Gracias.

(Quim Arrufat Ibáñez demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Per demanar també el vot separat; no he seguit quins...

La presidenta

18, 19, 20 i 21?

Quim Arrufat Ibáñez

Sí.

La presidenta

D'acord.

Quim Arrufat Ibáñez

Són els mateixos que ja havia...?

La presidenta

No, alguns.

Quim Arrufat Ibáñez

D'acord.

(Pausa. Santi Rodríguez i Serra demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Afegir l'1 i el 10 bis.

La presidenta

1 i 10 bis.

(Pausa llarga.)

Iniciem la votació d'aquesta moció. I comencem pel punt 1.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 113 vots a favor i 16 abstencions.

Votem ara el 3 bis.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 121 vots a favor i 8 abstencions.

Votem el 10 bis.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 111 vots a favor i 17 abstencions.

Votem l'11.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 104 vots a favor i 25 abstencions.

Votem el 12.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 120 vots a favor i 8 abstencions.

Votem el 13.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 121 vots a favor i 8 abstencions.

Votem el punt 18.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 118 vots a favor i 11 abstencions.

Votem el 19.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 127 vots a favor i 2 abstencions.

Votem el 20.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 126 vots a favor i 3 abstencions.

I votem el 21.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 101 vots a favor, 17 en contra i 11 abstencions.

Votem ara la resta de la moció.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 129 vots a favor.

(*Alguns aplaudiments.*)

Paraules

dels presidents dels grups parlamentaris
i de la presidenta del Parlament amb
motiu del darrer Ple de la legislatura

Ara hauríem d'aixecar la sessió i citar-nos per a un altre període de sessions, però aquests dies, encara que n'hi ha alguns que encara persisteixen en la idea que és el final del període de sessions abans de l'estiu d'aquesta legislatura, els haig de dir que jo tinc informació privilegiada (*remor de veus*) i que, per tant, és el final d'aquesta legislatura.

I com és així, hem pensat, els membres de la Mesa i la secretària general, que seria bo que, per part dels grups parlamentaris i mitjançant els presidents dels grups, doncs, diguessin unes paraules breus –un minut de temps, una mica flexible– i que poguessin acomiadar aquesta legislatura.

Però no acabarà aquí; siguin breus perquè després vindré jo (*rialles*) i com que a mi ningú em posa el temps, doncs, vigilin si volen anar a fer l'aperitiu o a dinar. De totes maneres, seré, com sempre he estat, breu.

Comencem, com fem sempre, de menor a major, però iniciant per Esquerra Republicana de Catalunya. (*Remor de veus i rialles.*)

Exacte, doncs, em disculpo; és de major a menor, acabant per Convergència i Unió, i començant per Esquerra Republicana de Catalunya. (*Remor de veus.*)

Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Pere Bosch.

Pere Bosch Cuenca

Moltes gràcies. No sé si ho he de fer des de baix o des de... Ho faig des d'aquí, així també em... Sí, se sent? (*Pausa.*)

Em comprometo a ser més breu que la Dolors Montserrat ahir, perquè suposo que hem de fer una proporció entre els anys que hem estat aquí al Parlament i el temps que destinem a la intervenció.

En primer lloc, agrair al president del grup parlamentari que m'hagi permès, doncs, fer el comiat. M'ha comentat: «Escolta'm, fes-ho tu que ho faràs millor.» I jo, com que..., he pensat: «Escolta, si vols anar a la llista, poder que no el contradiguis perquè, si no, no aniràs a la llista.» (*Rialles.*)

Deixant de banda aquesta broma, en primer lloc, em correspon, lògicament, felicitar els altres diputats que com el qui els parla no repetiran: la Gemma Calvet, pel seu rigor; en Josep Andreu, per la seva serenitat; en Jordi Solé, per la seva preparació, i també en Dionís Guiteras, per la seva frescor. Jo crec que han fet una gran feina.

I jo voldria, per acomiadar-me, per no posar-me molt emocionant, explicar una història que m'explicava la meua àvia quan era petit, que em sembla que pot ser molt il·lustrativa, que era una història que quan me l'acabava d'explicar deia: «Escolta'm, te l'explico, però no descobriràs si és veritat o no és veritat.» Que era la història d'un senyor que es deia en Cirabotes, probablement també el pare de la consellera d'Ensenyament, doncs, el coneixia, que era un senyor que es situava al capdamunt de la plaça dels Turers, de Banyoles, a enllustrar les sabates i a tota persona que passava, doncs, lògicament, li enllustrava les sabates. Quan passava alguna persona pobra o alguna persona necessitada, no li cobrava, lògicament.

Aquest senyor, dintre de la caixa de llustre, portava un exemplar de la *Conquesta del pa*, de Kropotkin –suposo que en aquests moments seria votant de la CUP–, i aquest senyor era republicà, federal, era també separatista, tal com ho deien en aquella època. I molta gent li preguntava: «Escolta'm, com és que no cobres a ningú?» I ell deia: «Escolta'm, jo sóc feliç quan veig la gent feliç.» I al final, el que sí que sabia és que quan anava al dentista, el dentista no li cobrava, perquè li enllustrava les sabates; quan anava al perruquer, tampoc el perruquer li cobrava, perquè també, doncs, era client seu.

Aquest senyor resulta que el 14 d'abril quan en Francesc Macià va proclamar la república se'n va anar directament cap a Barcelona. El que passa, que va tenir la mala sort que quan va arribar a Barcelona, dificultats d'aquella època, ja la república catalana s'havia convertit en una altra cosa. I quan va tornar a Banyoles la gent li preguntava: «Escolta'm, resulta que quina frustració, no? Te'n vas a Barcelona i no acabes veient com es compleix el teu somni.» I ell deia: «Escolta'm, no; jo he estat feliç perquè durant tot el trajecte he pogut enllustrar les sabates de la gent.»

Realment, quan el meu pare escoltava que la meua àvia m'explicava això, em deia: «Escolta, no li expli-

quís històries.» I la meua àvia em deia: «Quan sigui gran segurament que ho entendrà.» I, realment, quan ets gran ho entens, perquè el que és important és fer feliç la gent enllustrant les sabates dia a dia.

Moltes gràcies.

(Forts aplaudiments.)

La presidenta

A continuació, té la paraula l'illustre senyor Miquel Iceta, del Grup Socialista.

Miquel Iceta i Llorens

Gràcies, presidenta. Dubtava de fer un gest que alguns dels antics diputats recordarien, que és pujar a la tribuna en un moment que ningú ho espera, en homenatge a Pasqual Maragall, que de vegades ho feia a la sessió de control.

Gràcies, presidenta; gràcies, membres de la Mesa, membres del Govern, lletrats, secretaria general, treballadors de la casa, dels grups parlamentaris, professionals dels mitjans, fotògrafs que ens fotografieu. *(Rialles.)*

Diputats, diputades, polítics tots –ja veurem fins quan–, la legislatura a mi se m'ha fet curta; de fet, me l'han escurçat, aquesta i l'anterior, les dues més breus de les que hem tingut a la Generalitat recuperada. Però, en fi, què hi farem. El balanç l'hauran de fer els ciutadans. Jo crec que hauríem de canviar de direcció, però aquesta també és una decisió que els correspon a ells.

I, per tant, el que hem de fer avui aquí, a part dels agraïments, que són absolutament necessaris, és dir-nos algunes paraules «carinyoses», que no només seran les del comiat, sinó que al llarg d'aquest temps n'hi han hagut moltes.

Però jo voldria també aprofitar per demanar excuses si en algun moment, per alguna actitud, algun gest, alguna paraula, he pogut molestar algú. En fi, no ho recordo, però en tot cas no era la meua intenció.

El que sí que voldria és desitjar tornar-los a veure a tots vostès a partir del 28 de setembre, però tal com van les coses no ho veig. I, per tant, el que em correspon és desitjar-los a tots molta sort en el personal, en el familiar, en la salut, en el polític; si toca la grossa o la Primitiva, doncs, millor.

I comprendran que en el moment de desitjar el millor a tots els diputats em refereixi especialment als del meu grup, que m'han suportat, en una legislatura que va començar presidint el grup parlamentari en Pere Navarro i que després ens vam canviar el lloc; ell anava el primer i jo anava a l'onze, i després vam decidir canviar: jo era el secretari primer, ho va ser ell, i ara sóc jo el president del grup.

Posar-nos, com sempre, al servei de Catalunya, de la seva gent. Pensar que, dins de les nostres idees, intentem fer-ho el millor possible des del màxim respecte, i recordant sempre, sempre, sempre que Catalunya el que l'ha fet forta és la unitat i el que l'ha afeblit sempre és la divisió.

Moltes gràcies.

(Forts aplaudiments.)

La presidenta

Té la paraula, a continuació, l'excel·lentíssima senyora Àlicia Sánchez-Camacho, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Àlicia Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Jo també, en nom del meu grup, vull també agrair a tots els membres de la Mesa i a tot el personal del servei del Parlament de Catalunya.

El Parlament de Catalunya és la primera institució de tots els catalans i, per tant, és la que els aplega, la que ens representa i la que ha portat sempre el nom de Catalunya i el nom d'Espanya arreu del món.

Per mi i per tots els diputats que formen part d'aquest grup, del grup que ha estat més important per part del Partit Popular de Catalunya, ha estat un honor representar el quasi mig milió de catalans que ens ha votat, i que hem intentat fer la nostra tasca amb la màxima professionalitat, amb el màxim respecte i sobretot amb la garantia de la pluralitat d'una Catalunya que és diversa, que és plural i que té una gran riquesa cultural, política, econòmica i social.

Vull també donar les gràcies a tots i cadascun dels que considero companys d'aquesta cambra, als 135 diputats, i també, si més no, des de la diferència ideològica i, sens dubte, des de la diferència del que han estat aquestes legislatures al president de la Generalitat i a tot el Govern. Crec que, com els he dit, ha estat un gran honor servir al seu costat, i tots, des de les nostres idees.

Vull agrair a tots aquells que han respectat la pluralitat ideològica i institucional, alguns més que altres; però me'n vaig amb el regust que tots hem intentat fer-ho des de la nostra opció.

Però sobretot, presidenta, vull agrair als meus dinou diputats la seva tasca, la seva dedicació, el seu sacrifici i sobretot la seva empenta per defensar el nom del que creiem que és una Catalunya plural i del que esperem que, a partir del dia 28 de setembre, segueixi sent, des d'aquesta cambra, la representació de la llei, de la democràcia, la representació de la legalitat i la representació de l'Espanya del segle XXI. Esperem que no ens decebi el que ha estat sempre el Parlament de Catalunya i esperem, i així ho construirem entre tots, que així sigui.

Moltes gràcies, companys; moltes gràcies, diputats; moltes gràcies a tots els membres del Parlament.

(Forts aplaudiments.)

La presidenta

Té la paraula l'illustre senyor Joan Herrera, del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Joan Herrera Torres

Moltes gràcies, presidenta. Moltes gràcies als membres de la Mesa, als treballadors, als fotògrafs que ens han fotografiat, a tota la gent de la casa. Jo vull agrair-los aquests anys –aquests anys– perquè he estat al Parlament del meu país. Vull dir-los que, si hem ofès, demanem disculpes, que si ens han trobat vehements és perquè sortia del cor allò que pensàvem i allò que dèiem, i el que vull és donar les gràcies al conjunt de la cambra i, particularment, al meu grup parlamentari, un grup amb diversitat, amb pluralitat, amb bon rotllo i amb fraternitat.

Acomiadar els diputats, a tots els que marxen, però permetin que ho faci especialment als del nostre grup, als que sabem segur que no repetiran: a la Lorena Vicioso, perquè ha estat una dona jove que ha donat veu als que no tenen veu, a les dones joves del Baix Llobregat, per la feina que ha fet i per la tasca que ha realitzat; al Salvador Milà, perquè ha estat la veu de l'expertesa, del coneixement i perquè jo, i crec que molts membres de la cambra, hem après i continuarem aprenent amb ell... (*aplaudiments*); al Jaume Bosch, perquè –crec que ho puc dir– té un dels millors olfacs del Parlament i un dels ullals més afinats (*rialles*), i, per tant, li vull agrair l'extraordinària tasca que ha realitzat; al Joan Mena, a l'amic Joan Mena, perquè és una persona que té un valor que per a mi és fonamental en política: la fiabilitat i la previsibilitat –i crec que això avui s'ha de reclamar com un valor i un actiu–; i, per descomptat, a la que ha estat la mà esquerra, la mà dreta, jo crec que una de les grans portaveus del Parlament de Catalunya, a la meua amiga i la meua companya i la meua mà dreta i mà esquerra, a la Dolors Camats. (*Aplaudiments*.)

I, per acabar, no hi ha major honor per a un ciutadà de Catalunya que ser parlamentari del Parlament del seu país, del Parlament de Catalunya. I això és el que he estat. No hi ha major honor per un noi que va créixer a Nou Barris i al Besòs que ser el president del grup parlamentari, d'un grup parlamentari d'esqueres, el president d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa. I això és el que he estat. Jo els vull agrair la feina que he fet, els trobarem a faltar, els trobaré a faltar, trobaré a faltar especialment les bregues amb el president Mas, és el que trobaré més a faltar... (*Rialles i veus de fons*.) Home, però aquí no, jo no repetiré, per tant, amb altres potser sí, però amb mi no, eh? I també espero que hi hagi intercanvi, fins i tot, eh?, que vostè les puguin fer des d'allà; però, vaja, això ja ho veurem, ja ho decidiran uns altres.

En tot cas, sí que vull dir que ha estat un honor poder compartir tot aquest temps, que hem fet oposició quan tocava, hem estès la mà quan crèiem que s'havia de fer així, i que continuaré treballant per un país just, un país net, un país lliure, i, com deia Marti Pol, «continuo pensat que tot està per fer i tot és possible», i ho farem des d'altres espais, des d'un altre lloc.

Moltes gràcies, presidenta.

(*Forts aplaudiments*.)

La presidenta

Té la paraula l'illustre senyor Albert Rivera, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, presidenta. Normalment no porto papers, avui sí que els porto per si de cas. És el meu últim dia aquí al Parlament després de vuit anys i mig, vaig entrar aquí amb vint-i-set anys, els complia el 15 de novembre, sent el més jove d'aquesta cambra, i me'n vaig amb trenta-cinc –tampoc sóc tan gran. Vaig entrar amb tres diputats, amb l'Antonio Robles i el Pepe Domingo. He estat aquí també una altra legislatura amb la Carmen de Rivera i amb el Jordi Cañas, i ara amb nou meravellosos companys i diputats. El meu primer agraïment, lògicament –a més a més, a tot els serveis jurídics de la cambra, treballadors, periodistes i companys–, és per als meus companys, perquè he tingut la sort de tenir un gran equip. Ja sé que vostès pensaran que també el tenen. Jo tinc un gran equip i el que vindrà, que diuen que ho serà encara més. Deixo, per sort, també un gran equip construït i una gran persona, una gran candidata, com és la Inés Arrimadas, al capdavant.

Vull, també, agrair, lògicament, el debat parlamentari. Saben vostès que sóc contundent en el fons, però també m'agrada l'educació i la cordialitat amb les persones amb qui treballo, i quan pujo a una tribuna sóc capaç de defensar el que penso amb vehemència, com deia el Joan, però també reconèixer l'educació i els valors que m'han ensenyat els meus pares. Per tant, en aquest sentit, al marge del que hagi passat en aquests vuit anys, gràcies a tots, de veritat, per haver compartit una etapa apassionant de la meua vida, i que ara obro una nova etapa.

Deixi'm que els digui, també, que, des d'aquesta nova etapa, ja sigui al Congrés dels Diputats o al Govern d'Espanya, el que espero és poder servir també els catalans, espero posar el meu granet de sorra –i els ho dic de tot cor– perquè els catalans se sentin millor representats en el futur Govern d'Espanya, millor representats a les futures Corts Generals, perquè mai oblidaré d'on sóc, d'on vinc, per qui treballo i on he nascut.

I deixi'm que els digui, per acabar, que estic convençut, tot i el moment que viu Catalunya, que segueixo pensant que és més el que ens uneix als que estem aquí que el que ens separa.

Moltes gràcies.

(*Forts aplaudiments*.)

La presidenta

Té la paraula el senyor David Fernández, del Grup Mixt.

David Fernández i Ramos

Gràcies, presidenta. President, diputats i diputades, i tots els treballadors de la casa, parlo en nom dels tres,

de la Isabel, d'en Quim i de servidores de vostès, que aquest matí ens hem assabentat que havíem d'intervenir, i, per tant, com pertoca, hem fet assemblea i hem dit: «I ara què carai diem i què se suposa que hem de dir?» Per tant, disculpin les molèsties i perdonin les disculpes pel que direm. Han sigut mil dies a Matrix. Hem après moltíssim. Hem desaprès també moltíssim. Hem traïnat entre la desesperació i l'esperança. La propera samarreta ja la tenim, és: «Nosaltres vam sobreviure a la desena legislatura.» Esperem, també –dit des de la crítica i l'autocrítica–, que l'onzena sigui molt millor i que fem tot el que queda per fer, que és molt i fem tard.

Junts vam entrar, amb el Quim i amb la Isabel –de fet, no vam entrar, ens van fer entrar–, i, per tant, ara tornem al carrer, i l'agraïment és per aquelles persones, no?, lògic, que ens van dipositar una confiança extraordinària en un moment molt especial per al nostre país. I, des d'aquesta perspectiva, que veníem del carrer i al carrer retornem per nosaltres és fèrtil i és significatiu que de les últimes decisions d'aquesta cambra hagin sigut demanar el tancament del CIE de la Zona Franca –avui mateix entra un registre de la declaració de la Junta de Portaveus que demana que es reobri el cas del Raval del 2008, un petit Guantánamo que hem viscut dramàticament a Barcelona–, i també que ahir, com sabeu, la ILP de pobresa energètica i desnonaments, doncs, tirés endavant.

Gent..., per tant, el nostre agraïment a gent que també fa política cada dia des de fora de les institucions, als barris, als carrers, a les assemblees, als moviments que lluiten sense demanar permís per ser lliures i sense demanar perdó per ser-ho. Convençuts que els que ho faran ho faran molt millor, nosaltres hem arribat fins on hem sabut. I, com que hem de fer una cita també, doncs, n'escollirem una de l'Ovidi Montllor, que diu que «tot comença amb nosaltres mateixos», i, des d'aquesta perspectiva, ens interpel·lem i els interpel·lem a anar pel camí del bé perquè pel camí del mal hi ha un embús de l'hòstia i no s'arriba enlloc. (*Rialles.*) Que aquest món continua sent absurd, injust i desigual, que la vida i la lluita continuen, que ens retrobarem allà on calgui, que nosaltres creiem amb la reciprocitat i amb el suport mutu i poden comptar amb nosaltres en els moments fàcils i, sobretot, en els moments més difícils, que seguim vindicant que aquest país necessita la màxima llibertat política i la màxima justícia social per la seva gent, que el que ens empara, el que ens salva i el que ens projecta, en el passat, en el present i en el futur, és l'ètica humanista, la memòria, la cultura i la consciència de país i de classe. I, finalment, que no marxem gaire lluny, que ens veiem al carrer –no és cap amenaça, és, simplement, que tornem al carrer–, baixant a l'esquerra a la primera manifestació ens hi trobaran.

I, finalment, ja que la cosa es posa filosòfica i tendra, des d'una antropologia profundament anticapitalista, dir-los que tota la vida haurem d'estar regant les plantes, netejant els vidres i cuidant les vides. I, des d'aquesta perspectiva, només dir-los que «tot és possible fins que deixa de ser-ho», i, sobretot, que cuidin els altres, que es cuidin i que ens cuidem. Salut, sort i molt justícia.

Moltes gràcies.

(*Forts aplaudiments.*)

La presidenta

L'honorable senyora Marina Geli, com comprendrà té la meitat del temps, de la meitat. (*Rialles.*)

Marina Geli i Fàbrega

Moltes gràcies, presidenta. Sigui benèvola amb mi avui, ho ha estat, he intentat complir. Per una metgessa vocacional com jo, que va aprendre de bons mestres, on la ciència i l'humanisme són indestriables, voldria expressar el meu reconeixement, respecte i agraïment a aquesta institució, al Parlament de Catalunya, on rau la sobirania de la nació catalana. Avui m'acomio, tretze anys que he intentat treballar amb rigor, respecte, educació i diàleg, lluny –sóc així– dels oportunistes i de la liquiditat dels arguments, especialment, evidentment, en l'àmbit de la salut i del social.

He intentat tenir respecte a tots vostès. He après de tots vostès. Per mi no hi han..., el meu pare em va dir: «No hi han, Marina, enemics. Hi han adversaris polítics; però, en tot cas, hi han una cosa extraordinària: companys de la democràcia.» I des de l'esquerra, des de les meves profundes conviccions, indestriables, que em van ensenyar Joaquim Nadal, Joan Raventós, Pascual Maragall i molta altra gent, per mi socialisme i catalanisme són indestriables. I en aquesta darrera legislatura, on tanta gent ha patit, que ha passat gana, que no té feina, que desconfia de tots nosaltres, he pres decisions de continuar treballant per al bé comú des d'allà on sigui, continuaré fent política; però també m'ha tocat prendre decisions, diuen, difícils: tristes, a vegades, però no difícils.

Tinc clar que, a vegades, a la vida has de triar entre el sí o el no, entre la coherència i el confort. I jo vaig triar sí. I vaig triar sí perquè, amb humilitat, amb poc temps, he intentat representar quelcom que existeix a Catalunya, que és el socialisme sobiranista, i que en el moment de decidir, doncs, ha de decidir estar en quina majoria està.

I, per tant, avui m'acomio donant-los les gràcies. La Marina Geli metgessa, la Marina Geli política no seria res sense vostès. Continuo tenint el mateix mòbil des de fa molts anys; vostès el tenen, per a qualsevol cosa em trobaran. Continuo fent de consultor mèdic per qui calgui, eh? Ja ho saben vostès. Perquè aquesta meua vena no vull deixar-la, ho sap el conseller Boi Ruiz, estic totalment, per sort meua, encara, indestriablement, com altres companys, a la meua professió.

I, finalment, volia donar les gràcies a aquell que va ser el meu partit, al PSC. Vaig trencar no per cap animadversió personal, sinó per unes diferències, legítimes per les dues bandes, a mi em sembla, però jo, a la política, no hauria estat res sense el PSC. I he estat això que ara no es porta: càrrecs orgànics i càrrecs de representació. I, per tant, la major part de la meua vida política l'he passada en el PSC, al qual mai veuran ni un *tweet* contra ell –mai–, en discrepo políticament,

però, com volen discrepar de la família? I ara també, amb total humilitat, des del Moviment d'Esquerres. Nosaltres som una part petita d'un procés del «Junts pel sí» i treballarem perquè Catalunya pugui esdevenir l'únic sentit que té, que és ser un estat social.

Moltes gràcies.

(*Forts aplaudiments.*)

La presidenta

Té la paraula..., i, en principi, els he de dir que no estava previst, però crec que com a últim punt de l'ordre del dia ho puc acceptar, que parli en Roger Montañola, en nom d'Unió Democràtica.

Roger Montañola i Busquets

Gràcies, molt honorable presidenta. Companys i amics diputats, unes breus paraules, en nom d'aquests diputats, d'agraïment i d'anàlisi d'on som. Primer de tot, avui acabem una legislatura i, per a molts, segurament, és un canvi d'època el que estem vivint en aquests moments; per tant, no volíem deixar de, doncs, donar la nostra opinió.

I ho volem fer des de la perspectiva més humana possible, perquè el Parlament també és humà, el Parlament humanitza i, malgrat que és distant i que algun dia l'hauré de repensar per fer-nos entendre per tots aquells qui no el coneixen, el Parlament és un espai de diàleg i d'acord.

I d'aquí el que volíem expressar és un agraïment, un agraïment a qui han estat, sobretot, els nostres companys durant molts anys. Saben vostès que els camins de Convergència i Unió se separen, però nosaltres ens sentim molt orgullosos, president Mas, ens sentim molt orgullosos d'haver treballat al seu costat, i ho sap. Membres del Govern, saben vostès que ens sentim molt orgullosos. Companys del grup parlamentari, ha estat un verdader honor treballar amb tots vostès. Divergim políticament, ara, segurament, però no per això renequem del passat.

I a la resta dels companys diputats, dir-los que des d'aquest humil grup de diputats, que té el diàleg per bandera, ha estat també un plaer treballar al seu costat, i esperem, doncs, que el futur que vingui sigui prolífic i, per tant, els desitgem en el terreny personal el millor per a tots i cadascun de vostès.

I permetin-me acabar amb un agraïment al qui també encara és avui el nostre president de grup, el senyor Jordi Turull, que ha sabut navegar en mars difícils i a qui, malgrat que la seva feina moltes vegades no es veu, nosaltres humilment també li ho voldríem reconèixer.

Moltes gràcies, i fins aviat.

(*Forts aplaudiments.*)

La presidenta

Per últim, té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Turull, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Jordi Turull i Negre

Sí; moltes gràcies, presidenta. Poc o molt, jo no sabia que hi hauria aquest moment, i per això a l'última sessió de control ja vaig fer un reconeixement molt clar i molt explícit cap als companys del grup parlamentari. I jo no puc fer com d'altres i dir qui seguirà i qui no seguirà, perquè no en tinc ni la més remota idea (*rialles*), ni començant per mi, però ells saben i tots sabem que ens estimarem igual, ens apreciarem igual, repetim o no repetim, i, per tant, jo avui reitero l'estima.

És en ben bé en una sessió com la d'avui, de fet ahir ja va començar la senyora Dolors Montserrat..., que és ben bé que la política la fem les persones, i «les persones» vol dir sentiments. I a mi els sentiments que em vénen avui són de reconeixement, de gratitud i d'esperança.

De reconeixement. Hem fet molta feina, molta. I, si no ens ho diem nosaltres, està clar que, amb l'ambient que hi ha, no ho dirà ningú per nosaltres. N'hem fet moltíssima aquí al Parlament, n'hem fet moltíssima fora del Parlament. Només hem de pensar quantes coses a la vida particular de cadascú o dels nostres fills ens hem perdut pel compromís amb aquest Parlament, i això no ens ho dirà ningú. I, per tant, jo volia posar en valor la feinada que es fa des de la política i des d'aquí el Parlament.

En segon lloc, de gratitud, perquè jo crec que hem viscut una legislatura que no passarà per re desapercebuda. Uns ho hauran viscut amb més intensitat, altres amb menys intensitat. Jo aquest dematí, que ja era l'últim Ple, pensava, dic: «Ja ho hauràs vist tot en política», però després de la rumba ja... (*rialles*), és ben bé que no sé què pot passar d'aquí al final. Però jo crec que hem viscut moments molt especials; per a alguns, moments molt històrics. En aquest Parlament a vegades podien passar tres o quatre legislatures, o cinc legislatures, que passava una coseta o dues d'especials, i aquí n'han passat moltes, i de gruixudes, per a bé, de gruixudes a vegades per a malament, però ho hem viscut molt intensament, no?

I després també d'esperança. Jo crec que avui acaba alguna cosa més que una legislatura. Alguns segurament no hi estaran d'acord. Jo crec que acaba una etapa, o batallarem molts perquè acabi una etapa, una etapa que ha fet molta feina, però que era un parlament autonòmic, i molts batallarem, doncs, perquè deixi de ser un parlament autonòmic i sigui, doncs, el parlament d'una gran nació com és Catalunya, igual que un estat. Això, la màgia d'això, és que qui ho dirà no serem cap dels 135, sinó que això qui ho dirà són els ciutadans de Catalunya, tothom. I aquesta és la gran força que hi ha.

I, per acabar, només dir que jo –alguns companys meus m'ho han sentit dir moltes vegades– sóc d'aquells que creu que és amb les petites coses, amb els petits gestos, que es demostra la grandesa de les persones. I jo he conegut 135 grans persones.

Moltes gràcies.

(*Forts aplaudiments.*)

La presidenta

Jo crec que ara sí que no hi ha cap dubte que acabem la desena legislatura. Personalment (*sona un senyal acústic*)... –no m'hi poso temps, eh?–, personalment representa també un punt i final de la meua vida política pública, després de quaranta-quatre anys de servei en l'Administració pública catalana i en les nostres màximes institucions. Des dels vint-i-dos anys, en què vaig iniciar la vida laboral, fins avui, que en tinc seixanta-sis, ben portats (*rialles*), he treballat pel servei públic, per la comunitat i pel país. I sempre ho he fet amb il·lusió, orgull, satisfacció, i amb un gran sentiment de pertinença. Em considero una privilegiada per haver tingut aquestes oportunitats, que he pogut culminar presidint el Parlament de Catalunya.

Un predecessor en aquest càrrec em va dir, fa cinc o sis anys, abans de jo ser presidenta, que ostentar aquesta presidència era un premi per a qui ha dedicat gran part de la seva vida al servei de la política, entesa com a servei a la comunitat. I és ben cert, per a mi ha estat un premi, que valoro i que agraeixo infinitament. No estava tan encertat, un amic, quan suggeria que aquest premi era un retir daurat. Aquests gairebé cinc anys han estat exigents, frenètics, moguts, complicats. Res a veure amb un retir, i menys, daurat.

Les dues darreres legislatures han estat breus però intenses, en feina i en debats. A mi, senyor Iceta, no m'han semblat curtes, m'han semblat molt llargues, tant o més llargues que una legislatura més típica i previsible. Hem viscut una etapa complexa, complicada, des del punt de vista econòmic, social, institucional i polític. En trenta-cinc anys d'ençà de les primeres eleccions, ha estat l'etapa més convulsa a nivell de país i en tots aquells àmbits.

La crisi econòmica i les seves conseqüències socials i el fet nacional han estat el centre del debat. La novena legislatura, el desembre del 2010, s'encetava enmig d'una crisi econòmica que va tenallar famílies, persones, empreses, entitats, al bell mig d'unes polítiques obligades de contenció i de restricció. També el Parlament de Catalunya va assumir i va patir aquesta crisi. Aquest Parlament va fer una política d'austeritat, de contenció, de canvi d'imatge, i ho va fer sense soroll, apostant per l'austeritat en moments difícils. Aquests diputats més antics ho poden confirmar; si avui hi hagués la Dolors Montserrat, diria que sí amb el cap. Aquesta crisi econòmica global no tenia respostes locals, i ens ha costat molt arribar fins avui, moment en què s'albira molt discretament un canvi de tendència.

La novena legislatura també s'iniciava amb un canvi de relacions amb l'Estat espanyol, com a conseqüència de la sentència del Tribunal Constitucional sobre l'Estatut d'autonomia de Catalunya del 2006. Aquests cinc anys, del 2010 al 2015, han estat en aquests aspectes convulsos, per les conseqüències que han tingut en els ciutadans de Catalunya.

Per això, vist des del meu prisma, han estat dues legislatures breus però intenses, breus però complexes, amb debats difícils, amb confrontacions dures i, en algun moment, fins i tot desagradables.

Malgrat el soroll i els tints de dramatismes i catastrofisme d'alguna sessió de control, com per exemple la de dimarts passat, crec que s'ha fet bona feina entre totes i tots, perquè totes les iniciatives s'han treballat en benefici del país, des de plantejaments diferents, sovint oposats, però pensant en el país i en la ciutadania.

Tanmateix, en un moment de comiat no recordaré allò negatiu; sempre he estat positiva i propositiva, i la balança dels pros i contres així se'm presenta. Per tant, permetin-me que enceti un capítol d'agraïments.

Agrair als funcionaris de l'Administració parlamentària, des dels uixers fins a la secretària general i el lletrat major, la seva feina. Vull que quedi constància del seu gran nivell, de la seva consagració professional i de la seva vinculació amb la institució, que hem pogut copsar en tota la seva dimensió quan hem viscut moments especialment difícils. Menció especial es mereixen les persones del gabinet de Presidència, funcionaris i eventuals, i el Pep Escudé i l'Eduard Triay.

Agrair als membres de la Mesa la boníssima relació que hem sabut tenir, i les nostres cordials desavinences. Un agraïment especial als dos vicepresidents, l'Anna Simó i en Lluís Corominas, puntals en la meua funció com a presidenta, com també ho va ser l'Higiní Clotas en la novena legislatura. Donar les gràcies al David Companyon, al Pere Calbó, al Josep Rull i al Pere Navarro, que han estat quatre persones que, junt amb el vicepresident segon, han estat els nostres cavallers, per a l'Anna Simó i per a mi.

A títol de broma, per trencar una mica el gel, m'agradaria repetir el que abans ha dit el Lluís Corominas en la seva intervenció. El primer dia de la constitució del Parlament, en aquesta Mesa estaven tots molt ben vestits i posats, i estava el David Companyon amb una samarreta groga. Em vaig quedar astorada (*rialles*), però vaig pensar: «M'hi haig d'anar acostumant.» Ara, avui el veieu amb una camisa; alguna cosa he aconseguit. (*Rialles. Veus de fons.*) ¡Mecachis en la mar! (*Algú diu: «Se l'ha canviat!»*) David! (*Veus de fons.*) Això no estava previst. Ahir es va canviar tres vegades d'indumentària, perquè venia un grup, se la posava de vermell, venia un altre, se la posava de groc... (*Remor de veus i alguns aplaudiments.*) De totes maneres, m'ha confessat que el dimarts que ve, que tenim (*veus de fons*)... –i tant que ho dic!–, que el dimarts que ve, que tenim sopar de comiat de la Mesa, vindrà amb corbata. (*Veus de fons.*) I continua com sempre, o sigui que no l'he reinserit gaire, ja ho veieu.

Agrair al que fins ahir va ser el meu partit i al meu grup parlamentari la confiança quan em van proposar com a presidenta del Parlament. I també el molt bon ambient creat entre els diputats i diputades d'ençà del 2003, any en què jo començava la meua trajectòria parlamentària. No oblidaré, Jordi, els sopars d'estiu, les jornades de treball, els aperitius de Nadal... Ja saps que m'hi apuntaré, malgrat que ja no sigui diputada.

I agrair a totes i tots vostès, companys diputats, la feina feta i la cordialitat que hem sabut crear en el treball parlamentari. Certament, hi ha hagut molt de soroll, i episodis poc encertats, dels quals ningú no pot sentir-se orgullós. Però també hi ha hagut bona música;

una música que, a més, perdurarà i que s'ha pogut fer amb un sentit constructiu pel bé del país que tenim el privilegi de representar.

Aquí vull fer referència a una entrevista que em van fer uns estudiants de periodisme –per tant, no ha sortit publicada ni hi sortirà–, i l'últim que em van preguntar va ser: «Escolti, esculli tres diputats que per alguna raó li han caigut bé durant aquestes legislatures, els té una especial simpatia, però no pot dir res dels del seu grup parlamentari.» I d'entrada vaig dir: «M'ho posa una mica difícil», perquè en el meu grup parlamentari no trobaria jo a ningú per criticar –sí que per criticar en sentit positiu. Però vaig dir de seguida quatre noms. Me'n van demanar tres, i en vaig afegir un altre.

Vull destacar el Miquel Iceta, pel seu sentit institucional i per la seva fina ironia, i perquè en moments complicats sempre el vaig tenir al meu costat. El David Fernández, que ha estat l'estrella d'aquesta legislatura (*rialles*), i per la seva bonhomia. I l'Hortènsia Grau, pel seu estil, per la seva manera de ser, per la seva simpatia (*aplaudiments*)..., i perquè podeu veure que sempre va conjuntada. (*Rialles*.) Quan va de blau, des de les ulleres i les arracades fins als peus; quan va de verd, igual. I a mi m'ha cridat l'atenció, perquè m'agrada. I, per tant, Hortènsia, felicitats. I, finalment, no puc deixar de parlar d'un que em va donar molts maldecaps, però que li tinc un cert afecte, que és el Jordi Cañas. (*Rialles*.) Ho haig de dir, perquè realment em va posar els nervis de punta moltes vegades, però hi ha allò que, al final, un se l'estima. (*Rialles i aplaudiments*.)

Agrair, finalment, al president del meu país el seu coratge, la seva honestat, la seva perseverança, la seva exquisida correcció institucional i, sobretot, la seva ferma voluntat que Catalunya, el nostre país, pugui assolir quotes de sobirania plena. Des de la meua talaia privilegiada, he tingut el goig de poder constatar aquestes enormes virtuts del president, que vull i necessito posar en valor en aquest comiat parlamentari.

Des de fa cinc anys, president, quan ens hem trobat, sovint, tenim unes paraules molt concretes que les hem anat repetint sovint: «Ni un pas enrere.» Gràcies, president.

He tingut l'honor de ser la primera dona presidenta del Parlament de Catalunya. He procurat, des d'aquesta presidència, donar més visibilitat a les dones normalitzant-ne la presència. Encara queda molta feina per fer, i en tots els àmbits, perquè el nostre talent sigui reconegut i fomentat en benefici nostre i del conjunt de la societat.

Senyores diputades i senyors diputats, amigues i amics, a totes i tots vostès els vull expressar el desig que en el futur, allà on siguin, tinguin sort i encert en les seves responsabilitats. I als qui siguin escollits com a representants del poble de Catalunya en l'onzena legislatura els demano que consolidin la centralitat política del Parlament, institució que no es pot aturar mai; que fomentin sempre la participació i un sentit profund de ciutadania; que explorin sempre vies de diàleg, de pacte i de concòrdia; que reivindicuin i practiquin la política fonamentada en l'amistat cívica; que treballin sense descans ni treva per un futur millor per a Catalunya, aquell «futur lluminós i possible» que deia el poeta i que tenim a l'abast, i que ho facin pensant en les generacions que ens han precedit i, sobretot, en les que vindran.

Vivim un moment històric cabdal. I és moment de fer pinya, més que mai. Més que mai, ens calen dosis renovades de determinació, de generositat, de compromís, per poder avançar col·lectivament. No és moment de fixar-nos fronteres delimitades per les nostres limitacions i les nostres renúncies, sinó d'albirar horitzons de plenitud, conscients de l'enorme potencial del nostre poble.

Els convido a tots vostès i el conjunt del país, en aquesta cruïlla històrica en la qual ens trobem, a ser lúcids, a ser generosos, a ser ambiciosos, a escoltar les veus del vent per l'alta mar d'espigues, a mantenir-se fidels per sempre al servei d'aquest poble.

Moltes gràcies.

(*Aplaudiments forts i perllongats*.)

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a tres quarts de dues del migdia i cinc minuts.